

Âm Đồng Học

Contents

Âm Đồng Học	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	60
9. Chương 9	68
10. Chương 10	74

Âm Đồng Học

Giới thiệu

Mẫu hệ của Âm đồng học là một gia tộc có lịch sử lâu đời. Nghe nói các cô gái trong tộc này phải ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-dong-hoc>

1. Chương 1

Âm đồng học tên họ đầy đủ là “Âm Lệ Hoa” .

Không biết là do vợ chồng Âm gia cảm thấy thú vị, hay họ thực sự chờ mong con gái mình sẽ trở thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nói chung, một người được đặt tên là gì hoàn toàn không do cô ta quyết định.

Âm đồng học đến từ một gia tộc có lịch sử lâu đời, chẳng qua điều lạ là toàn bộ gia tộc của cô đều theo mẫu hệ chứ không theo phụ hệ.

Có người nói, vị tổ tiên của gia tộc cô là một bà đồng, chuyên bói toán và chữa bệnh cho người, thế nhưng bà ấy lại đắc tội với một tên thầy pháp vô cùng độc ác. Hai người đấu pháp xong, tuy rằng tổ tiên bà đã chiến thắng, ác ma rốt cục cũng phải đền tội, thế nhưng cái tên thầy pháp chết tiết kia, trước khi chết còn ra huyết chú với tổ tiên bà bà. Từ nay về sau, chỉ cần là phụ nữ thuộc gia tộc đều phải chịu lời nguyền này.

Những người phụ nữ trong gia tộc, sau khi gả đi đều theo họ chồng, người họ Diệp, người họ Lâm, họ Trần, họ Vương, họ Âm, thế nhưng đại bộ phận con gái trong bộ tộc đều có những điểm chung: trời sinh trắng bệch, âm trầm, không hoạt bát, hơn nữa từ nhỏ đã thấy được thế giới mà người khác không nhìn thấy được.

Các cô gái trong gia tộc đều chỉ sinh một đứa con, hơn nữa hầu hết đều sinh con gái, nhưng đứa bé đó không nhất thiết phải có thể chất quái dị đó. Có đôi khi, loại thể chất này cũng gặp phải sự cách di truyền¹ (1Tức di truyền cách một đời) hiếm thấy, mẹ ruột của Âm Lệ Hoa là một thí dụ điển hình sinh ra và lớn lên như một nữ sinh bình thường, nhưng đến đời con gái bà thì lại tiếp tục “thừa hưởng” truyền thống của gia tộc.

Cũng bởi vậy, mỗi khi con gái toàn tộc hội tụ lại cùng một chỗ, thì tình huống sẽ trở nên đặc biệt thú vị – chỉ thấy đây một gian phòng là âm khí thâm trầm, những người phụ nữ xanh xao, trầm mặc đích ngồi ở trong một gian phòng khách lớn, mỗi người đều ít nói chuyện, hình như chỉ cần dùng ánh mắt là có thể giao tiếp với nhau, không khí trong gian nhà phẳng phất như đóng băng, cho dù để nhiệt độ phòng ở mức cao nhất vẫn cảm giác được âm khí băng tẩn đến lạnh người.

Lúc này, những người chồng - đáng trọng phu của họ sẽ nhảy dựng lên như trúng điện, chỉ muốn chạy trốn mà không được.

“Này, tôi đi ra ngoài hút thuốc!”

“Ách, tôi ra bật lửa giúp anh ta.”

“Ách ách, tôi ra hít khói thuốc cùng hai người họ.” [*Vanila: lí do của ông này ngu đã man =)); Qin: tôi ra hứng tàn thuốc cko ba ng’ họ =)))]

Sau đó một phòng âm khí um tùm toàn những người con gái kể tục sẽ không nói gì, dựa vào giác quan thứ sáu kỳ dị giao lưu với nhau.

Ngồi góc dưới, mẹ của Âm Lệ Hoa lại thuộc loại “Ma qua” trái lại với truyền thống kì dị của gia tộc. Nếu bà không phải trông đứa con gái ốm yếu, trên cơ bản hẳn sẽ lựa chọn chạy đi cùng chồng luôn rồi, không trốn mới lạ đấy.

Đầu năm, làm “Ma qua” cũng không tốt chút nào!

Tuy rằng tình huống rất quý dị, nhưng cũng không biết có phải do ông trời muốn bồi thường cho các cô không, mà không hiểu sao cuộc sống hôn nhân của họ luôn theo chiều THUẬN – nói cách khác, họ sẽ không bao giờ làm chồng mình đông lạnh đến chết, cũng không có ý muốn trốn đi.

Ngẫm lại cũng đúng, đàn ông bình thường mà lại có thể quen biết kiểu phụ nữ như vậy, còn có thể yêu thương các cô rồi nguyện ý bàn chuyện kết hôn, quả thực phải có dũng khí hơn người. Trừ phi vào cái ngày đoàn tụ đặc biệt như thế này, năng lượng âm khí vượt quá mức bình thường, thực sự làm cho người ta không chống đỡ nổi, nếu không đại bộ phận những người chồng này đều rất yêu vợ yêu con, đều là những người đàn ông tốt.

Đương nhiên, khi còn bé Âm Lệ Hoa không biết nhiều thứ như vậy.

Cô chỉ biết là, thân thể mình bình thường có rất nhiều “Bạn bè” đến vây xung quanh cùng chơi với cô. Đến tận lâu thật lâu sau đó, cô mới phát hiện, thì ra ... những “Bạn bè” này, người bình thường không nhìn thấy được.

Năm ấy cô mới năm tuổi.

Năm ấy cô cũng không cảm thấy mình với những bạn học trong nhà trẻ có điểm gì khác biệt – đương nhiên các bạn học của cô tuyệt đối không có cái nhìn giống vậy.

Cô chỉ biết, mình rất thích tìm đồ vật. Mỗi khi có một người hoặc một vật gì đó biến mất không thấy, cô lập tức có thể đoán được chuẩn xác không sai người đó, vật đó đang ở nơi nào.

Đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu vì sao mình có thể làm được như vậy, chỉ biết khi mẹ nói “Ai da, chìa khóa của mình lại chạy đi đằng nào rồi” thì trong đầu cô sẽ đột nhiên hiện lên một hình ảnh, giúp cô nhìn thấy được “Mẹ đến tìm cái chìa khoá ở mặt sau của ngăn tủ đi” .

Bởi vì có khả năng hiếm có và đặc dị2 (2đặc biệt và kỳ dị) như vậy, bé gái nhỏ đã cực kỳ không hoạt bát lại còn có một bộ mặt xanh xao sầu thảm luôn bị mọi người tránh xa, không ai dám tới gần; ... ít nhất ... Bất cứ ai không tìm thấy đồ vườn trẻ, nhất định sẽ chạy tới tìm cô. [*Vanila: Ta bức xúc nha, chị ấy là cái gì, máy tìm đồ thất lạc à? =.=]; Qin: PK cô thật là~~A Âm Âm tìm giúp e tờ 5 đô=))]

Ngày nào cũng trong tình trạng đó.

“Ô... Chơi này... Sau đó lại... Tiếp sau đó lại... Sau đó lại lại... Cuối cùng không thấy tăm hơi đâu cả! Ô ô ô...” Một đứa bé trai mập mập lên tiếng khóc lớn.

Thầy giáo dùng hết nỗ lực mới ngăn được cậu bé khóc lóc, bắt cậu kể ra hết chân tướng sự việc. “Ồ, hoá ra là mẹ của Vương Đại Minh tặng em ấy một chiếc ô tô điều khiển từ xa, nhưng bây giờ không thấy nữa!”

Lớp chồi mẫu giáo bé liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn thầy, thần sắc mọi người đều ngưng trọng.

Khu vực xã của họ rất nhỏ, cho nên riêng vườn trẻ cũng đủ mê người rồi. Tuy rằng chia làm ba ban nhỏ giống nhau, thế nhưng thực ra học sinh chỉ học trong đúng một gian phòng, chẳng qua có cấp học khác nhau và thầy giáo khác nhau thôi.

Việc không tìm thấy món đồ chơi là chuyện không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, nhưng các bạn nhỏ đều biết lớp trưởng là người như thế nào, mà kẻ gia trưởng như Vương Đại Minh – tuyệt đối điều không phải là loại người có không nói có.

“Được rồi, chúng ta đi hỏi thử Âm Lệ Hoa xem, nói không chừng Âm Lệ Hoa có thể tìm được.” Thầy giáo lớp chồi trực tiếp đề nghị.

Vì vậy, chiếu theo lệ cũ một đám người chậm rãi bước đến bàn đầu của lớp chồi.

Vừa thấy bé gái trước mặt, thầy hiệu trưởng đã nhin không được nuốt một ngụm nước bọt lớn, tay vô ý thức nắm lấy tay thầy giáo lớp chồi.

“Chuyện là... Khụ, Âm Lệ Hoa, con, tâm trạng con hôm nay không tốt à?” Bằng không sao sắc mặt lại xấu xí đến vậy?

Một tiểu cô nương đang yên lặng ngồi trước bàn vẽ tranh, dùng động tác thông thả cực độ ngẩng đầu lên.

“Không đâu ạ... Con đang nhìn bức tranh vẽ mẹ con vẽ cho con... Đây là bức tranh con thích nhất... Con rất hài lòng, rất hài lòng...”

Thì, thì ra loại vẽ mặt này là đang biểu lộ cảm xúc vui vẻ à? Mấy thầy giáo nuốt nước miếng một cái, đồng thời bị vẽ mặt thanh thần âm trầm của cô bé kia làm trấn tĩnh lại.

“Ừm, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Hai thầy giáo phẩy tay cười trừ.

“Thầy, xe! Xe của con! Ô ô ô –” Vương Đại Minh tiếp tục khóc nháo.

“A, được rồi, Âm Lệ Hoa, thầy và các bạn có chuyện muốn nhờ con hỗ trợ, có được không?”

“Được ạ...” Ngữ khí không chút hoạt bát của cô bé căn bản không hề giống với một tiểu quỷ năm tuổi đầu.

“Chiếc ô tô điều khiển từ xa của Vương Đại Minh bị mất, con có biết cái xe đã chạy đi đâu rồi không?”

Cô bé vừa chậm rãi cúi xuống, một mảng tóc đen dài xoã xuống, che khuất một nửa khuôn mặt của cô, nhìn thế nào cũng giống hệt tượng búp bê quý trong những bộ phim kinh dị của Nhật Bản.

Thầy giáo lớp chồi dùng sức bắt lấy người bên cạnh mới có thể nhin được không thét chói tai mở cửa xông ra.

Tiểu cô nương trầm mặc một chút, có điểm hoang mang phát hiện, hình ảnh chiếc ô tô điều khiển từ xa không giống như bình thường nhảy vào trong đầu.

Sao lại không tìm được?

Cô chậm rãi ngừng đầu, đang muốn nói thì đột nhiên trong lúc đó, hình ảnh lại dần dần hiện ra.

“Điều khiển từ xa đang ở...” Cô bé chậm rãi quay đầu, những người vây quanh cô cũng lập tức quay đầu theo. Cuối cùng, cô giơ một tay lên, chỉ về phía thân ảnh thấp bé ở góc xa xa đang đứng cùng mọi người. “Cậu ta... Điều khiển từ xa đang ở trong cặp sách của Tiểu Quang...”

Tiểu Quang?

Tiểu Quang?

Tiểu Quang không phải là một nam sinh nhỏ luôn thẹn thùng hướng nội, không dám chơi đùa cùng các bạn nam khác sao? Không thể tin được cậu ta như thế mà lại có dũng khí lấy cặp xe của bạn học!

Mọi người quay đầu lại cùng một lúc nhìn thẳng cậu bé kia. Nam sinh nhỏ gầy tròng lớn hai mắt, vội vã có sức lắc đầu.

“Không phải con! Không phải con! Con không lấy ô tô điều khiển từ xa! Thật sự không phải con – ”

Đứa bé trai nói gấp đến mức trán đổ đầy mồ hôi, liệu mình phủ nhận, thế nhưng cô bé kia đã không còn hứng thú với những chuyện kể tiếp.

Cô biết mình đúng, thầy giáo đã bị cô thuyết phục nhất định sẽ tìm đến nơi hẩn ta giấu xe, hẩn phủ nhận cũng vô dụng.

Vì vậy, cô cúi đầu tiếp tục ngắm bức tranh vẽ của mình, bỏ ngoài tai mọi hỗn loạn ở thế giới bên ngoài.

Năm ấy, cô mới năm tuổi, thế giới còn rất đơn thuần, rất tốt đẹp...

“Tôi khát quá. Chỉ còn 4 phút là đến giờ học chung rồi, các cậu đoán xem, nếu bây giờ chúng ta chạy đến căng tin mua sữa liệu có về kịp không?”

Bởi vì bang chủ “Bang Khác Người” Trần Cửu Tương thốt ra một câu nói, mấy cô nữ sinh lập tức không chút phản đối, cầm lấy ví tiền cùng Tiểu Tương đến căng tin mua đồ.

Âm đồng học yên lặng theo sát mọi người đến cuối phòng.

Từ trước đến nay cô đều là người hầu.

Cô thích làm người hầu.

Làm người hầu tốt ở chỗ, phía trước nhất định sẽ có diễn viên chính chống đỡ, cho nên cô chỉ cần lui vào một góc tối xem diễn là tốt rồi, không cần nói nhiều lời kịch lắm. Nếu như có thể, Âm đồng học nguyện ý làm người hầu cả đời.

Nhất là, một khi nhân vật như cô biến thân thành nhân vật chính, thông thường chỉ có thể được phân vai diễn “Quái thai”, “Nữ quỷ”, cô thà làm kẻ chạy cời (1Những vai phụ, không phải diễn gì. - Thí dụ: cái cây =))) còn tốt hơn.

Âm Lệ Hoa năm nay tròn mười sáu tuổi, khi học kỳ này kết thúc cũng là lúc cô trở thành học sinh năm hai cấp trung học phổ thông.

Cô biết rõ thoát nhìn mình không hề giống người bình thường, cho nên cô đã quen bị những người bạn học khác gọi là quái thai. Mãi đến lúc cô học lên cấp 3, gặp được một người hiệp nữ thân trần đầy nhiệt huyết, cô bị bắt gia nhập “Bang phái”, từ khi chào đời cho tới nay đây là lần đầu tiên cô trở thành thành viên trong một đoàn thể.

Tính tình Trần Cửu Tương rất phóng khoáng lại không thù dai, rất khả ái, quan trọng nhất là sẽ không làm ngứa mắt các bạn học — ách, ở chỗ này chỉ chứa những cô gái có thành tích tốt, bằng không sẽ lập tức bị loại sang bang phái khác! Đối tốt với các đệ tử trong bang, tôn trọng từng việc lớn nhỏ của cô — tóm

lại, Trần Cửu Tương rất nhanh trở thành người bằng hữu tốt nhất của Âm Lệ Hoa, cho cô cũng tạm thời cư trú ở cái đoàn thể nhỏ bé này.

Dù sao, loại hoạt động chạy bộ này hiển nhiên không thích hợp một người thân mình u tối lại có âm khí quá nặng như cô, cho nên Âm đồng học vừa mới chạy đến khu lớp học dành cho nam sinh phía bên kia tường, cô đã mệt đến sắc mặt trắng bệch, những bạn học đi qua cô đều sợ hãi bước nhanh, cho rằng bản thân vừa mới gặp quỷ giữa ban ngày.

“Cậu không phải là cái đứa học sinh ngày hôm qua bị bọn chần lệt vợ vét tài sản đánh đến sợ chết khiếp, thịt không ra thịt, xương không ra xương sao?”

Tốt quá! Trần Cửu Tương gặp người quen phía đằng trước, cả đội chạy bộ rốt cục mới tạm thời dừng lại.

Âm đồng học nhịn không được dựa người vào lan can, thở dốc phì phà phì phò.

Tay vừa mới đụng vào lan can đã lập tức lùi lại một chút! Nóng quá nóng quá, ánh nắng chói chang.

Đám nữ sinh bên ngoài bóng dáng nhanh như chớp lui vào chỗ có bóng râm, rốt cục đã có thể nghỉ ngơi thoải mái. Những nữ sinh thanh tú vẫn hợp ý cô nhất.

Chạy bộ kiếm ăn trong thời tiết nóng nực như thế này, đối với những người có thể chất như các cô quả thực rất khổ sở..

Âm đồng học hữu khí vô lực uể oải dựa vào một bên.

Vận động quá sức không chỉ không khiến gương mặt cô hồng nhuận thêm, trái lại còn làm nó càng trắng bệch dọa người. Nhiều năm như một ngày, cô vẫn để kiểu tóc thả suông như mì sợi, cũng không cố gắng nhiều lắm cho bề ngoài của mình, làm cô thoát nhìn giống hệt một nữ học sinh âm trầm khủng bố như ma quỷ.

Thật lâu thật lâu trước đây, Âm đồng học đã bỏ quên giấc mộng trở thành một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc.

Không, chính xác mà nói, cô chưa từng mộng tưởng đến điều này.

Bởi vì trời sinh khí huyết tuần hoàn kém, sắc mặt cô lúc nào cũng tái nhợt, có vẻ chỉ thiếu chút nữa là ngất hẳn, tình huống tệ nhất chính là giống như bây giờ —— trông như sắp chết, vẻ mặt âm trầm thảm khốc.

Nghiêm khắc mà nói ngũ quan của cô cũng có thể coi như thanh tú; cặp mi mắt dày thanh tú, chiếc mũi coi như thẳng, miệng nhỏ tạo hình rất dễ thương. Rất nhiều người cho rằng mắt của cô nhỏ, thật ra bởi vì cô luôn cúi đầu nhìn xuống phía dưới khi nói, cho nên hiệu thị giác của con mắt đương nhiên sẽ không cao, chứ thực chất con gái trong gia tộc cô đều có con mắt đen sáng phân minh rất xinh đẹp. Những ... tổ hợp này, nếu như được đặt trên người bất cứ nữ sinh bình thường nào, cho dù không trở thành một đại mỹ nhân thì ít nhất cũng phải là một nữ sinh khả ái.

Khó ở chỗ... Trên người cô âm khí đã quá nặng lại còn nhiễm quỷ khí, không cẩn thận sẽ mất uống mạng, hung khí tối kị.

Mọi người đều cho rằng do từ nhỏ bị xa lánh nên cô mới có tính cách âm dương quái khí như vậy, trên thực tế, Âm đồng học rất hưởng thụ cảm giác ở một mình. Nếu có thể, cô thật sự hy vọng cả đời này đều có thể tự mình thuận lợi vượt qua như vậy, vĩnh viễn không có ai chen vào... Ôi, nóng quá!

“Chuyện gì xảy ra vậy...” Cô đột nhiên có cảm giác bị ánh nắng mặt trời cuồng thiêu đau đớn không chịu được.

Nguồn nhiệt bùng bùng mà cường đại, làm cho cô cực đoan vô cùng khó chịu, mỗi một tế bào âm cực trong người đều xôn xao đứng lên.

Cô nhịn không được một mực thối lui lùi liên tục về phía sau, lùi đến chỗ không còn đường lui nữa, nếu còn cố lùi ra ngoài sẽ đụng phải ánh nắng mặt trời, như vậy sẽ không thoải mái chút nào, cô không thể làm gì khác ngoài miễn cưỡng dừng lại ở đây, tận lực tìm cách đến gần chỗ đông người.

“Á... Nóng quá...”

Thế nhưng chỉ cần đứng gần hơn một chút, cô sẽ lại phải chịu đựng cái cảm giác như bị thiêu đốt này.

Cô đánh giá được ngay, sinh vật nhất định này thuần dương khí, hơn nữa phải là một cá nhân đến từ một gia tộc có tiếng lâu đời, tài năng tinh khiết thì mới có thể tỏa ra nhiều nhiệt khí thuần túy đến vậy.

“Không được... Sắp không chịu nổi nữa rồi...” Rốt cuộc là ai có dương khí mạnh như vậy... Thật không có đạo đức nghĩ tới công cộng! [*Vanila: Công cộng gì?~ Ở đây có mỗi chị. =.=” *Qin:có thêm anh đó nữa mà :))]

Chỉ cần người đẩy dương khí đó đến gần, cô sẽ khó chịu cực độ không kiềm chế được. Giống hệt như chuột thấy mèo, Quỷ Hồn gặp phải đạo sĩ vậy.

Dương khí của Trần Cửu Tương cũng rất mạnh, nhưng chung quy vẫn luôn có nhiều nữ sinh vây quanh, nhờ đó mà cực âm cũng nhu theo, cho nên khi ở cùng một chỗ với Trần Cửu Tương, cô sẽ nghĩ đến những bông tuyết mới tan, có cảm giác rất ấm áp, chỉ cần thời gian không quá dài thì ngược lại, sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng.

Mà cái người thuần dương khí này ngày càng tỏa nhiệt độ cao... Không được, cô sắp bị tổn thương đến mức tan ra rồi!

“Bang chủ...” Một cô gái trông y hệt con chó nhỏ bị nướng thử ha ha, đứng cùng đoàn người tha thiết mong chờ Trần Cửu Tương, chỉ muốn cầm ô chạy nhanh lấy người.

“Không nhận ra.”

Vất vả lắm Trần Cửu Tương mới có thể phủ nhận được quan hệ giữa mình và đệ tử Tống Huy Hoàng, các cô rốt cuộc đã đi được rồi, tốt quá! Âm đồng học thử phào nhẹ nhõm.

Một đồng nữ sinh theo hai nam sinh đang đứng cạnh nhau chui qua đi, cô vẫn như trước tầm mắt chỉ hướng xuống phía dưới, cúi đầu chạy về phía trước, trong giây lát, một người đã cao, thân thể cường tráng lại còn tản ra nhiệt độ cao đến kinh người chắn trước mặt cô.

Woa dựa vào!

Âm đồng học choáng váng đến hoa mắt chóng mặt, thì ra cảm giác “Kim quang trước mặt tán loạn” là như thế này!

Ngay cả bộ dạng lớn nhỏ của đối phương cô cũng chưa thấy rõ, chỉ biết rằng nếu mình không nhanh chóng chạy khỏi khoảng cách chỉ có mười mét giữa hai người, cô nhất định sẽ té xỉu!

“Tránh ra...” Âm đồng học liều lĩnh đi qua chàng ta.

A a a! Dương khí tới rồi! Nóng quá nóng quá! Cánh tay của cô chỉ mới đụng nhẹ vào thân thể đối phương mà đã cảm giác được hỏa lực hùng hực nhằm hướng người cô mà cuốn vào.

Ôi...

Thật là khủng khiếp... Sao lại có người dương khí mạnh đến vậy!

Thiên linh linh, địa linh linh, ngàn vạn lần cầu xin đừng để cô phải tiếp xúc với tên quái vật dọa người này! Cô khẩn cấp muốn chạy xa.

“Bạn học Âm —— ”

Cô bị “đổ” (2Đổ ở đây không phải là bị cửa đổ, mà là bị hạ gục, bị choáng).

Thân là một người tính cách trầm thấp —— thực tế là có ngoại hình khủng bố —— nữ sinh trung học Âm Lệ Hoa, chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày mình bị “đổ”.

Cho dù là tên nam sinh tiểu yêu chuyên phá hoại cũng không dám trêu chọc cô, bởi vì cô chỉ cần mở miệng nói một câu: “Tôi sẽ trừ ẻm cậu đó...” Cậu học sinh bướng bỉnh đó sẽ sợ đến tè ra quần, té chạy đào tẩu.

Thế nhưng cô đã thật sự bị hạ gục!

Bị “đổ” thì chưa nói làm gì, lại còn bị một tên... khác cực, nhiệt khí đốt người hạ gục! Trường học của bọn họ sao có thể xuất hiện nhiều tên quái vật dương khí mãnh liệt đến vậy? Ôi!

“Hắc hắc...” Một tiếng cười quái dị không hề có ý tốt vang lên trước mặt cô.

Âm Lệ Hoa cố sức che mũi miệng, nỗ lực ngăn không inh hô hấp phải cái thứ dương khí thiêu cháy tràn đầy kia.

Không được, cô sẽ ngất xỉu mất, cô không còn khả năng hô hấp nữa...

“Này!” Cái kẻ hạ gục cô kia rốt cuộc đã nhận thấy điểm bất thường ở cô, vội vã dùng hai tay lay lay bả vai của cô. “Cô không muốn sống nữa à? Cô buồn bực đến mức muốn tự tử sao?”

Âm Lệ Hoa từng ngum từng ngum cố hô hấp, thế nhưng, không được...

“Nóng... Nóng quá...” Cô nức nở rên rỉ.

“Rất nóng?” Người làm cô “đổ” mặc danh kỳ diệu nhìn thẳng vào cô. Đâu có thấy cái gì nóng lên đâu? Hai mắt hấn nhú lại, tàn bạo đẩy cô vào góc tường. “Làm trò! Cậu cho rằng dùng chiêu dương đông kích tây này là có thể cứu được mình sao?”

Lưng đụng vào bức tường lạnh như băng rốt cục đã giúp cô cân bằng được nhiệt độ cơ thể một chút, Âm đồng học mở mắt từ dưới đất nhìn lên, cuối cùng trở lại trên người tên hung thần ác sát trước mặt cô.

“ ... ”

“ ... ”

Trong một khoảng thời gian ngắn hai người đều không nói gì, người kia có vẻ đang mong chờ cô nhớ ra hấn, mà Âm đồng học thì... Phải rất khiêm tốn thừa nhận, cô thực sự không nghĩ ra hấn là ai.

Nhưng dù sao, bộ dạng của bọn cướp như hấn cũng không quá khó nhìn.

Được rồi, trên thực tế thì khá thuận mắt!... Ít nhất là tính theo tiêu chuẩn của nữ sinh trung học bình thường.

Bạn học đang đứng trước mặt cô chắc cũng được coi là nam sinh cao nhất trong khối, thế nhưng chiều cao của hấn... Ít nhất cũng phải cao hơn cô ba mươi cm, mà Âm đồng học cao 155cm thì cũng không thua kém hấn mấy, tính ước chừng hấn cũng phải 185 cm.

Chân dài đến đáng sợ, hấn có thể là nam sinh cao nhất trong trường ấy chứ? Vóc dáng cao to như thế rất thích hợp chơi bóng rổ... A! Đánh bóng rổ!

Cô nghĩ ra rồi! Cái người rất hay đi cùng Trần Cửu Tương trong đội bóng rổ, bạch mã hoàng tử, tên là cái gì, cái gì... Cái gì Lỗi nhỉ? Không nghĩ ra!

Hơn nữa hấn căn bản không phải chỉ là “Một người khác”, hấn chính là “Đồng chí” của tên Tống Huy Hoàng, hai người đứng hai bên trái phải hại cô bị đốt nóng gần chết.

Không chỉ Trần Cửu Tương, trong trường học của bọn họ cũng có rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ hấn! Những người trong đội bóng rổ ai cũng cao lớn cường tráng, thế nhưng cao lớn không có nghĩa là tướng mạo sẽ nhất định đẹp, mà cái tên Lỗi gì gì đó này, đã có một thân thể cường tráng cao lớn quá cỡ lại còn thêm gương mặt tựa như tượng tạc, nói chung đây chính là loại nhân vật có hàng nghìn hàng vạn sự sủng ái - một nhân vật nổi tiếng siêu cấp.

Nói châm biếm thì nếu như đây là một quyển truyện tranh, hấn nhất định sẽ là nam nhân vật chính - hoàng tử siêu cấp đứng đầu trường học.

Chỉ là, sao hấn lại có bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống cô thế kia? Bọn họ quen biết sao?

Mặt mày của hấn nếu không như hiện tại hung ác độc địa như vậy, kỳ thật có thể thoả mãn mắt thường thức của cô, đôi mày đầy quyền uy, hai tròng mắt lăm lăm đầy khí phách. Mũi của hấn giống như đã được các nhà toán học tính toán vẽ ra tỉ lệ tiêu chuẩn vậy, lại giống như đã mời thợ điêu khắc chuyên nghiệp chế tạo ra, thẳng và hoàn mỹ đến mức không nên xuất hiện ở trên mặt người sống. Đôi môi của hấn mỏng mà

có hình, môi trên tương đối bạc, môi dưới góc nở nang, phối hợp với chiếc cằm thon dài gầy yếu kia, tổng thể mà nói là có một gương mặt tuần tú đủ để đi đóng phim thần tượng.

Nói tóm lại, có một khuôn mặt anh tuấn như vậy, một thể trạng cao lớn như vậy, một địa vị siêu cấp như vậy, tổng hợp lại chỉ rút ra được một kết luận —— Âm đồng học đã xác định người như thế dù có tám trăm năm nữa cũng không có quan hệ với mình.

“Cậu... Cậu... Cậu muốn làm gì...” Vốn đã không đủ không khí để thở, ăbị hấn nhìn chằm chằm như vậy, khuôn mặt cô càng thêm thê thảm uể oải.

“Hừ hừ, xem ra cậu không hề nhận ra tôi!” Hoàng tử mặt trời cười nhạt hắc hắc hai tiếng, lần thứ hai áp sát cô.

“Có có có..., chuyện gì cũng từ từ mà nói... Đừng lại đây! Đừng lại đây!” Cô cố gắng quay mặt đi chỗ khác, hô hấp không khí lạnh lẽo ở hai bên.

Nếu như không rất tự tin về lối sống ngăn nắp sạch sẽ khoẻ mạnh của mình, hoàng tử mặt trời nhất định sẽ cho rằng trên người mình phát sinh mùi lạ gì đó, hại cô sợ hãi như vậy.

“Cậu đang làm ma đây à?” Hấn mạnh mẽ giữ lấy cằm cô hướng sang phía mình.

Một trận nhiệt thuần dương khí hồng nhuận tiến đến trước mặt cô, Âm đồng học sắp chết rồi.

Cô chỉ không nhận lời mời của bang chủ, cùng các bạn đi uống hồng trà bọt biển mà thôi, vì sao lại phải chịu loại nghiêm phạt này?

Cô thực sự rất thích Trần Cửu Tương, không sai, thế nhưng phải giặt sạch một ngày quá ảm áp cũng rất khổ sở đó! Cô chỉ muốn một mình đi về nhà, hưởng thụ khí lạnh trên đường về, không nghĩ tới sẽ đụng phải “Mồi lửa” này, ôi ——

“Tôi, chẳng qua tôi chỉ đụng vào cậu một chút vào buổi trưa... Có cần phải... Nhất định phải như vậy sao?” Mặt cô nghiêm lại, xanh trắng, lấp bắp biện bạch.

Gương mặt tuần mỹ cương nghị tràn ngập dương khí kia đột nhiên đến gần rồi phóng đại gấp bội.

“Đụng phải tôi một chút? Ai nói về chuyện này chứ!” Hoàng tử hung tợn nói, trừng mắt nhìn cô như chơi gà. “Thì ra cậu không nhận ra tôi, thế nhưng tôi thấy không khí trầm lắng cộng thêm bộ dạng hủ lậu nghèo kiết xác kia là lập tức nghĩ tới cậu ngay.”

Cái gì... Cái gì “Không khí trầm lắng, bộ dạng hủ lậu nghèo kiết xác”? Thật không lẽ phép, ô ô ô. Âm Lệ Hoa cố đẩy bàn tay đang đặt trên cằm mình ra, không thể làm gì khác hơn ngoài liếc mình đảo mắt châu, nhìn xem có người nào đi qua không để cầu cứu.

Tiểu tử này chắc là một tên cướp trời sinh bất đắc dĩ, vừa rồi đột nhiên túm lấy cô từ phía sau, đẩy cô vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, người bình thường căn bản sẽ không chạy đến nơi tử thần này.

Cô đành phải tùy cơ ứng biến, “Cậu... Cậu cần bao nhiêu tiền?”

Hoàng tử mặt trời đầu tiên chỉ trừng lớn mắt —— ở khoảng cách 5cm mà phải nhìn con mắt mở to như vậy là một chuyện rất kinh khủng! —— rồi lập tức nheo lại.

“Cậu biến tôi thành cái loại côn đồ chuyên trấn lột tiền của học sinh sao?” Giọng hấn âm trầm. Loại ngữ điệu này ngược lại còn đáng sợ hơn cả khi cậu ta rống to kêu to.

Âm Lệ Hoa từ trước đến nay vừa nhát gan lại rất sợ nghe những tiếng ồn phiền phức, loại người như cậu ta đến tiếp chuyện cô còn không dám.

Hoàng tử mặt trời buông cằm của cô ra, chậm rãi đứng thẳng lên, nhưng vẫn như trước ngăn chặn đường trốn của cô.

Khoảng cách xa hơn, cô rốt cục đã có thể hô hấp thêm không khí lạnh rồi.

“Đại hiệp tha mạng...”

Cô không thể đối phó được với tên hoàng tử bệ vệ độc địa này rồi. Cái người đã dày công khổ luyện sinh tử với kẻ thù, luyện thành tìm được cả ở nơi ngàn núi vạn sông như cô, kết quả phát hiện ra đến đối phương là ai cô cũng không nhớ ra, đây là cái đạo lý gì vậy.

“Được rồi, để tôi tự giới thiệu một chút. Tôi họ Hoàng! Tôi là Hoàng Quang Lỗi!”

“Nói tên của chính mình thì cần gì phải oán giận như thế chứ...” Hơn nữa bát tự3 (3tên) lại trùng với dương khí mạnh, đến cái tên cũng quang minh lỗi lạc như thế, thảo nào khiến cô cháy sạch ngã trái ngã phải.

“Vậy...?” Đôi mi của hắn giúp hắn đẹp dễ hơn một chút.

Tên này... Vẫn rất xa lạ, đương nhiên, chỉ trừ vụ hắn là hoàng tử của đội bóng rổ.

Âm đồng học sợ hãi lui vào góc tường, không biết nên làm gì bây giờ, không thể làm gì khác hơn ngoài nói: “Xin chào.”

Hoàng Quang Lỗi nhắm chặt mắt lại, cắn răng cố gắng cười khanh khách.

Cô lập tức ôm túi xách vào trước ngực, như lâm trận đánh địch.

“Cậu... Cậu không cần lại đây...”

A, được rồi, cứ dùng chiêu độc thường xuyên dùng thôi. Cô chậm rãi cúi đầu, lấy mái tóc che khuất hai con mắt, khuôn mặt trắng trẻo chỉ lộ ra đường cong xanh tím, hai gò má hốc hác, môi không có chút máu, quỷ khí dày đặc.

“Cẩn thận... Tôi sẽ nguyên rửa cậu đấy...” Cô xuất ra ngữ khí vô cùng âm trầm khủng bố.

“Ha!” Mất linh rồi, tên kia dễ dàng dùng sức lật tay cô lên. “Tôi đã sớm bị cậu nguyên chú, còn sợ cậu hạ thêm nhiều câu chú nữa sao?”

Sao có khả năng đấy được?

“Bỏ ra!” Âm đồng học bị hắn ấn vào lối cụt, không thể tin được tròng lớn hai mắt.

Chiêu giả ma nhất người không thành công rồi!

“Được rồi, vậy để tôi nhắc lại cho cậu nhớ, nhà, trẻ, Ấu, Trĩ!” Hoàng Quang Lỗi nói tiếp. Giọng điệu nói ba chữ cuối cùng của cậu vừa ngoan vừa hận.

“Nhà trẻ? Nhà trẻ... Từ lâu tôi đã không còn khái niệm nhà trẻ nữa rồi...” Cô kinh ngạc đến rơi cằm xuống, ngoại trừ âm khí còn thêm một tấn vẻ ngu dốt.

“Lời vô nghĩa!” Hoàng Quang Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi. “Cùng lắm, cậu thật sự không nhớ trong thời gian ở nhà trẻ đã làm những chuyện gì sao?”

“Bạn à, chuyện ở nhà trẻ là chuyện của mười mấy năm về trước rồi... Đối mặt với nó, tiếp thu nó, xử lý nó, buông nó đi.” Cô không thể làm gì khác ngoài bắt đầu truyền đạo.

“Trả lời đi, hiện tại tôi đang đối mặt với nó, xử lý nó đây. Qua mười mấy năm, cuối cùng tôi đã gặp lại cậu.” Hoàng Quang Lỗi âm trầm cười nhạt. “Không nghĩ ra, mười năm trôi qua, hình dáng ma quỷ của cậu vẫn không chút tiến bộ, thậm chí còn nghiêm trọng thêm, làm tôi vừa nhìn đã nhận ra. Tôi đoán cả đời này cậu cũng không giống người bình thường được đâu!”

Lời bình luận của hắn quả thực đã làm tổn thương Âm Lệ Hoa. Tuy rằng cô biết mình không hề có hình dạng của một “Người bình thường”, nhưng không mong hắn tàn nhẫn nói ra như vậy.

Cô trừng mắt nhìn chằm chằm hắn.

“Nhìn cái gì vậy?” Hoàng Quang Lỗi khê quát.

Âm đồng học chậm rãi xoay mặt đi, không để ý tới hắn nữa.

Hoàng Quang Lỗi nhìn chằm chằm sự cứng đầu của cô, đột nhiên không biết nên khóc hay nên cười. Cô đang giận dữ sao? Kháng nghị bằng cách im lặng sao?

Hơn nữa bộ dáng quật cường của tiểu nữ quý này, thật ra... Có điểm buồn cười.

Không được! Sao cậu có thể mềm lòng nhanh như vậy? Đừng quên, tuổi thơ bi thảm của cậu đều do cô ban tặng!

Lửa giận lại một lần nữa được hấp lại. Cậu cắn răng, chỉ dùng một ngón tay nâng cao cằm cô lên, thêm một lần nữa tới gần cô.

“Nếu cậu không nghĩ ra, để tôi giúp cậu ôn lại ký ức! Vương Đại Minh, điều khiển từ xa, nhớ kỹ chưa?”

Cô kinh hách, lần thứ hai vì cậu mà trợn mắt to. Ó... Không nghĩ rằng đôi mắt của cô lại to tròn xinh đẹp như vậy... Không được! Thiếu niên tu sắc giới! [*Vanila: Anh như phật ík =)) *Qin: ai cũng như anh thì...]]
Hoàng Quang Lỗi quyết tâm không để ý tới.

“Vương Đại Minh, xin chào...” Âm đồng học suy nghĩ nửa ngày vẫn thật sự nghĩ không ra.

“Tôi không phải là Vương Đại Minh!” Lại xuất hiện cái âm thanh răng nanh cắn khảnh khách này rồi.

“Chào, điều khiển từ xa...”

“Tên tôi cũng không phải là Điều Khiển Từ Xa!” Cậu không phải đã giới thiệu mình gọi là Hoàng Quang Lỗi sao? Cậu sắp bức xúc đến phát điên mất.

Âm đồng học hoàn toàn bỏ cuộc, thẳng thắn không nói gì nữa.

Nhìn vẻ mặt gần chết của cô, cậu lại càng thêm oán hận!

Cô là người khởi xướng, vậy mà không hề nhớ đến một chút, không hề coi trọng việc cô đã huỷ hoại tuổi thơ của cậu?

Nếu như cô lập tức nhớ lại sau đó nói lời xin lỗi, Hoàng Quang Lỗi nhất định sẽ không tính toán với cô; nhưng hết lần này tới lần khác cô vẫn không nhớ ra một điều gì. Cậu bị chọc giận! Cậu bị chọc giận triệt để!

“Cậu vẫn không nhớ ra! Nếu cậu không nghĩ ra điều gì cho tôi, chúng ta sẽ cùng đứng ở chỗ này đến nửa đêm!”

Ôi... Đại ca, không đến mức đó chứ?

Cho nên Âm đồng học buộc phải ép mình nỗ lực suy nghĩ.

Vương Đại Minh điều khiển từ xa, Vương Đại Minh điều khiển từ xa, Vương Đại Minh điều khiển từ xa...
Đúng rồi, trong đầu cô loáng thoáng hiện lên một bóng người.

Một đứa trẻ cao lớn béo trắng, cao hơn so với những bạn cùng tuổi, bình thường rất hay bắt nạt mọi người, —— điểm ấy thật ra rất giống cậu ta —— cô mơ hồ nhớ ra hình ảnh cậu bé khóc lóc đòi tìm chiếc xe điều khiển từ xa.

Nếu cậu ta nói tên cậu ta không phải là Vương Đại Minh, vậy thì cái người Vương Đại Minh khóc lóc đòi tìm đồ chơi kia không phải là cậu ta rồi.

Một vụ án điển hình, có người mất của, có vật bị mất, diễn viên còn lại chắc chắn là tên trộm...

Bỗng dưng, trong đầu Âm đồng học lại hiện lên hình ảnh của một người khác.

Một bé trai.

Một cậu bé rất nhỏ rất gầy.

Hắn đích thân cao bĩ cái khác ngũ tuế đích tiểu bằng hữu đều còn muốn ả, cá tính nao núng, vĩnh viễn trốn ở đoàn người đích tối hậu phương, cân cô như nhau thị một sát biên giới nhân vật.

Cô bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh mọi người cùng quay lại nhìn về phía cậu bé đó, cùng gương mặt nhanh chóng trắng bệch của cậu, còn có cô chỉ tay vào cậu, gọi tên cậu ——

“Tiểu, nho nhỏ, Tiểu...”

“Trả lời mau!” Hoàng Quang Lỗi cười trước chóp mũi cô. “Chính là tôi, Tiểu, Quang!”

Đầu ngón trỏ của cô chỉ vào mũi cậu.

Tiểu Quang? Cậu ta chính là Tiểu Quang?

Cậu ta là cậu bé Tiểu Quang nhu nhược ấy? Cô nhìn con người cao 185cm trước mắt mình, cường tráng khang trang sáng sủa lại to con.

Trời ạ, năm tháng có thể thay đổi con người quá mức như vậy sao?

“Tôi... Tôi làm sai điều gì ”

“Cậu còn dám nói!” Hoàng Quang Lỗi nổi giận. “Nếu không tại cậu, tuổi thơ của tôi sẽ thê thảm như thế sao?”

Chuyện lúc nhỏ của cậu thì liên quan gì đến cô? Ô... Cha cô dẫn cả gia đình chuyển đến Đài Bắc từ khi cô còn học lớp chồi, cả nhà bọn họ mới chuyển về Đài Nam sáu năm trước thôi, lúc đó cô đã sớm quên trên đời có một người như vậy rồi.

“Muốn gán tội cho người khác...”

Cô yếu ớt định phản bác lại thì đã dính phải một chưởng chùy nặng lên đầu làm cô im bật.

Bàng!

“Tốt, để tôi nói cho cậu biết, cậu đã làm những chuyện gì! Từ lúc cậu nói tôi chính là đứa trẻ đã ăn cắp chiếc xe ô tô, những đứa trẻ khác đều gọi tôi là kẻ trộm! Bọn họ ngày qua ngày lại cười cợt tôi, đặt cho tôi rất nhiều biệt hiệu rất khó nghe, nào là ‘Kẻ trộm’, ‘Người xấu’, rồi ‘Cường đạo’.... Còn những người lớn nghe qua chuyện này đều mắng tôi, chỉ trích tôi.”

“Những đứa trẻ xung quanh đều cô lập tôi, không còn ai muốn chơi với tôi, thầy Sấn còn cố tình làm khó tôi, không có một ngày nào là tôi được yên bình! Toàn bộ nhà trẻ không có ai là bạn tôi, khó khăn lắm mới lên đến cấp tiểu học. Cậu cho rằng vấn đề có thể giải quyết dễ dàng như vậy sao? Không có chuyện đó đâu!”

“Những đứa trẻ học chung tiểu học với tôi, vẫn là những bạn học cũ lúc trước, hai năm đầu tiểu học của tôi vẫn như cũ chịu đựng cố vượt qua những cái cười nhạo chỉ trích của mọi người.”

“Bởi vì cậu, tôi bắt buộc phải vận động mỗi ngày, chạy bộ nhảy cao nhảy dây chơi bóng rổ, chính là muốn ép mình mau chóng lớn lên, cao to hơn người khác, để người ta không dám bắt nạt tôi nữa.”

“Nếu như không phải tại cậu, tôi sẽ không hầu như không có bạn bè suốt những năm tiểu học, thậm chí phải suốt ngày đi đánh nhau. Còn cậu thì ngược lại, rất đáng khen, thuận miệng đã biến mất, chuyển trường ra Đài Bắc, thế còn tôi? Quả đáng thù do tôi nhận, kết quả, cậu nói với tôi một câu đơn giản, cậu, không, sai!”

Oán nộ nồng đậm của cậu Âm Lệ Hoa hoàn toàn cảm nhận được.

Thế nhưng, chuyện xưa không ai nói cho cô biết ——

“Trộm này nọ của người khác là không đúng ”

Bàng!

“Tôi thực sự không trộm chiếc ô tô điều khiển từ xa kia!”

“Tìm được trong túi xách của cậu. . .”

Bàng!

“Tôi không hiểu vì sao xe lại ở trong cặp của tôi!”

Cô thê thảm nhìn xuống đất nắm chặt tay.

“Đã mười mấy năm trôi qua rồi...”

Bàng!

“Đối với tôi mà nói mọi chuyện vẫn in rõ như tạc!”

Ồi, cô không còn có nào nữa. Âm Lệ Hoa bị ép buộc đến muốn khóc.

Hoàng Quang Lỗi càng nghĩ càng hận. Toàn bộ sáu năm tiểu học cậu không kết giao được với một người nào, ngoại trừ Tống Huy Hoàng bị mọi người trêu chọc bởi vì có tên nường ngoại tịch kia.

Hai người bọn họ có thể nói là đồng bệnh tương lân (4Ý nói những người cùng hoàn cảnh thì hoà hợp, dễ dàng thông cảm cho nhau), đều là những người bị cô lập nên mới có thể kết giao bầy bạ như vậy; nghĩ lại, hình như cũng không thấy đó hoàn toàn là chuyện xấu... Không được, cậu tuyệt đối không được nghĩ như vậy.

Chuyện ngày hôm nay đều do cô gây ra, nay đã gặp được tên đầu sỏ, bất luận thế nào cậu cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

“Vậy cậu... Rốt cuộc... Muốn gì...” Âm Lệ Hoa hoàn toàn bất lực, hơi thở mong manh.

“Hừ! Cậu mau xin lỗi tôi đi.”

“Xin lỗi.” Cô hoả tốc nói nhanh.

“...”

Xin lỗi nhanh như vậy, một chút thỏa mãn cảm cũng không cảm thấy. Hoàng Quang Lỗi không cam lòng buông tha cô dễ dàng như vậy, thế nhưng muốn trừng phạt cô thế nào, trong một khoảng thời gian ngắn cậu chưa nghĩ ra được.

“Nói chung, cậu nhớ kỹ cho tôi! Món nợ này, tôi sẽ không cứ như vậy mà quên đi đâu! Chờ đến lúc tôi nghĩ ra phải xử lý cậu như thế nào, cậu sẽ phải tự thân quay về chỗ tôi!”

2. Chương 2

“Ăn táo không?”

Một quả táo tròn bị cắn còn thừa lại hột tiến đến trước mặt cô.

“...Không cần, cảm ơn.” Âm Lệ Hoa từ chối - cô không muốn khu rừng tâm tư sâu kín của mình bị người khác xâm nhập.

“Tớ không khách khí đâu?!!”, vốn dĩ sẽ không khách khí, Trần Cửu Tương tiếp tục gặm quả táo kêu sồn sột sồn sột, “Âm đồng học, gần đây sắc mặt của cậu không tốt lắm, sao thế? Trong lòng có gì không ổn à?”

Mặt khác thảnh thơi cô phải giúp đỡ người trong bang để mọi người biết mình là một bang chủ đáng được kính trọng.

Ở bên bạn học Âm lâu như thế mà sao mình lại không nhận ra trong lòng cô ấy đang vui hay buồn chứ?

“Có một chút...”, Âm Lệ Hoa cúi đầu.

Trần Cửu Tương không khỏi run rẩy. Chắc là cô ấy tự dừng muốn quan tâm đến bang hội một chút mà thôi, nhưng thực muốn theo đuôi thì thật sự là làm cho người nhà ta càng quan tâm càng “thất vọng đau khổ.”

“Âm đồng học, cậu có tâm sự gì thì có thể nói cho tớ biết, cho dù tớ không giúp được gì nhưng nghe một chút thì cũng có thể san sẻ cùng cậu.” Cô hùng hồn vỗ ngực.

Trong nháy mắt, Âm Lệ Hoa thật sự lo lắng khi phải kể những điều phiền não của mình cho Trần Cửu Tương. Bởi vì, thứ nhất, cô không có thói quen chia sẻ tâm sự với người khác Thứ hai, cô nghĩ rằng, từ lâu Trần Cửu Tương đã hâm mộ Hoàng Quang Lỗi, cô không xác định được mình có nên đem bản tính xấu xa của tên kia nói cho Trần Cửu Tương nghe không.

Suy nghĩ nửa ngày, đủ các loại màu sắc khủng bố thanh, lam, lục, tử lần lượt hiện lên trên mặt cô. Bên cạnh đó tất cả mấy tên hộ vệ đều nuốt nước miếng chịu đựng để khỏi rít lên mà chạy trốn; cuối cùng, màu trắng bệch là màu duy nhất cố định lại trên mặt cô, Âm Lệ Hoa khe khẽ thở dài, lắc đầu.

“Kì thật, cũng không có gì là ghê gớm cả.”

Yết hầu của Trần Cửu Tương kêu lên ùng ục, thề rằng cô đã chứng kiến Âm Lệ Hoa than thở cùng làn khói trắng phả ra khi nói.

“Ha ha, việc đó, không có gì là tốt rồi, không có gì là tốt rồi.” Ô, thì ra làm bang chủ cũng không dễ dàng!

Đột nhiên ở cửa có một nam sinh tiến đầu vào dò xét, kêu lên: “Âm đồng học! Ở lớp các cậu có ai tên là Âm Lệ Hoa đồng học không? Ở chỗ giáo vụ tìm có việc.”

Nếu nam sinh này không nói, phần lớn mọi người đã quên “Âm đồng học” còn có cái tên là Âm Lệ Hoa.

“Có!” Trần Cửu Tương nhảy qua hai bước, mở cái tờ giấy gọi người cầm đến đưa cho đương sự, “Mau xem mau xem, giáo vụ tìm cậu làm gì?”

Một đám người tò mò vây quanh...Ách.... Vây quanh cô thành năm hàng.

Ngón tay của Âm Lệ Hoa cứ lần lượt xanh trắng, chậm rãi đẩy tờ giấy ra. Ở trên không viết gì nhiều, chỉ có một câu “Xin mời Âm đồng học khẩn cấp tới chỗ giáo vụ báo danh.” mà thôi.

Cô lo nghĩ, động tác ngẩng đầu lên thật chậm, quý khí dày đặc nói: “Ở trên không viết gì. Có phải là do lần trước tớ thi khảo sát toán học, điểm chỉ có bốn mươi bảy? Không thể nào? Giáo vụ không phụ trách điểm toán của chúng ta đâu!”

“Bọn họ là chỗ giáo vụ a...”, ngoài điểm ấy ra, Âm Lệ Hoa cũng không tìm được cái lí do gì để đi đến chỗ giáo vụ.

“Vây, bảo trọng.”

Thế là, những người có liên quan đều rưng rưng nhìn theo. Tâm tình của Âm Lệ Hoa từ tiếng gió vang rền thành vũng nước lạnh bi tráng, bước đi những bước chân hành trình hướng tới phòng giáo vụ.

Thời gian nghỉ trưa bắt đầu rồi, mỗi ngày Âm Lệ Hoa đều nhất định phải ngủ trưa, đây là yếu tố quan trọng có thể làm cho dương khí của cô dồi dào đủ để hoạt động cả ngày. [Qin: nghe cứ như quý ýk =)]
Vanila: Người ta nạp dương khí giống thần mà lại bảo giống quý =.=” :-j]

Bây giờ chạy tới chỗ giáo vụ nghe giáo huấn, liền ra vẻ như thời gian ngủ trưa của cô bị giảm bớt. Cô thở dài thật mạnh, thoát nhìn huyết sắc trên mặt càng lạnh hơn.

“Này!” Bỗng nhiên, một bàn tay to thô bạo nhéo cánh tay cô, kéo tới góc không có người qua lại.

“Oa—“ Âm Lệ Hoa kêu lên thảm thiết, “Tôi không có tiền tôi không có tiền...”

Một bóng người cao lớn che xuống, cậu lại ánh nắng mạnh mẽ lúc giữa trưa, nhưng Âm Lệ Hoa không cảm thấy mát tí nào, trên thực tế cả người cô như bị thiêu đốt liên tục, quả thực so với mấy quần áo phơi nắng trên sào thì đúng là nóng hơn.

“Có phải suốt ngày cậu bị người ta giật tiền đúng không? Luôn ảo tưởng người khác cướp tiền mình!” Hoàng Quang Lỗi vẫn kéo cô đi, dù bận vẫn thong thả nói.

Thế giới này thật rộng lớn, ngoại trừ người đó ra, không còn ai có thể phát hỏa mạnh như vậy.

“Cậu đừng lại đây....cậu đừng lại đây...” Cô kêu thảm thiết.

Nhìn những giọt mồ hôi chảy trên trán cậu, đoán nhất định là vừa mới chơi bóng xong. Khuôn mặt màu đồng cổ cùng những chiếc răng nanh trắng lấp lánh, cặp mắt không có ý tốt tỏa sáng, cả người xem ra như ánh mặt trời khỏe mạnh vừa lóe sáng, quả thực tựa như đem cả bầu trời vào trong vòng tay cậu, Âm Lệ Hoa đứng ở bên cạnh cậu cũng có cảm giác kém không ít như thế này.

Nóng quá! Nóng quá! Nóng đến mức cô không chịu nổi! Mỗi lần bị cậu làm cho bỏng như thế, cô sẽ ngồi xuống thật lâu để nguyên linh có thể phục hồi.

“Cậu đừng lại đây....giáo vụ đang tìm tôi...tôi mà không đi báo danh, bọn họ sẽ nghĩ là tôi mất tích, sẽ báo cảnh sát mất...”

Này hình như đây là đoạn đối thoại giữa con tin với bọn cướp trong TV?

Hoàng Quang Lỗi cười lạnh, sải bước ngăn lại, cặp chân nhỏ bé của cô vất vả đi tới làm thu hẹp khoảng cách.

“Phòng giáo vụ, ý cậu là chỗ này? Ở đây có thể xin nghỉ nhưng phải có vé, tôi viết cho cậu tấm vé.”

“Cậu, cậu...làm giả lệnh...” Cô run rẩy chỉ vào mũi cậu nói.

“Ít nói thôi!” cậu là đội trưởng đội bóng rổ, bình thường lấy danh nghĩa xin đi công vụ dễ dàng, cho nên tấm vé giả này cho dù là xử lý việc tư cũng không đáng kể chút nào, “Này, đây là thông hành lệnh của người gác cổng, đi ra ngoài mua giúp tôi nước ô mai.”

“Cậu, cậu...” người này không những làm giả yêu cầu cô, lại vì cái gì kêu cô giúp Cậu ra ngoài cổng trường mua nước ô mai?

Hoàng Quang Lỗi nhìn thấy cô trừng cặp mắt đen bóng, không khỏi cảm thấy thoải mái hài lòng. Hình như cậu nghiện việc bắt nạt cô mất rồi.

“Ít nói thôi, đi nhanh đi! Tổng cộng bảy ly, ly của tôi phải thêm một nửa thìa đường đá, nhưng độ ngọt thì phải bình thường thôi. Mua được thì đem tới sân bóng rổ, tôi ở đây luyện bóng.” Cũng coi như cậu có lương tâm, lấy ra hai trăm, không để cô tự móc tiền túi.

Đáng ghét! Cậu thực sự coi cô như tiểu muội, tính bắt cô dâng trà cho Cậu sao. Âm đồng học rất có khí phách, ưỡn thẳng ngực.

“Tôi, tôi không...”

“Hừ-?” Cậu hừ dài một tiếng, chậm rãi nghiêng mình về phía trước, giống như khí thế của một đại tướng quân khi ra trận.

Âm Lệ Hoa chậm rãi khom cái eo nhỏ lại, cậu càng ép tới cô càng khom lại thấp hơn, cho đến mức cái độ gấp lại đó có thể làm cô trở thành huấn luyện viên thể thao.

“Được, được...tôi đi mua...cậu không cần lại đây, không cần lại đây...” Nóng quá, cứu tôi a! Nguyên linh của cô sắp biến thành bọt nước rồi.

“Nhớ rõ, thêm một nửa thìa đường.” Hoàng Quang Lỗi khoái trá quay đi.

Vì cái gì? Vì cái gì mà cô lại chịu khổ như thế? Vì cái gì?

Âm Lệ Hoa bí hiểm cầm cái giấy công vụ kia ra ngoài mua nước ô mai.

Vừa ra đến cổng trường, Âm Lệ Hoa đã thấy hoa mắt, thiếu chút nữa là té ngã. Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang cơ hồ như muốn nướng chảy cô ra. Chỉ cần nhiệt độ cao lên một chút thì đã không còn sức để học tiết thể dục rồi. Tên Hoàng Quang Lỗi đáng ghét kia, thế mà cũng bảo cô đội nắng đi mua nước ô mai thay cho Cậu.

Dĩ nhiên cô có thể từ chối! Chẳng qua hồi trong nhà trẻ bị cô đồ oan nên mới nghĩ biện pháp trả thù cô đây mà.

Nhưng mà, lúc nào trên người Cậu cũng tỏa ra khí lửa nóng hừng hực, mỗi lần Cậu lại gần là cô chỉ muốn chạy trốn, cho nên chuyện gì có thể làm cho cô chạy thoát khỏi Cậu thì không muốn cô cũng gặt đầu. Ô!

“Đồng học, em không sao chứ?” không hổ danh là người canh cổng đã giữ vững vị trí này hai mươi năm, khi đối mặt với cô thần thái khác hẳn với người thường mắt vẫn như cũ không chớp

“Em không sao...” Âm Lệ Hoa gơ tay che mi mắt, cả người nhẹ bỗng chạy ra khỏi cổng trường.

Từ xa xa những bóng áo trắng quần xanh thấy bóng dáng cô như cơn gió nhẹ nhàng mà Đông diêu Tây hoảng(1 đại khái như cả Tây Đông đều khiếp sợ)

“Ách,a” Những người đi đường đi ngang qua còn tưởng rằng mình gặp quỷ ban ngày, sợ tới mức vội vàng nhảy sang hướng bên cạnh.

Âm Lệ Hoa không có công phu nên không để ý đến nhóm người có hành vi thất lễ kia.

Nước ô mai, nước ô mai...chỗ nào bán nước ô mai? Cô đã muốn té xỉu đến nơi rồi...Tại sao một bóng cây che nắng cũng không có? Tại sao nước ô mai lại xa đến vậy....

Thật vất vả, cô đi ba trăm mét mới tới được cửa hàng, một bàn tay từ trong quầy hàng chìa ra giúp cô đang cúi đầu thở hổn hển.

“Đồng học, cháu muốn mua cái gì?” Bà chủ đứng phía sau quầy hàng, kiễng chân về phía trước hỏi han.

Âm Lệ Hoa ngẩng đầu lên, mặt xanh không còn giọt máu,”Bảy ly nước ô mai...”

“Oa a—” Bà chủ bị bộ dạng như quỷ của cô làm cho đến phát sợ, sau đó cố nuốt nước miếng một cái,”Được....được! Có ngay đây!”

Thật là khủng khiếp! Thế nhưng rõ ràng giữa ban ngày ban mặt đã nhìn thấy nhà xác của “Bạn tốt”, khuôn mặt cùng với ga trải giường đều màu trắng giống nhau, môi vẫn là một màu xanh.

Âm Lệ Hoa cảm thấy như sắp chết, liều mình dùng sức thở dốc, chỉ chốc lát sau, phía sau quầy hàng đẩy ra hai túi to đựng nước ô mai.

“Tổng, tổng cộng một trăm bảy mươi lăm” Bà chủ lấy hết can đảm nói.

Âm Lệ Hoa nhìn hai túi nước ô mai kia giống như hai ngọn núi, trước mắt xoay chuyển lợi hại hơn.

Cô giờ không còn sức lực để hoàn lại tiền, đưa ra hai túi nước ô mai nặng gần năm kg, lại lần nữa tả diều hữu bãi 2(đại khái như là trái lắc phải xoay, ý nói mệt chóng cả mặt), Đông diêu Tây hoảng nhẹ nhàng quay về vườn trường.

Nói đúng ra, cô cũng không biết mình đã đi rồi về thế nào nữa, thật ra vì một câu “tuyệt đối không được chết bên đường, làm thế nào cũng phải nhìn thấy cho được Tiểu Tương³(3 là sông Tương, bắt nguồn từ tỉnh Quảng Tây, chảy vào tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc), hoàn thành những lời trăng trối cuối cùng” đã tiếp thêm nghị lực giúp cô bước tiếp.

Cô cảm thấy những bước đi của mình quả là chậm chạp, thế nhưng người ngoài thoạt nhìn qua lại giống như bay bổng, chân không hề chạm đất, chậm rãi nhẹ nhàng tiến vào trong vườn trường, nhắm sân bóng rổ mà đi. Dưới ánh mặt trời sáng rực rỡ, một thanh niên đẹp trai với làn da màu đồng cổ hét lên với một nụ cười, cơ thể va chạm nhau, những giọt mồ hôi nóng rơi rơi, trong lúc đó đội ngũ hai đội linh hoạt điều khiển trái bóng trong lòng bàn tay, quả bóng như đang xuyên qua từng hình dáng mạnh mẽ. Một đám nữ sinh trung học say mê đứng ngoài biên không ngừng hoan hô trầm trồ khen ngợi, làm cho lòng hư vinh của các chàng trai ở giữa sân như được tiếp thêm.

Một bức tranh của sức sống trẻ trung và đầy lòng nhiệt huyết a! Âm Lệ Hoa như cảm thấy bản thân cũng sắp phải chết tại đây, dưới bức tranh đẹp đẽ này.

Cô đem nước ô mai đặt bên cạnh khu nghỉ ngơi, cả người thiếu chút nữa là nằm oặt xuống.

Không được...cô sắp chết rồi...đúng rồi! Di ngôn! Bất luận như thế nào cũng phải đem di ngôn đến gặp Trần Cửu Tương.

Di ngôn của cô là: giúp tớ nói với Hoàng Quang Lỗi, trong bảy ngày đầu tớ sẽ tìm Cậu báo thù.

Cô nhẹ nhẹ phun ra hàn khí, cũng không quản bọn Hoàng Quang Lỗi có nhìn thấy cô đem nước ô mai về hay không, cô như một làn khói xanh nhẹ nhàng quay về phòng học.

Nếu để cô chợp mắt nằm úp sắp xuống trong vòng năm phút, có lẽ còn có khả năng sống.

Đương đẳng đương đẳng! Tiếng chuông vang lên báo hiệu thời gian nghỉ trưa đã kết thúc.

Âm Lệ Hoa kêu lên một tiếng rồi cúi đầu xuống ngực.

“Này!”

Đột nhiên có một bàn tay to thô lỗ nhéo cô.

Âm Lệ Hoa hít một hơi vào ngực, cô không muốn nôn mửa ra đây.

“Tiền lẻ thối lại đâu?” Bàn tay màu đồng cổ của Hoàng Quang Lỗi hươ hươ trước mũi cô.

Âm Lệ Hoa xanh cả mặt, ngẩng đầu lên nhìn cậu, sắc mặt của cô từ trước đến nay không hề có màu xanh, cơ bản chỉ có màu tro hoặc màu trắng [Qin: ách! Giống ma thế >”< vanilla:=“” eo=“” oy=“” sướt=“” thế,=“” đây=“” là=“” hai=“” màu=“” e=“” thích=“” nhất=“” *hắc=“” hắc*],=“” tuy=“” vậy=“” hoàng=“” quang=“” lỗi=“” cũng=“” không=“” nghĩ=“” hôm=“” nay=“” cô=“” có=“” gì=“” đó=“” lạ.=“”>

“Mau nhỏ ra, đó là tiền phí của cả đội tôi đó, phải báo để còn ghi vào sổ kế toán chung đây! Tôi cũng không nói là cho cậu phí chạy chân” Cậu là nam sinh so với cô còn cao hơn một cái đầu, tiếp tục nhú mày nói với cô.

Âm Lệ Hoa gương mặt nhìn mặt cậu, lại nhìn lòng bàn tay đang mở lớn kia, chậm rãi mở miệng ——

Sau đó đem toàn bộ đồ ăn lúc trưa nôn vào tay cậu.

“Được rồi, chỉ cần bổ sung cho em ấy thêm tí nước, rồi nằm thêm một chút nữa là không sao” Cô giáo trong phòng y tế cười nói, “Nói với bạn gái cậu, không cần xem các cậu chơi bóng lúc giữa trưa thế đâu, đương nhiên như vậy sẽ bị cảm nắng.”

“Cô ấy không phải bạn gái em!”, Hoàng Quang Lỗi phản bác.

“Được được được, đừng làm cho trong người nóng lên”, Cô y tá kéo rèm lại, làm cho cô nữ sinh yếu ớt yên tĩnh nằm nghỉ, “Còn i-ốt dùng hết rồi, cô đi mua chút còn i-ốt rồi về. Cậu có muốn ở trong này giúp em ấy không? Hay là trở về phòng học?”

Hoàng Quang Lỗi cầu nhàu một chút.

“...Em chờ cô về là được rồi.”

“Vậy làm phiền em rồi?! Nếu em ấy tỉnh, cho em ấy uống một chút nước tăng lực pha loãng” Cô y tá dặn dò xong rồi đi ra ngoài.

Phòng y tế lại yên tĩnh.

Khóa học đầu tiên của buổi chiều đã bắt đầu, có điều cậu đã dặn với mấy thành viên trong đội nói giúp với thầy giáo, cậu phải đưa một học sinh không được khỏe xuống phòng y tế, cho nên có thể vào học muộn một chút cũng không sao.

Hoàng Quang Lỗi nhìn bàn tay mình, nhớ lại vừa rồi trong lòng bàn tay dính đầy các thứ toàn acid, cậu buồn nôn nhú mày, đi đến bên cạnh bồn rửa tay rồi rửa sạch.

Thật không chịu nổi, bắt đi mua nước ô mai mà thôi, vậy mà cô ta làm thành bị cảm nắng! Có ai đi phơi nắng ở giữa trưa đâu? Đổi lại là cậu, một ngày ở dưới nắng luyện bóng đến vài giờ, đâu phải vào trực tiếp bệnh viện để cấp cứu đâu?

“Con gái đúng thật là phiền toái...”

Cậu không ngừng nhắc đi nhắc lại, hi vọng cân bằng được cảm giác áy náy trong người.

Cậu đương nhiên biết, Âm Lệ Hoa bị cảm nắng cũng do sai lầm của mình. Thật là, cậu đâu có biết nữ sinh lại như vậy a.

Sao mà không biết là cô ấy cũng có bộ dạng ốm yếu như thế? Có tiếng nói chính nghĩa đang chất vấn cậu vang lên trong lòng.

Thôi nào, cô ấy nhìn vào cứ như một con ma, bảo làm sao cậu kêu cái bộ dạng của cô ấy là yếu ớt chứ, bộ dạng đó mà gọi là thật!

Nữ quỷ vốn không thể phơi nắng? tiếng nói chính nghĩa lần thứ hai chất vấn.

Nhưng cô ấy không đi ra ngoài vào ban ngày? Cô ấy đâu giống chị dâu của cậu! Nghe nói chị dâu cậu trước đây ngay cả ban ngày cũng không ra ngoài nên toàn ở nhà tự học [Qin: nghi cái chị này là vampire a ==) Vanilla: Chuẩn chuẩn!!!!~]. Nếu cô ấy và chị dâu cậu giống nhau, cậu sẽ không bảo cô đi mua nước ô mai vào giữa trưa rồi!

Cậu đứng ở bồn rửa tay, bên cạnh là hai thiên nhân đang giao chiến, cố gắng thuyết phục chính mình, không phải lỗi của cậu, không phải lỗi của cậu.

“Khụ.” Phía sau truyền đến âm thanh sột soạt trở mình.

Âm Lệ Hoa chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy trần nhà quen thuộc của phòng y tế, không khỏi thở dài.

Cô đối với phòng y tế cũng không gì xa lạ, khi tháng Năm theo lịch âm đến, là lúc dương khí tràn đầy nhiều nhất, chuyện chạy đến phòng y tế đã trở thành thói quen của cô, ngay đến cả cô y tá ở đây cũng đều biết cô.

Cảm giác buồn nôn trong người có chút nhạt đi. Phòng y tế của trường học bọn họ vừa vặn nằm ở trên cao, lại có gió, nhu nhuận thuận theo, kéo dài không thôi. Vì vậy chỗ này đối với cô mà nói khi bị dương hỏa đốt cháy sém thì đây là chỗ thoải mái nhất. Tuy nhiên....

Cô kéo chăn ra muốn ngồi dậy, đột nhiên, tấm rèm màu xanh bị vén lên

Nóng...

Từng luồng nhiệt ở tấm rèm lúc vén lên lao thẳng tới thiêu đốt làm cho cô biết được người đang tới là người nào.

“...” Âm Lệ Hoa kéo cao tấm chăn, kéo đến trên cổ che khuất toàn thân, hai tròng mắt tròn tròn trừng lên, bộ dáng như muốn chạy trốn lần thứ hai.

Hoàng Quang Lỗi mở tấm rèm ra liền nhìn thấy bộ dạng như thỏ con đang hoảng loạn của cô, giống như cậu là con sói tà ác, trong lòng không nhịn được cảm giác thèm thuồng.

Làm cái gì mà mỗi lần nhìn thấy cậu là cô lại có vẻ mặt này? Cậu đâu có khủng bố như vậy! Thật sự mà nói, hai người bọn họ ở bên trong, dọa người khác chính là cô!

“Khụ” cậu Cậug giọng, như để gạt bỏ bầu không khí xấu hổ, “Cậu tỉnh rồi à?”

“Nhìn xem.” Hai con ngươi đen kia ở trên khuôn mặt trắng bệch như tử thi của cô có vẻ càng tròn hơn nữa.

Cô nhớ lại vừa rồi đã nôn đồ ăn ra trên người cậu. Năm đó Tiểu Quang trong nhà trẻ chỉ vì một câu nói của cô mà ghi hận đến năm mười sáu tuổi, cái vết tích lúc giữa trưa ngày hôm nay không biết có bị cậu ghi hận thêm vài năm nữa không.

“Cái kia...cô giáo đi ra ngoài mua còn i-ốt rồi.”

“Ờ.”

“Thân thể cô không tốt thì không nói làm gì, sao lại nôn ra trên người tôi! Khi không làm cho người ta nhìn vào còn tưởng rằng tôi ngược đãi cô!” Phản ứng hồ hững của cô làm cho Hoàng Quang Lỗi không khỏi oán giận.

“Cậu...vốn là...ngược đãi...”

“Cái gì?” Hoàng Quang Lỗi khó chịu hét lớn.

Nhìn đi, bắt đầu mắng chửi người ta rồi kia! Cô chỉ biết, tiểu hồ bá vương này không bao giờ an phận được vài phút.

Âm Lệ Hoa khiếp sợ, con thỏ nhỏ trừng mắt lớn hơn nữa.

Cậu sẽ không thừa dịp bốn bề vắng lặng mà động thủ với cô đấy chứ? May mắn là bọn họ ở phòng y tế, cậu đánh xong chạy đi thì cô cũng có thể tìm được thuốc.

“Cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi không đánh cậu đâu!” Hoàng Quang Lỗi đón nhận ánh mắt kinh sợ của cô, không biết cơn giận từ đâu tới mà cứ bùng cháy lên.

Lý trí của cậu bảo cậu nên xin lỗi cô, nhưng trông cô thế kia khiến cậu không muốn cúi đầu trước cô.

Vì thế, theo trực giác, cậu bắt đầu tính nợ với cô, cố tăng cường quyết tâm “không cần phải xin lỗi cô ấy”!

“Cậu cảm thấy tôi bắt nạt cậu? A? Vậy sao cậu không nghĩ, trước đây chỉ vì một câu nói của cậu hại tôi biết bao nhiêu người ăn hiếp tôi? Chẳng lẽ tôi không nên lấy lại công lý từ cậu sao? Cậu còn giả bộ đáng thương như vậy sao, biểu cảm vô tội như vậy sao? Trước đây tôi bị người khác bắt nạt, tôi có chạy đến nhà cậu trưng cái mặt giả tạo này cho cậu xem sao?”

“Cậu đừng qua đây...Bình tĩnh một chút. Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.”
Nóng nóng nóng nóng nóng! Cô nóng đến mức không thể thở rồi!

“Cậu nói... a! Tôi đã từng đánh cậu chưa? A? Người thiếu nợ trước không phải là cậu sao? Cậu nói...a!”

“Đồ hại người...” Nói đi nói lại cũng chỉ có một chuyện kia.

“Cái gì đồ hại người? Cậu nợ tôi, chính là nợ tôi!”

“Lòng dạ hẹp hòi....”

“Cái gì lòng dạ hẹp hòi? Cậu mà còn nói tiếp tôi sẽ ——”

“Cậu muốn gì?” Hai tròng mắt của Âm Lệ Hoa tròn tròn, chăm chú nhìn tay cậu nắm lại.

Nắm tay của Hoàng Quang Lỗi đâm mạnh vào mục tiêu, Rầm! Một đâm thật mạnh hướng về phía bức tường.

“Cậu không cần đi vào con đường giống như Mã Cảnh Đào đâu...” Âm Lệ Hoa thê thảm nói.

“Cái gì Mã Cảnh Đào...Cậu! Thật sự tôi bị cậu làm cho tức đến chết mất.”

Vừa lúc cô y tá đi mua cồn i-ốt về, vừa đi vào liền thấy bầu không khí giữa hai người bọn họ đang giương cung bạt kiếm(4 ý nói bầu không khí căng thẳng)

“Thế nào rồi? Sao hai em lại ầm ĩ lên thế?”

“Cô ơi cứu em...” Âm Lệ Hoa bi thảm cầu cứu, cô chưa bao giờ vui mừng khi gặp cô giáo y tá như bây giờ.

“Cứu cái gì mà cứu? Tôi đối với cậu thế nào chưa?”

“Được rồi, những người yêu nhau có chuyện gì thì từ từ nói, việc gì cứ phải cãi nhau chứ?” Cô giáo tươi cười nói.

“Ai nói em với cậu ta/cô ta là một cặp?” Lúc này cả hai ngược lại cùng trầm miệng một lời.

Lòng ngực của Hoàng Quang Lỗi cứ phập phồng. Mẹ nó, tự dưng khi không lại lãng phí thời gian với tiểu nữ quỷ này!

“Mặc kệ cô!” Thiếu gia cậu quay người đi về phòng học đạo Hồi.

Rốt cục cũng đi rồi, được cứu rồi, ô.....Âm Lệ Hoa không ngừng cúi đầu cảm tạ ông bà tổ tiên đã phù hộ.

Cậu còn dám luôn miệng nói trước kia toàn bị mấy đứa trẻ hư bắt nạt Cậu, với tính tình nóng nảy của mình thì ai dám bắt nạt Cậu? Cậu ta không bắt nạt người khác đã là may lắm rồi!

Cô không thể tìm ra lí do vì cái gì mà Trần Cửu Tương cho rằng cậu ta thực sự duyên dáng, cái gì “Cậu không biết bộ dạng cậu ấy lúc chơi bóng dưới ánh mặt trời rất tuấn tú rất tuấn tú sao?” , “Đây mới là nhiệt huyết tuổi thanh xuân của nam nhi a”, vừa nói hai mắt sáng lấp lánh.

Bang chủ, cuối cùng sẽ có một ngày tớ cho cậu thấy bộ mặt thật của Cậu. Tận dưới đáy lòng, Âm Lệ Hoa kích động kêu to.

“Ôi, âm tình bất định chính là cá tính của bọn nhỏ trong tuổi dậy thì.” Cô giáo y tá lắc đầu cười, “Âm đồng học, em có muốn nằm thêm lát nữa không?”

“Được.” Âm Lệ Hoa rưng rưng nói.

Vừa rồi chỉ được nằm một chút đã bị tiểu hổ bá vương thổi kia mắng gào lên, lúc giữa trưa nguyên khí của cô mất mát không ít chưa kịp bổ sung.

Cả người cô như nhũn ra rồi lại lộn ngược một cái, kiên quyết không thể chết ở phòng y tế.

Âm Lệ Hoa nằm trên giường không phải là nóng, bỗng nhiên, cửa sổ hé mở ra, một khuôn mặt tươi sáng lộ vào — Trần Cửu Tương đến thăm bệnh.

“Hi hi, Âm đồng học, cậu tỉnh rồi à?”

Âm Lệ Hoa nằm ở trên giường, nhắm chặt mắt, lúc đó trong đầu đang đấu tranh ý nghĩ muốn đứng dậy, cuối cùng, vì tình nghĩa, đồng học thở dài, mở mắt rồi ngồi dậy.

“Tớ tỉnh rồi...”

“Em đến thăm đồng học?”, cô giáo y tá cười nói.

“Đúng vậy!” Khuôn mặt trong sáng trẻ trung đang tươi cười của Trần Cửu Tương lọt vào tầm mắt cô.

“Nghe nói trước kia cậu bị té gãy chân, vết thương sao rồi?” Trước kia khi Âm Lệ Hoa nằm trong phòng y tế, Trần Cửu Tương mỗi lúc rảnh rỗi đều đến chơi, cho nên đối với cô phòng y tế cũng không xa lạ gì.

“Ổn rồi ổn rồi, cái vết thương nhỏ xíu kia không làm khó được tớ đâu! Không phải bây giờ là một con rồng sống sao?” Trần Cửu Tương vỗ vỗ bộ ngực bảo đảm, “Âm đồng học, thân thể cậu không thể tốt hơn một chút được sao?”

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng phía sau tấm rèm bay ra, và từ từ, mấy ngón tay trắng xanh bám vào tấm rèm màu xanh, từ từ kéo sang một bên, một cái đầu màu đen buông xuống, chậm rãi hướng về phía tấm đệm, sau đó là một cái cổ cùng màu trắng điểm màu xanh, tiếp đến là một thân thể gầy đến nỗi như không có xương [Qin: đích thị bà t/g này đã gặp ma a=)] Vanila: Hờ hờ, bây giờ phim ma có đầy, tả như thế ta cũng tả đc]. Trên giường có một người đang cúi đầu ngồi đó, một giọng thấp lú lú mơ hồ cất lên.

“Bang chủ, tớ khỏe hơn nhiều rồi...”

Mẹ ơi! Quả thực cái này rất giống phim kinh dị, ma quỷ xuất hiện từ giường bệnh!

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ha ha, ha ha.” Trần Cửu Tương rùng mình, bắt buộc bản thân dù thế nào cũng phải tỏ ra là một bang chủ khí phách, tuyệt đối không được thét chói tai rồi bỏ chạy.

“Cậu xem, sắc mặt tớ đều đã khôi phục bình thường...”

Vốn, vốn dĩ đây là khuôn mặt bình thường sao? Khóe miệng của Trần Cửu Tương co rúm.

“Cái kia....khụ, lão yêu bà muốn tớ hỏi cậu khi nào có thể trở về học?” Lão yêu bà chính là cô giáo hướng dẫn của bọn họ, dựa vào thành tích cao thấp của học sinh rồi nịnh hót mà trở nên nổi tiếng.

“Bây giờ tớ có thể về...”

Nói giỡn à, vốn là Trần Cửu Tương đã tìm được một lý do để khỏi phải ở trong phòng học đạo Hồi, làm sao có thể như vậy mà bỏ qua?

“Không cần không cần, ở lại một chút cũng không sao! Chúng ta tâm sự đi.” Chỉ cần có thể chuồn ra khỏi phòng học, cho dù bị nữ quỷ, à không, là bị Âm đồng học dọa cho đến chết khiếp cũng không sao!

“Không cần đợi lâu đâu.” Cô y tá ở bên cạnh lắc đầu khẽ cười, sau đó vội quay đầu lại, để cho hai nữ sinh này tranh thủ thời gian thêm một lát.

Có nên nói cho Tiểu Tương biết bộ mặt thật của người cô ấy thần tượng? Trong lòng Âm Lệ Hoa pháp phòng kịch liệt.

Cuối cùng, cô quyết định vẫn là nên nói! Đau lâu không bằng đau ngắn, bên cạnh lại có nhân chứng, tóm lại Trần Cửu Tương cũng là bạn tốt nhất của cô từ thời trung học đến nay, cô không thể trơ mắt nhìn đại nữ sinh này chìm đắm vào bàn tay của quỷ dữ.

Nhưng khi lời nói đến miệng, đột nhiên cô không hiểu được nên nói như thế nào, nếu đột nhiên nhắc đến tên Hoàng Quang Lỗi thì thật là kỳ quái. Cô không biết là Trần Cửu Tương có nghe nói hay chưa nghe việc Hoàng Quang Lỗi đưa cô đến phòng y tế, hẳn là chưa nghe, bằng không từ sớm Trần Cửu Tương đã làm ầm lên khi xuất hiện cùng một đồng vấn đề nữa.

Quên đi, trước hết phải làm cho Trần Cửu Tương nhận thức được cái quan điểm Hoàng Quang Lỗi là bạn bè tốt đã.

“Bang chủ, cái kia, Tổng Huy Hoàng...”

Ba chữ này vừa buột ra, mông Trần Cửu Tương như bị hỏa thiêu, nhảy dựng lên.

“Đừng đừng đừng, xin cậu đấy, đừng nhắc tới cái tên đó trước mặt tớ! Tớ bị Cậu nguyên rửa đã đủ rồi, mỗi lần nghe tới cái tên của Cậu là tớ đã muốn đau đầu rồi.”

“Tổng Huy Hoàng nguyên rửa?” Bỗng chốc Âm Lệ Hoa trừng mắt ngẩng đầu lên.

“Đúng vậy, hơn nữa lại là chú cấn cô! 5(5 là lời chú Đường Tăng dùng để khống chế Tôn Ngộ Không trong truyện Tây du kí, ví với việc trói buộc người khác) Trần Cửu Tương nghe rằng trợn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chú cấn cô là cái gì?”

“Cái chú cấn cô đó, làm cho người ta đau đầu muốn nứt ra, lại làm cho người ta nản lòng mất chí, cừu lộn đổi màu, nhật nguyệt vô quang - nhật nguyệt thôi chiếu a” Trần Cửu Tương đau đớn nói.

“Là cái thần chú gì lợi hại vậy...” Vậy mà cô không biết.

“Lời chú cấn cô này chỉ có ba chữ: kiếm, nói, xã (hội).” Trần Cửu Tương gần từng tiếng nói.

“....” Âm Lệ Hoa cúi đầu không nói gì.

Bang chủ, thân là hội viên trong bang tớ không nỡ nói cho cậu biết, với những thành tích xấu xa mà chúng ta đạt được, vĩnh viễn đừng nghĩ đời này có thể thành lập tân xã đoàn. Kiếm đạo xã, tâm của cậu sẽ chết đấy!

Trần Cửu Tương tiếp tục hết sức đau xót than vãn cho cái vận đen của mình, “Cái cảm giác này cậu không hiểu đâu, trừ phi cậu cũng có cái chú cấn cô này, nhưng mà với cậu thì không hợp lắm.”

“Tớ có...” Đầu cô lại cúi xuống, vẻ mặt trắng bệch, chậm rãi gật đầu.

“A, thật sao? Là cái gì?” Trần Cửu Tương tinh thần nhất thời rung lên, rốt cục cũng tìm được người cùng nạn.

“Xe điều khiển từ xa...”

“Xe điều khiển từ xa?” Không thể nhìn ra Âm đồng học cũng thích mặt này, “Cậu thích xe điều khiển?”

“Không, một chút tớ cũng không thích xe điều khiển từ xa...” Cô bí thắm lắc đầu, “Nếu có thể, tớ hi vọng thế giới này vĩnh viễn không có xe điều khiển từ xa.”

Như vậy thế giới này sẽ có biết bao điều tốt đẹp.

3. Chương 3

” Ê! Nghe nói đội bóng rổ trường khác chạy tới trường ta, khiêu khích đội bóng rổ trường ta, người của chúng ta đã theo họ chạy đi hết rồi!”

Không biết ai đột nhiên lại chạy ào vào phòng học, hô to đến kinh thiên động địa, các học sinh đang quét dọn vệ sinh sau giờ học ngừng hết lại.

“Chạy đi đâu?”

“Đi đấu bóng rổ! Hai bên hẹn nhau đi đấu bóng rổ ở ngoài công viên.”

“Diên! Hừ chết người ta, cậu có thể không nói cái kiểu nửa này nửa nọ, mập mờ như thế không?”

“Buồn cười! Dám đến địa phận của chúng ta ra oai tác quái, bộ học sinh trường chúng ta dễ bắt nạt đến thế sao?” Trần Cửu Tương buông chổi, giơ cao tay lên trời hô to, “Đi! Các vị trong bang, chúng ta đi làm đội cổ động viên, thua người không thua trận, tuyệt đối không thể để chúng coi thường chúng ta!”

Sự tình bỗng trở nên nghiêm trọng, không chỉ có “Bang Khác Người” mà cả các học sinh ngoan khác cũng cùng chung chí hướng, nhất tề đi ra khỏi phòng học.

Trong góc phòng, một cái bóng xám xịt nhỏ bé yên lặng lui dần khỏi đoàn nhỏ, chuẩn bị chờ mọi người đi hết ra khỏi cửa, len lén giữ chiếc chạt túi sách thừa cơ chạy thoát.

“Bạn học Âm, cậu cũng phải đi cùng mọi người!”

Đáng ghét, Tiểu Tương, ánh mắt của cậu nhất định phải lợi hại như thế sao?

“Hôm nay còn rất nhiều việc ở lớp...” Cô vẫn cứ cố giả vờ.

“Kim Luân Pháp Vương cũng phải đến thăm võ lâm minh chủ, đây là thời khắc sinh tử tồn vong mấu chốt của vùng võ lâm Trung Nguyên, ai còn có thời gian quản mấy chuyện công việc lớp nhảm nhí đó chứ! Đi, bạn học Âm, ọi người thấy được chí khí đồng lòng của chúng ta.” Trần Cửu Tương kích động hò hét.

Cô lại không có một chút chí khí nào...

Nhưng mà, đối mặt với ánh mắt lấp lánh đầy hi vọng của mọi người, bóng người xám xịt chỉ còn đường khuất phục thứ áp lực khổng lồ này, yên lặng đi theo mọi người đến xem cuộc chiến.

Từ cái năm nhất bị tên họ Hoàng kia hạ gục xong, những ngày xui xẻo của cô cứ không ngừng tiếp diễn, chỉ đảo mắt qua mà đã đến năm cuối cấp ba rồi.

Tên kia ở ngoài mặt vẫn giữ nguyên hình tượng hoàng tử của trường học, khi ở riêng với cô thì tác oai tác quái, loại ác hình ác trạng nào cô chưa từng thấy qua?

Ngày hôm nay rốt cục ông trời đã có mắt, gọi trường học khác đến gây phiền phức cho bọn họ, đây rõ ràng là đạo trời, ác giả ác báo mà! Vì sao cô lại phải đến cổ vũ cậu ta cơ chứ?

Một đám người đi tới trận đấu bóng rổ trong một công viên nhỏ ngay cạnh trường. Hiện trường so với cô tưởng tượng còn náo nhiệt hơn, hai bên trường đều có học sinh tới hò hét cổ vũ. Âm Lệ Hoa lùi về phía sau cùng của đám người, lén nghe những học sinh khác nhỏ giọng bình luận ——

Đơn giản chỉ là, trận giao đấu bóng rổ lần trước, học sinh trường bên địch phát hiện ra đội bóng rổ trường họ giả trò nhưng không bị trọng tài nhìn thấy, mới dẫn đến trận thua của đội trường cô, thắng mà không dùng võ. Sở dĩ lần này bên địch cho ít người đến khiêu chiến hơn, là do hai bên dự định so tài cao thấp một cách công bằng.

Âm Lệ Hoa nhìn trên sân bóng có những bóng người cao to cường tráng giằng co bóng với nhau, trong lòng chỉ có một ý nghĩ —— con trai thật là nhàm chán.

“Bắt đầu ——” Trọng tài là khách mời từ trường thứ ba - trường Hiệp Thương. Tiếng còi vừa vang lên, trận đấu đã chính thức bắt đầu.

Xem chưa tới năm phút, Âm Lệ Hoa đã không khỏi kinh hồn khiếp đảm.

Vì không có trọng tài chính quy giám thị trận đấu, động tác của hai bên đều nóng nảy hơn rất nhiều, đã vậy trọng tài kia còn phán đoán mắt nhắm mắt mở, giả vờ huyết còi nhiều ra về ta đây, mặc kệ các vận động viên.

Các cầu thủ lần lượt thay đổi qua hai trận, có một người đặc biệt linh hoạt, thân người cao lớn mà động tác lại rất gọn gàng, cầm bóng vượt qua tận hai người, ném vào trong giỏ, thiết lập khu phòng thủ, lại đạt được điểm úp rổ! [*Vanila: May mà hồi xưa xem Slam Dunk nên biết úp rổ là gì.*Qin: uầy tôi chả biết gì về bóng rổ cả =))]

“Wow —— Hoàng Quang Lỗi, Hoàng Quang Lỗi, Hoàng Quang Lỗi!” Các khán giả nữ nũng nịu la lên, lấy tay áo lau đi mồ hôi trên những khuôn mặt đã ửng hồng.

Thế nhưng cậu vừa mới hạ xuống đất, hai người vừa bị cậu vượt đột nhiên xuất hiện ép sát cậu, trong đó có một người cố tình đạp vào chân cậu, làm cho cậu lảo đảo suýt ngã.

Lửa giận nồng đậm hiện rõ trong mắt của hai người họ, còn kèm theo ý muốn báo thù nồng đậm.

Xem ra tình huống này không ổn rồi... Âm Lệ Hoa càng xem càng kinh hãi, vội vã túm lấy tay Trần Cửu Tương đứng bên cạnh mình.

“Tiểu Tương... Chúng ta có nên đi gọi huấn luyện viên đến hay không?” Cô nói nhỏ.

“Đừng làm loạn, trong chốn võ lâm thì những người thuộc giới võ lâm như chúng ta phải tự giải quyết.” Trần Cửu Tương cảm thấy nhiệt huyết đang sôi trào, không thềm để ý đến cô.

Aiz, sớm biết con nhóc lớn này không nhờ vả được mà.

Cô vừa quay đầu đã thấy, trên sân bóng có mấy cậu nam sinh họp lại cùng một chỗ. Bóng đang ở trong tay đội địch, đội trưởng đội bên này nhanh chóng điều động mọi người; Hoàng Quang Lỗi nhận được tín hiệu, gạt đầu, kèm chặt xạ thủ của đội địch.

Xạ thủ của trường bên kia cũng chính là người vừa thực hiện động tác nóng nảy lúc này.

Xong, nếu cứ tiếp tục như vậy thì bọn họ nhất định sẽ bị đả thương.

Tuy rằng cổ động viên hai bên chỉ biết hò hét không thềm quan tâm đến cô, thế nhưng cô không cảm thấy vui vẻ chút nào, rõ ràng nếu cô cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy, nghiệp báo sẽ đổ hết lên đầu cô.

Bỗng dưng, đạp vào mắt cô là gương mặt trắng nõn thanh nhã của Tống Huy Hoàng!

Tinh thần của cô rung lên, vội vã chen qua đám người đông đúc, khổ sở vượt qua từng dòng từng dòng người một, đụng phải hết người này đến người kia.

“Bạn học Tống...”

Tống Huy Hoàng đột nhiên cảm giác có người đang kéo kéo vạt áo mình.

“A, bạn học Âm, xin chào.” Ánh mắt của cậu ta vẫn như cũ đầy mùi thuốc súng, đang giằng co ở phía sân bóng.

“Xin chào...” Gương mặt xanh trắng của cô luôn có con người đen láy đặc biệt rõ ràng. “Bạn à, cậu nghĩ chúng ta có nên gọi huấn luyện viên đến để kiểm soát mọi việc không...”

“Ừm, đó là một ý kiến hay, nhưng cậu hãy chờ một chút đã.” Sau đó cậu ta lại tiếp tục chuyên chú xem trận bóng.

Tống Huy Hoàng cũng chỉ là một cậu con trai, đây rõ ràng là loại tâm lý không muốn chịu thua của bọn con trai. Nếu không ấy cậu nam sinh kia phân rõ cao thấp ở sân bóng, cho dù bây giờ cô có đi gọi huấn luyện viên đến, tương lai bọn họ nhất định vẫn sẽ hẹn nhau đấu lại; đến lúc đó bọn họ sẽ tìm ra một nơi không ai có thể quấy rầy, vấn đề trái lại còn càng thêm phức tạp.

Nếu phải đánh, vậy cứ để bọn họ phân cao thấp rõ ràng đi.

“Được, cứ vậy đi.” Cậu ta đã nói như vậy rồi, Âm Lệ Hoa đành gạt gạt đầu.

Có khả năng trời sinh khiến người khác tin tưởng mình, Tống Huy Hoàng chính là loại người như thế.

Trong sân, Hoàng Quang Lỗi nhảy lên thật cao, giữ chặt bóng ở giữa không trung, xoay người muốn ném bóng vào giỏ, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng mờ ảo đang đứng bên cạnh A Hoàng.

Cô cũng đến xem cậu chơi bóng sao?

Một cảm giác sáng khoái rất kỳ quái tiến sâu vào nội tâm của cậu.

Lúc này đội đối phương cố chặn cậu lại, cậu nhanh nhẹn chuyển bóng cho đồng đội khác, sau đó hoả tốc đến gần rổ, giơ cao hai tay, “Ổ đây!”

Đồng đội lập tức chuyển cho cậu, cậu nhảy lên giữa không trung, xoay người, xoay thất lưng trực tiếp ném vào rổ.

Phanh, đạt được điểm ném xa!

“A —— Hoàng Quang Lỗi, Hoàng Quang Lỗi, Hoàng Quang Lỗi!” Các cổ động viên nữ duyên dáng gọi to tên cậu.

Cậu có chút đặc ý hướng về phía tiểu nữ quý đang đứng.

Thấy được chưa? Tiểu nữ quý, kỹ năng chơi bóng của bản thiếu gia không hề tầm thường đâu đó!

Thế nhưng, khuôn mặt xanh trắng kia không hề nhìn về phía cậu, mà chỉ chú ý đến cậu thiếu niên thanh tú kia thôi.

Cô nhìn chăm chăm vào A Hoàng để làm gì cơ chứ?

Cảm giác khó chịu trong thoáng chốc đã thay thế cảm giác sảng khoái.

Cũng không biết mình đang đối với ai, Hoàng Quang Lỗi liên tiếp cướp bóng, trúng rổ liên tục, khoảng cách giữa hai đội ngày càng kéo dài, thế nhưng bóng người xám xịt kia vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào người thiếu niên thanh tú, hình như Tống Huy Hoàng còn quan trọng hơn cả cuộc thi đấu thể thao khí thế hùng hực này.

Đáng ghét!

Khoan đã, tiểu nữ quý này chắc sẽ không thích A Hoàng đấy chứ?

Ngẫm lại cũng đúng, A Hoàng tuy không cao to cũng không cường tráng, nhưng lại có một khuôn mặt tuấn tú cùng những suy nghĩ xuất sắc và nổi trội, bình thường toàn lấy phần thưởng làm cơm ăn, độ nổi tiếng ở trường học không thua kém gì vận động viên như cậu. Bây giờ các loại phim thần tượng đang rất thịnh hành loại thư sinh phần nộn này, tiểu nữ quý thoát nhìn cũng không giống người thích vận động, việc cô bị A Hoàng thu hút cũng không phải là không có đạo lý.

Cô nhìn chăm chăm A Hoàng làm cho biểu tình cậu như vừa mới bị Thiên Lôi đánh trúng vậy, nhìn rất chướng mắt. Hoàng Quang Lỗi nghĩ đến mỗi lần cô gặp mình, nếu không phải là vẻ mặt kinh khủng nhăn nhó, thì hình dạng cẩn thận đề phòng, trên trán ghi rõ “Người không cần lại đây”, vậy mà hiện giờ cô đang nhìn A Hoàng một cách... tin cậy?

Tiểu nữ quý đáng ghét! A Hoàng là một người thanh niên tốt như vậy, tuyệt đối không có khả năng ưa thích cô, cứ để cho tâm ý của cô chết đi!

Đầy bụng khó chịu Hoàng Quang Lỗi chỉ lo chú ý động tĩnh bên cạnh, không để ý tới cầu thủ bên địch đang lao tới, đẩy cậu ngã xuống đất.

“A ——” Khán giả kinh hãi hô to.

Cậu bị đẩy ngã? Cậu có thể dễ dàng bị đẩy ngã?

Hoàng Quang Lỗi nhìn chăm chăm vào bầu trời sáng loáng, sự kinh ngạc hòa với cảm giác nhục nhã thậm chí còn đau đớn hơn khi mới ngã.

Mẹ kiếp! Cậu xoay người nhảy dựng lên, tiến đến tên vừa đẩy ngã mình, chỉ muốn đánh cho hắn què chân.

“Đi tìm huấn luyện viên đi!” Tống Huy Hoàng thấp giọng dặn.

“Được.” Âm Lệ Hoa nhận mệnh đi nhanh.

Bãi sân nhất thời trở nên loạn vô cùng, thành viên hai đội vây xung quanh, có người đánh nhau đến bị thương, những người còn lại làm khán giả thi nhau hò hét.

“Được rồi được rồi, không nên đánh! Không nên đánh!” Đội trưởng đẩy cậu vào góc tường, không muốn cậu dễ thương học sinh trường khác.

“Buông!” Hoàng Quang Lỗi cố sức bỏ qua sự kiểm chế mình của đội trưởng, quệt đi mồ hôi trên mắt cậu.

Nâng tay lên thì thấy, thì ra thứ ướt ướt trên trán cậu không phải là mồ hôi, mà là máu. Tay đối phương đeo đồng hồ, vừa rồi khi sượt qua mi mắt của cậu đã để lại vết xước.

“Thế nào? Tiểu tử, bộ dạng cậu đẹp quá nhỉ?” Kể gây thương tích cho cậu cũng bị đồng đội của hắn ngăn cản, kêu gào trong khoảng không.

“Mẹ kiếp, có giỏi thì chơi một đấu một đi!” Hoàng Quang Lỗi chỉ muốn lập tức tiến lên, đồng đội đã rất nhanh chạy đến tách hai người bọn họ ra.

“Được rồi được rồi!” Đội trưởng đứng ra chủ trì đại cục, “Này, các cậu đã kém hơn 23 điểm, chỉ còn lại có bốn mươi giây, tôi cho các cậu một cơ hội, chịu thua đi.”

“Chịu thua gì chứ? Chịu thua cái con mẹ ấy!” Một đồng ngôn từ ân cần thăm hỏi vô cùng lễ phép được nhiệt liệt trao đổi với nhau.

Hoàng Quang Lỗi nhận lấy chiếc khăn tay từ bạn học, ấn vào miệng vết thương, đảo mắt đã thấy Tống Huy Hoàng đang đứng bên cạnh mình ra vẻ thân thiết, còn tiểu nữ quý kia lại không thấy đâu.

Vừa rồi hình như A Hoàng cúi đầu xuống nói gì với cô ấy, hai người lại còn rất thân mật với nhau.

Hừ, ở đây tới nửa ngày, tiểu nữ quý kia chẳng qua chỉ muốn tiếp cận A Hoàng mà thôi?

Hoàng Quang Lỗi càng nghĩ càng khó chịu, ném mạnh quả bóng rổ xuống đất, chen qua đoàn người mau chóng rời đi.

“Âm Lệ Hoa, ngoài kia có người tìm.”

“Không rảnh...”

Trong góc phòng, tiếng nói u lạnh hàm chứa sự không kiên định.

“Uy, bạn học Âm, ở chỗ giáo vụ tìm cậu, không đi không sao chứ?” Trần Cửu Tương thăm dò nhiều lần.

“Không sao...”

Như quả thật nếu “chỗ giáo vụ” tìm cô thì tốt rồi.

Âm Lệ Hoa quyết định co đầu rút cổ trở lại, tiếp tục giả chết.

“Được rồi, bang chủ, lá thư này...” Cô đột nhiên nhớ đến.

“Ồ, tớ vừa giúp cậu chuyển cho cậu ta rồi!” Trần Cửu Tương bĩu môi.

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn cậu...” Âm cùng học tiếp tục giả chết.

Bên kia ——

“Không rảnh? Cô ta nói không rảnh?”

Người nào đó nổi trận lôi đình.

Thế nhưng bây giờ còn ở trong tiết học, cũng không có thể lộ đi tìm cô được, phiền phức. Được rồi! Chờ tan học.

Sau giờ học cô chỉ biết gây phiền toái, dám khinh lời bốn thiếu gia đây.

Sau giờ tan học, theo thường lệ cậu thường chạy tới lớp của A Hoàng tìm cậu ta tán gẫu [Qin: anh cũng ‘đàn bà’ nhể =)], bạn học ở lớp của Tống Huy Hoàng cũng quen chuyện cậu thường đến lớp bọn họ.

Vừa vào phòng học, Hoàng Quang Lỗi liền thấy Huy Hoàng đem cái vật màu hồng gì đó nhét vào trong ngăn kéo.

“A? Thật hay giả? Thư tình?” Hoàng Quang Lỗi rất có hứng thú, vỗ vỗ bả vai cậu bạn.

“Cậu không thấy chán à.” Tống Huy Hoàng rõ ràng không cảm thấy hứng thú.

“Ai viết?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Tiểu Tương đưa tới.”

“Cái gì? Cái con khỉ chúa đó cũng viết thư tình?” Hoàng Quang Lỗi lườm bạn.

“Có muốn biết cũng không được.” Tống Huy Hoàng cười khê. “Cô ấy chỉ giúp người khác chuyển tới.”

“Ai?” Hoàng Quang Lỗi chỉ đơn giản là cảm thấy hứng thú hơn với việc tự mình nhận được thư tình. Nói thật, cái loại thơm ngào ngạt này chỉ nhằm chán mà thôi, cậu cũng chẳng muốn cảm, đến cuối cùng cũng tự mình cầm lên ném về phía phía thùng rác, lười xem thôi.

Con gái rất nhằm chán, ốm yếu lại ra vẻ yêu mến, lúc nào cũng khe khê lắm lắm ái ối, cậu không muốn lãng phí thời gian với bọn họ. Tuy nhiên, nếu là chuyện của A Hoàng... nhất định sẽ rất thú vị. Cậu không khỏi xuất hiện tâm tình xem kịch vui.

“Cô ấy nói là bạn Âm ở lớp bọn họ nhờ chuyển đến.” Tống Huy Hoàng không có hứng thú, mở sách giáo khoa vắn ra, bắt đầu ôn theo nội dung bài học.

“... Bạn Âm?”

“Làm sao vậy?” Tống Huy Hoàng nhìn cậu liếc một cái.

“... Không có việc gì.”

Tên kia vậy mà cũng viết thư tình cho A Hoàng? Một mùi vị chua xót không nói nên lời dâng lên, cậu nghiêng chặt răng.

Xem chừng cô ta đến ván cầu cũng là để tiếp cận Huy Hoàng. Hoàng Quang Lỗi vừa nghĩ đến thì sức mạnh trong người bắt đầu bùng phát, cũng không nghĩ đến thật ra cậu cũng không có cơ hội làm cho Âm đồng học “Tận dụng cơ hội.”

Một thứ cảm giác khó chịu khi bị lợi dụng trào lên, hòa vào cái vị chua chua trước đó tạo thành hỗn hợp nằm trong lòng cậu đã bắt đầu lên men.

Cậu không nói hai lời, quay đầu trở về lớp học, Tống Huy Hoàng cũng đã quá quen với việc đi về như gió của cậu, tiếp tục đọc sách.

Thật vất vả cố chịu đến lúc tan học, bình thường việc luyện bóng là chuyện đại sự của Hoàng Quang Lỗi, ngày hôm nay cảm thấy không tốt lên xin huấn luyện viên cho nghỉ.

Cậu núp chờ ở chỗ nào đó trên đường về nhà của tiểu nữ quý, chờ cô chui đầu vào rọ.

Xem kìa, vừa nhắc đến Tào Tháo... không, nói nữ quý, nữ quý đến. Cái thân người thấp bé trông có vẻ bi thảm xanh xanh đang lắc lắc kia, không phải tự dâng đến miệng hổ sao?

Cậu cố núp ở trong một ngõ nhỏ khác, chờ cô sau khi đi qua, sẽ đi theo sau lưng cô.

Hừ! Bước đi cũng không ra hình dạng, méo mó lảo đảo, người ta nói đi ngay ngắn đứng ổn định, xem cô đến cả đi cũng không thẳng, tương lai nhất định thuộc hạng người bất chính.

Đằng trước cái bóng của người kia kinh hãi nhảy dựng lên, Hoàng Quang Lỗi cười ha ha, thoáng chốc cảm thấy nộ khí có giảm đi.

“Cậu... Cậu... Cậu muốn làm gì?” Âm Lệ Hoa bị cậu dọa sợ đến nỗi sắc mặt đã xanh trắng rồi còn thêm trắng hơn.

“Tôi hỏi cậu, hôm nay ở trường tôi gọi cậu, vì sao cậu không đến?”

“Cậu không có gọi a... Tôi không có nghe ai nói Hoàng Quang Lỗi tìm tôi...” Cô quyết định giả ngu.

“Hừ, không tồi! Lá gan cậu lớn thật.” Cậu híp mắt, lần thứ hai lại cảm thấy như núi Thái Sơn đang đè.

“Cậu, cậu dừng lại đây...” Âm Lệ Hoa sắc mặt tử bạch, thân hình càng méo xẹo hơn.

Ai ya, tiểu nữ quý hôm nay trông không giống bình thường, sẽ lại không phát bệnh chứ?

Cùng học với nhau ba năm, hơn nữa từng có kinh nghiệm bị cô ói ra, cậu đã công nhận cô “Thân thể khó chịu thì tử bạch” cùng “Bình thường cũng tử bạch” có điều gì đó bất đồng.

“Để làm chi? Đêm qua ra quán ăn đêm, không ngủ tốt?” Cậu dùng sự tức giận để che đi nỗi sầu lo.

“Sao cậu biết...”

“Thật tối qua cô đi ra ngoài quán ăn đêm?” Cậu lại càng hoảng sợ.

“Ừ, đêm qua tôi đi theo giúp sư cô đi ‘câu lạc bộ đêm’ làm việc... Nói là sư cô, kỳ thực là cùng mẹ cô với dì đi đạo trường (nơi các thầy tu làm phép)

Hay bởi vì đêm qua thấy sư cô kia, cô mới lấy một củ khoai lang nóng đến phồng tay, rồi cuối cùng đành phải đưa cho Trần Cửu Tương

“Khụ khụ khụ —— cậu chính là một ‘Sư phụ của thầy’ ?” Hoàng Quang Lỗi đang móc từ trong túi ra một chai nước khoáng, vừa nghe, một ngụm phun thẳng ra từ mồm cậu.

Cậu hoàn toàn không tưởng tượng được cảnh cô khoác hoàng bào, tay cầm bát hương, trong hình dạng của một pháp sư. Nam sư phụ của cậu quả thực rất biết nhìn người.

“Không phải, tôi đứng ở bên cạnh buổi kiến tập, tham quan học tập mà thôi...” Âm Lệ Hoa lắc đầu.

“Để làm chi? Cậu muốn tu luyện thành tiên chắc?”

“Cũng không phải...” Cô lắc đầu, lùi đi vài bước, đột nhiên dừng lại, dựa vào bức tường bên cạnh thở dốc phì phò.

Không được, càng ngày càng khó chịu, cô hít sâu một hơi, toàn thân bắt đầu rung mình liên tục.

Hoàng Quang Lỗi ngừng lại the cô, thân hình cao lớn bao bọc tonà bộ người cô.

“Ê, tiểu nữ quý, cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì... Đêm qua Thái Âm... Hàn khí nhập thể, tôi... Tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt thôi...” Chỉ nói một câu ngắn như vậy mà cô phải hít khí liên tục, thở dài thở ngắn.

Hoàng Quang Lỗi cau mày, nắm chặt lấy tay cô. Lạnh quá! Hơn nữa trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, tình trạng này thực sự không thích hợp với tiểu nữ quý.

Dương khí bùng bùng từ lòng bàn tay cậu không ngừng truyền đến cơ thể của cô. Tay cậu thật là to, thật là ấm, thứ dương khí thuần này thường làm cô khó chịu, ngày hôm nay lại bởi vì âm khí nhập thể, trái lại khiến cô cảm thấy thật là thoải mái. Âm Lệ Hoa lần đầu tiên không vội vã đẩy tay cậu ra, trái lại vô ý thức nhập vào lòng cậu.

Hoàng Quang Lỗi sửng sốt, thấp mắt xuống chỉ thấy đỉnh đầu cô trước ngực mình.

Cô nhỏ thật, chiều cao còn chưa đến nửa đầu hân, nhiệt độ cơ thể vẫn thấp như vậy; tay cậu đặt lên vai cô, lúc đầu muốn đẩy cô ra, thế nhưng giờ khắc cậu chạm vào gương mặt cô, cảm giác được một sự rung động tinh tế rất rõ ràng, một loại tình cảm kỳ diệu xuất hiện, cậu mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng.

Giây phút thân thể nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng cậu, cậu cảm thấy hơi rung mình một chút, bởi vì thân thể của cậu lạnh hơn hân, cứ như vừa mới đi ra từ một hầm băng lạnh vậy.

Cô sẽ không chết chứ?

Cảm giác khủng hoảng làm cậu lập tức ôm chặt lấy cô, hai tay cố sức xoa nắn lưng của cô, muốn thân thể nhỏ nhắn xinh xắn này ấm áp lên càng nhanh càng tốt.

A, thật thoải mái...

Tay cậu càng ngày càng nóng, lồng ngực càng lúc càng giữ trọn cơ thể của cô, hai cơ thể dây dưa không ngớt, âm khí có cố gắng thế nào cũng bị hút ra.

Thật thoải mái, thật thoải mái...

Cô không khỏi nhắm mắt lại, gương mặt dụi dụi vào lồng ngực cậu, hấp thu năng lực dồi dào của một sinh mệnh.

Hoàng Quang Lỗi cảm giác được động tác nũng nịu của cô, toàn thân chấn động, một dòng nhiệt khí đột nhiên đốt cháy thành một đường từ gương mặt đến lỗ tai.

Mẹ kiếp, Hoàng Quang Lỗi, mặt ngươi đỏ lên làm gì?

Cậu không tự chủ được cúi đầu xuống, những sợi tóc của cô bay bay một cách mơ hồ, tựa như mùi vị của cây cỏ huân y.

Không nghĩ rằng, tiểu nữ quỷ này lại có mùi hương quyến rũ đến như vậy...

“Ngu ngốc...” Cậu hoàn toàn không phát hiện ra mình đang hành động như một nam nhi mắng yêu bạn gái. “Nửa đêm đi bắt quỷ, để xem sau này cậu có lấy chồng được đâu.”

“Không phải là đi bắt quỷ... Đi kiến tập... Chúng ta thuộc phái khác...” Cô từ từ nhắm hai mắt lại, gối lên lồng cậu, thật thoải mái, thật ấm áp, khó có thể tin được.

“Bắt quỷ mà còn phải phân biệt?” Cậu chỉ biết về mấy người pháp sư, không hiểu được mấy việc chia cực chia phái.

“Đương nhiên, bà ngoại tôi bảo, thể chất của chúng ta là do số trời, cho nên có kẻ mạnh có người yếu... Hoà sư cô của chúng tôi dạy rằng, tuy rằng có các cực phái bất đồng, thế nhưng đều trăm sông đổ về một biển...”

“Khổ quá, đúng là sự phụ của thầy của sư phụ của thầy, còn cố nói nhiều như vậy.” Cậu cười khẽ.

“Đầu đá...” Giảng không thông.

Choan đã, sao mặt cô lại có cảm giác như bị dán mấy thứ này nọ lên vậy? Âm Lệ Hoa chậm rãi mở mắt

“Á!” Cô giật mình kinh hãi lui ra phía sau. Thật là kinh khủng quá kinh khủng! Cô có thể dễ dàng tiếp cận khối đá nóng gần sát như vậy, chẳng phải cô sẽ phải xuất giá sao!

“Hết cái gì? Tôi mới là người là bị sờ sảng đấy chứ, tôi chưa kêu, cậu la hét gì chứ?” Hoàng Quang Lỗi tức giận vô cùng.

Gương mặt của cô nhiễm đầy sắc ửng đỏ, đây là lần đầu tiên cậu thấy trên mặt cô xuất hiện sắc hồng.

“Tôi tôi tôi, tôi không sao... Ha ha, ha ha.” Cô bắt chước bộ dáng pha trò của Trần Cửu Tương.

Hoàng Quang Lỗi chỉ không nhịn cười được.

Trời ơi, bộ dạng ngẩn người của tiểu nữ quỷ này... Quả thực trông rất đáng yêu!

Âm Lệ Hoa vội vã muốn thối lui, thế nhưng vừa đứng cách lửa dương của cậu một chút, bước đi lại yếu đuối như trước.

“Ngu ngốc, phía sau là tường, cậu muốn bị chấn động đến vỡ não sao? Đã ngốc lại còn càng trở nên ngu hơn. [*Vanila: Câu này hơi giống câu Đã ngu lại còn tỏ ra nguy hiểm]” Cậu lại bắt đầu mắng chữm người.

Âm Lệ Hoa buồn buồn bả bả bị cậu kéo trở về.

Hoàng Quang Lỗi nhặt cặp sách của hai người lên, để hết lên bả vai, cặp sách nặng trĩu của học sinh cấp ba khi lên vai cậu lại giống như hai cây kẹo bông nhẹ tênh.

“Lại đây.”

“Để làm gì?” Cô cẩn thận quan sát đánh giá cậu.

Hoàng Quang Lỗi trừng mắt liếc cô, sau đó ——

Đột nhiên xoay người sang chỗ khác, ngồi chồm hổm xuống trước mặt cô.

“Lên đi.”

Âm Lệ Hoa thất kinh!

“Không cần, không cần, tôi tự đi là được rồi...” Bị vị tiểu bá vương này công trên lưng không phải cô sẽ bị giảm thọ sao?

“Gọi cậu lên đi có nghe thấy không!” Cậu hét lớn.

Cuối cùng vì chịu ngược đã trở thành bản tính, cô không dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn ngoài kinh nằm sấp xuống tấm lưng của cậu.

Hoàng Quang Lỗi công cô đứng lên. Nhẹ như vậy, giống hệt một con mèo nhỏ, bình thường cô có ăn uống đúng bữa hay không?

“Chính vì cậu lười vận động nên mới có thể hư như thế!” Cậu bước từng bước dài, vừa đi vừa cầu nhàu.

Nữ sinh trên lưng chỉ dám lẩm bẩm hai tiếng, không dám nói nhiều. Nếu như chọc giận vị tiểu bá vương này, cậu ta sẽ bắt ngờ ném cô gục xuống ấy chứ.

Vì vậy, dưới ánh tà chiều thật dài, hai bóng người gấn bó lấy nhau càng ngày càng đi sâu vào trong. Đến phút cuối tiểu bá vương đã quên hết mục đích ôm cây đợi thỏ của mình rồi.

Buổi tối hôm đó, Tống Huy Hoàng rút cục cũng nhớ tới phong thư tình, vì thế vừa rút ra vừa nhìn, mới phát hiện bên trong còn có một bức thư khác, mặt trên viết năm chữ —— “Xin chuyển Hoàng Quang Lỗi” .

Phát hiện chậm chạp của cậu đã khiến bạn tốt phải ăn dấm chua cả ngày rồi.

4. Chương 4

“Tiểu tử, đã lâu không gặp.”

“Sư thúc!” Cậu đứng ở cầu thang tầng ba, dựa vào tay vịn ở khe hở của cầu thang gọi vang.

“Tiểu tử này càng lớn càng anh tuấn, không sai, không sai.” Lão đạo sĩ đứng ở tầng năm cũng gọi xuống.

“Sư thúc muốn ra ngoài?”

“Đúng vậy, nghe nói căn nhà sát vách phố có rất nhiều ma quái hung ác, ta muốn thử xem qua một lần.”

“Sư thúc trở về sớm một chút còn ăn cơm.” Hoàng Quang Lỗi vẫy vẫy tay, lão đạo sĩ vừa quay đầu đi đã biến mất không còn dấu vết.

Hoàng Quang Lỗi vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, căn nhà trọ này trông có vẻ rất cũ kỹ, thực chất bên trong toàn là những nhân vật nổi tiếng đắt giá, trong đó thậm chí còn có một ngân hàng tầm cỡ quốc tế. Theo lý thuyết lẽ ra toàn bộ nhà trọ phải được dọn sạch, có một toà thang máy xa hoa cũng phải là việc khó, thế nhưng rất kỳ quái, thứ nhất, hai mươi năm trôi qua, tất cả mọi người đều rất thoả mãn về tình trạng hiện nay, ngoại trừ kỳ sửa chữa gia cố hàng năm, không ai muốn rời khỏi hoặc thay đổi nó, vậy nên bọn họ vẫn như cũ ở tại gian trọ không có thang máy cổ xưa già cỗi phẳng phất âm khí quỷ quái.

Vợ chồng chủ cho thuê nhà sống ở tầng cao nhất toà nhà B, đối diện với bọn họ chính là chỗ ở của lão đạo sĩ.

Không cần nói ra, lão đạo sĩ tuy rằng tuổi đã cao, thoát nhìn tinh thần vẫn như cũ tỉnh táo sáng khoái, bình thường hay khoác bộ áo dài, lại phiết phiết hai bên ria mép, quả thật khí chất có chút hương vị phiêu diêu tựa thần tiên.

Tầng 4 toà nhà B chính là nơi ở của Uyển tỷ - thanh mai trúc mã của cậu, nhưng chị ấy đã theo chồng là tổng giám đốc ngân hàng sang định cư tại Anh quốc, hàng năm chỉ trở về đúng hai tháng, cho nên phần lớn thời gian đều không có nhà. Phòng bên cạnh tầng 4 là của chủ cho thuê nhà; chủ cho thuê nhà lại tái

hôn cùng với mẹ của cậu, hai người trở thành bạn đời, hiện nay đang đáp tàu biển chở khách định kỳ đi du lịch khắp thế giới, nghe nói bốn ngày sau mới có thể trở về.

Lầu ba toà nhà gần như chỉ dành riêng cho khách ở trọ, Hoàng Quang Lỗi thường cùng mẹ đến nơi này chơi, đối diện họ là toà nhà A, có một đôi vợ chồng đều là nhà khoa học, rất cổ quái.

Bên dưới nhà bọn họ là nhà mẹ đẻ của chị gái cậu, vốn chỉ có chị ấy và mẹ, nhưng mẹ Tăng đã được gả cho bác chủ cho thuê nhà, sau đó chuyển sang toà nhà B, cho nên bây giờ cũng chỉ còn cái nhà không; nghe nói chỉ khi chị gái cãi nhau với chồng mới về chỗ này, có thể danh chính ngôn thuận mang mác “Về nhà mẹ đẻ”, khoá cửa bắt chồng đứng ngoài.

Hoàng Quang Lỗi nghĩ rằng, nếu như nhà mẹ đẻ chỉ cách nhà chồng có hai tầng, thì cái mác “Về nhà mẹ đẻ” như vậy thực sự rất vô lí, nhưng cậu đương nhiên không nói ra.

Tầng hai toà nhà A ở đối diện là em trai của sư thúc, luận danh phận Hoàng Quang Lỗi cũng phải gọi một tiếng thúc thúc. Vị thúc thúc này của cậu là chủ của một xí nghiệp lớn thuộc loại nhất nhì vùng, tự mình tiếp nhận và phát triển sự nghiệp của gia tộc, chỉ có bà vợ mỹ nữ đầu to siêu cấp là kỳ quái thôi...

Thực sự phải nói tiếp, hình như những người trọ ở nơi này đều rất kỳ quái ?

Có phải do cậu đã quen gặp quái nhân hay không, cho nên cậu mới có thể dễ dàng tiếp xúc với tiểu nữ quỷ kia được, chắc hẳn khả năng thích ứng của cậu cao hơn người thường? [*Vanila: Anh ơi, xin lỗi đi, là do anh cũng là quái nhân thì có =))]

Bác chủ thuê nhà khi còn trẻ là một vận động viên bóng chày nổi tiếng, lúc về hưu lại tự lập ra một hãng vật phẩm về chính bản thân mình, những năm gần đây đã biến xí nghiệp trở nên khổng lồ, giờ đây người phụ trách mọi bộ phận trong công ty đều do ông quyết định —— cha dượng cậu là tổng giám đốc khu phía Nam, mẹ cậu là phó tổng, cứ cách một thời gian, cha mẹ Hoàng Quang Lỗi sẽ lên Đài Bắc mở hội, bình thường hiếm khi ở lại nhà trọ lâu dài.

Cuối tuần này hai người lại đi du lịch, cậu nhàn rỗi không có việc gì nên đi dạo chơi loanh quanh.

Hoàng Quang Lỗi vừa muốn trở về nhà trọ thì đột nhiên nghe tiếng người đi lên cầu thang, vì vậy bèn quay đầu lại nhìn.

“Tiểu Quang, đến đây.” Anh rủ họ Vương của cậu cười cười đi lên.

“Anh, Chủ Nhật mà anh vẫn đi làm à?” Cậu vẫy tay chào hỏi.

“Chỉ là quay về công ty xử lí vài thứ văn kiện mà thôi.” Anh rẽ ngừng lại ở tầng ba. “Hiện tại em cao bao nhiêu rồi?”

“187.” Cậu lấy số đo từ mấy tháng trước.

“Cừ thật, còn cao hơn cả anh nữa. Bây giờ em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Mười bảy, mười tám, sắp lên đại học rồi sao?”

“Tuổi mụ là mười tám, tuổi thật là mười bảy, sang năm mới lên đại học. Anh, chị sắp hết ở cũ chưa?”

Chị của cậu vừa mới đẻ được một bé gái, suốt ngày đi tám chuyện phiếm với mấy bà hàng xóm. Cậu hoàn toàn không có hứng thú với thứ sở thích lè mề đó, cho nên mới đi lên đi xuống giải khuây.

“Chưa, còn nửa tháng nữa cơ.” Anh rẽ cười nói, “Vốn dĩ mẹ em muốn về giúp cô ấy ở cũ, nhưng bọn anh đều nói không cần, ở nhà trọ lý đều là phụ nữ, không sợ không có ai giúp đỡ cô ấy, cho nên mẹ không cần phải gấp gấp trở về như vậy.”

Ở nhà trọ tuy rằng không ít phụ nữ, thế nhưng phụ nữ “Bình thường” thì lại có rất ít đấy? Hoàng Quang Lỗi nói thầm trong lòng.

Nhưng dù sao dì Ngô quản lí cũng là một người tương đối bình thường.

Hoàng Quang Lỗi chần chờ một chút, rốt cục cũng dám nhỏ giọng hỏi.

“Anh rể, con của hai người... Hoàn toàn bình thường chứ? Ý em là, không giống như chị gái em hồi nhỏ chứ?”

Nghe nói chị của cậu có thể chất trời sinh nửa âm nửa dương, cho nên từ nhỏ đã không thể thấy ánh sáng, mãi đến thời kỳ trưởng thành mới có thể bắt đầu trở thành một đứa trẻ bình thường.

“Ừ... Hẳn là rất bình thường?... Ít nhất... Không thấy Phong sư phụ bảo là có điều không bình thường.” Anh rể của cậu xoa xoa cằm cằm, bắt đầu trầm tư suy nghĩ như cậu.

“Anh rể, khẩu khí của anh sao không chút khẳng định vậy? Tốt xấu gì anh cũng là cha của đứa bé đấy.”

“Sinh cũng đã sinh rồi, thể chất đứa nhỏ cũng không có gì không tốt, trước kia không phải chị gái em cũng trưởng thành một cách êm đẹp hay sao?” .

“Ừm, cũng có lý.” Hoàng Quang Lỗi gật đầu.

Hai người đàn ông lớn nhỏ đang trò chuyện, bỗng có tiếng một người đạo sĩ mặc áo đạo bào của nhà vua thời xưa cầm chuông kêu đình đang đi tới, phi từ tầng 5 xuống tầng 3 như gió thoảng.

“Phong sư phụ lại muốn xuất ngũ?” Anh rể gọi với theo lão đạo sĩ.

“Ta đến căn nhà sát vách xem qua.” Lão đạo sĩ phi xuống dưới lầu như làn gió. “Tốt xấu gì đây cũng là địa bàn của bản sư phụ, vậy mà dám có ma quỷ đến quấy phá, quả thực là không nể mặt mũi ta mà, ta đây không thể không thu phục nó được!”

Vị đạo sĩ mặc hoàng bào vừa đi được một đoạn ngắn, đột nhiên ngừng lại một chút, đảo mắt về phía sau, trong thoáng chốc đã đứng trước mặt Hoàng Quang Lỗi, hí mắt lại cau mày tiến đến tận trước chớp mũi cậu quan sát.

“Phong sư phụ, người, người muốn làm gì?” Hoàng Quang Lỗi vội vàng lùi lại từng bước.

“Kỳ lạ, kỳ lạ... Rồi, mở mồm to ra cho ta xem.” Lão đạo sĩ ra lệnh.

Hoàng Quang Lỗi theo lời há mồm.

Kiểm tra đầu lưỡi xong, lão đạo sĩ lại nâng cằm cậu lên, quẹo trái rồi quẹo phải mãi, xem kĩ con ngươi, xem kĩ đến từng cọng lông lông mi. Xem xét mất nửa ngày, gương mặt vẫn khó hiểu miễn cưỡng buông tay ra.

“Kỳ lạ, sao có thể có âm khí?”

“Âm khí?” Hai người đàn ông cùng thốt ra.

“Cha mẹ con đều sinh ra vào đúng ngày dương tháng dương năm dương, thân thể vốn thuần dương, sinh nhật của con cũng trùng với ngày sinh của Hoả thần Chúc Dung, thân thể của con thậm chí còn thuần dương hơn cả cha mẹ, theo lý mà nói, âm hồn quỷ mị không thể tới gần cơ thể con, sao có thể có âm khí được?” Phong sư phụ hí mắt lại theo dõi khuôn mặt cậu từ trên xuống dưới.

Trong đầu Hoàng Quang Lỗi lập tức hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhợt nhạt.

Thảo nào cô luôn oán giận cậu “Quá nóng”, suốt ngày bắt cậu tránh xa ra một chút, hoá ra là bởi vì cậu thực sự rất nóng...

“Sư phụ, này... Nếu thứ ‘Quỷ’ kia đến gần con thì sẽ như thế nào?” Hoàng Quang Lỗi thử hỏi.

“Nhẹ nhất là nguyên khí tổn thương, nặng thì hồn bay phách tán!” Lão đạo sĩ rung đùi đắc ý nói.

“Nghiêm trọng đến thế ư? Biết làm cái gì bây giờ?” Cậu lại càng thêm hoảng sợ.

“Ma quỷ mà, hồn bay phách tán thì hồn bay phách tán, còn có thể làm gì bây giờ?” Lão đạo sĩ trừng mắt, “Nhưng mà... Nhìn lū âm khí trên người con mơ hồ có nổi tức giận rất nặng, Quỷ Hồn này không tầm thường chút nào. Tiểu tử, gần đây con đã gặp gỡ những người nào?”

“Gần đây? Gần đây không có ai!” Cậu giả ngu. Đã quen biết được hai năm rồi chứ đâu phải gần đây? Vẫn là không nên nói rõ ra, nhờ lão sư phụ lại thực sự chạy đi thu phục tiểu nữ quỷ thì...

“Nếu như điều này không phải là chuyện gần đây thì... Ta đây đã biết, âm khí này nhất định đã theo con được một thời gian dài rồi, chỉ là do dương khí của con quá vượng, bị nó bám theo lâu nên mới nhiễm chút hàn khí như vậy.” Lão đạo sĩ lẩm nhẩm trong lòng bàn tay.

Có cần chuẩn như thế hay không? Xem ra lão sư phụ quả thật có vài phần đạo hạnh.

“Không có việc gì đâu! Người hãy quay về với chính nghĩa, không cần lo lắng nhiều làm gì.” Hoàng Quang Lỗi lảng tránh nói.

Anh rể Vương nhịn không được nhìn cậu một cái. Ánh mắt gian xảo không tự nhiên của thiếu niên kia, vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi, khơi dậy những kí ức tuổi trẻ của anh. Anh cũng là người từng trải, sao lại không biết loại tâm sự của thiếu niên này chứ?

Anh cũng mặc kệ không nói gì, chỉ đứng ở bên cạnh nhẹ nhàng cười.

Lão đạo sĩ thì mặc kệ cái gì gọi là tuổi Hai mươi của Thiếu niên, lôi ra lá bùa từ áo bào, nhoáng cái đã vụt đến trước mặt cậu.

“Không liên quan, không cần lo lắng! Sư phụ ở chỗ này, bảo vệ con không mắc phải việc gì. Thiên linh linh địa linh linh, lên trời xuống đất theo lời ta ——” Lẩm nhẩm một chuỗi những lời pháp chú, từ trong vạt áo lấy ra chiếc bút chu sa và một tờ mảnh giấy, lại vẽ lên tờ giấy thành một bức tranh chữ. Hí hí xoát xoát vung tuyệt bút lên, hé ra một chiếc bùa hộ mệnh đã được viết. “Đây, tiểu tử, giữ lấy bùa hộ mệnh phòng thân này đây. Vốn dĩ thân thể con là thuần dương, lũ âm khí đó không thể làm tổn thương con được, nhưng có bùa hộ mệnh dù sao cũng đảm bảo hơn! Có tấm bùa này ở trên người, bảo đảm bất luận thứ âm khí gì cũng phải tránh xa con, một cũng không dám tới gần!”

Lão đạo sĩ vỗ ngực cam đoan xong, lại phi như gió xuống dưới lầu.

Hoàng Quang Lỗi cầm lấy lá bùa, sững sờ đứng tại chỗ.

“Khụ, hảo ý của Phong sư phụ, đừng lãng phí.” Anh rể vỗ vỗ bờ vai của cậu, cười khê, “Dù chạy sớm hay muộn, cũng chạy không thoát.”

Tiết lộ thiên cơ xong, anh rể huyết sáo đi lên lầu.

Hoàng Quang Lỗi chặt vật tròng mắt liếc bóng lưng anh.

Một chút cũng không dám tới gần sao?

Cậu tròng mắt nhìn lá bùa hộ mệnh, một lát sau, trở lại nhà trọ, mở ngăn kéo ra nhét vào góc xa nhất, sau đó quay đầu lại tiếp tục đi dạo xung quanh.

Hoàng Quang Lỗi nghiêm mặt, bước đến phía trước, Tổng Huy Hoàng bắt đắc dĩ phải cười cười, không nhanh không chậm đi theo phía sau, bên cạnh còn có cô gái viết thư tình cho Hoàng Quang Lỗi tuần trước - Hoa Viên Viên.

Thật chưa thấy nữ sinh nào không biết xấu hổ như vậy! Ngày đó lúc A Hoàng chuyển thư tình cho cậu, cậu không thèm nhìn qua đã ném xuống, kết quả là cô nữ sinh kia không biết đã đi nơi nào hỏi địa chỉ nhà cậu, cố tình mượn cớ hỏi bài tập để trực tiếp tìm đến nhà cậu.

Ha! Hỏi bài tập? Thành tích của cậu tuy rằng không thắm bằng tiểu nữ quý không dám gặp người kia, nhưng chẳng qua cũng chỉ là trình độ trung bình mà thôi, muốn tìm cậu hỏi bài tập? Lí do này thật sự rất khó tin.

Cô ta không những cố tình đến tìm gặp cậu, lại còn làm bộ dạng rất-xin-lỗi-vì-chuyện-hôm-trước, cứng rắn muốn vào nhà người ta để hỏi chuyện rõ ràng, mà tên A Hoàng vốn đến nhà cậu để ăn cơm lại được chứng kiến toàn bộ màn kịch vui, hại cậu chỉ có thể thốt lên một câu

“Chúng ta đi dạo chợ đêm”, sau đó vội vã lôi hai người ra khỏi toà nhà.

“Thực không thể tin được, Hoàng Quang Lỗi thật sự muốn đi dạo chợ đêm cùng ta!” Cái cô Hoa Viên Viên kia lấy hai tay ôm mặt, trông không mãn nhãn chút nào, sao không cầm đóa hoa rồi tránh đi luôn đi?

Tống Huy Hoàng cười thầm đến nỗi bụng đau gần chết, dạ dày của Hoàng Quang Lỗi cũng đang đau gần chết, chỉ có điều là do khó chịu mà thôi!

Cậu căn bản đã mặc kệ tên mê gái kia, đáng đời, ai bắt A Hoàng giúp cô ta đến tìm cậu chứ, thực chất là muốn xem kịch vui chứ gì! Yêu kịch thì tự đi làm diễn viên chính mà diễn!

“Bạn Hoàng Quang Lỗi thích nhất loại đồ ăn gì?” Nữ sinh đi một mình ở phía sau không chút nghi ngờ, lại còn tiếp tục tha thiết nóng bỏng tò mò hỏi Tống Huy Hoàng.

“Hắn là chocolate và bánh ngọt.” Tống Huy Hoàng đầy hoà khí trả lời.

“Ê!” Cậu con trai cao lớn phía trước lập tức quay đầu lại như vừa ăn phải thuốc nổ.

Cậu ghét nhất là ăn mấy thứ bánh ga-tô, điểm tâm ngọt đấy, có hiểu không?

“Không phải Hoàng Quang Lỗi thích, có mà cậu thích thì có.” Hai mắt Hoa Viên Viên toát ra vẻ nghi hoặc.

Thật khó tin. Cậu quay đầu lại coi như không nghe thấy ý kiến vừa rồi.

“Đúng thật mà, đúng là chocolate và bánh ga-tô, không sai.” Tống Huy Hoàng một mực chắc chắn. Khiếu hài hước của cậu đôi khi rất kỳ dị.

“Tốt rồi, vậy sau này ngày nào tớ cũng sẽ đem điểm tâm ngọt và bánh gatô cho cậu ấy.” Hoa Viên Viên say sưa nói.

“Ê!” Cậu quay đầu lại rống to.

“Hoàng Quang Lỗi, muốn ăn cái gì, cậu cứ tận lực nói ra, không sao đâu.” Vẻ mặt Hoa Viên Viên đầy chờ mong.

Thật khó tin. Cậu quay đầu lại ra sức giẫm mạnh lên đường cái, đường nhựa hình như có dính nước nhờn nhớp.

“Hoàng Quang Lỗi thích màu gì nhất?”

“Theo như tớ nhớ kỹ thì là màu hồng phấn.”

“Màu hồng phấn?” Hoa Viên Viên nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng, nhưng cậu ấy sợ việc bị người khác biết mình thích màu hồng phấn sẽ làm hồng khí chất nam tính, nên cậu ấy không dám biểu lộ ra đâu.” Tống Huy Hoàng tâm đắc trả lời, phi thường sung sướng.

“Ê!” Người bị hại rống to lần thứ hai.

“Hoàng Quang Lỗi, không sao đâu, tớ sẽ không nghe lời nói của người khác. Hơn nữa tớ nghĩ nam sinh thích màu hồng phấn cũng không có gì không tốt cả, trong vẻ ngoài lạnh lùng là một ngọn lửa ấm nóng.” Hoa Viên Viên hoàn toàn chìm đắm trong những tưởng tượng của chính mình. “Sau này tớ sẽ mua cả một hộp bánh ngọt sôcôla cho cậu, tớ sẽ tìm mấy hộp trang điểm màu phấn hồng đẹp nhất, mỗi ngày tặng một thứ cho cậu, để ngày nào tâm trạng cậu cũng được tốt.”

Hoàng Quang Lỗi sắp tức chết rồi! Tống Huy Hoàng trêu chọc cậu có vẻ rất vui, hoàn toàn coi những cái lườm độc ác của cậu như không khí.

Quyết định rồi, cậu phải đi đến nơi vắng người nhất, cố ý tách khỏi hai người này luôn. Tốt nhất là bọn họ kết thành một đôi luôn đi, vừa vắn như đậu xanh trong bát vậy ——

Khoan đã!

Đối diện với cái bóng mỏng manh kia... Sẽ không phải là người mà cậu đang nghĩ tới đấy chứ?

Hoàng Quang Lỗi bị một thân ảnh phập phồng thu hút ánh mắt.

Tuy rằng tiếng người bốn phía rất lộn xộn, ánh đèn chớp động liên tục, nhưng muốn bắt gặp bóng dáng nhỏ bé kia cũng không có gì khó khăn lắm, bởi vì bên người cô nhất định sẽ vô cùng trống trải, bởi vì người đi đường thường vô thức cố tránh xa cô, mặc kệ đường lối đông đến đâu.

Hoàng Quang Lỗi băng nhanh qua đường cái, hoàn toàn không để ý tới hai người quấy rầy mình ở phía sau.

“Ê, tiểu nữ quý!”

Thân hình xanh xao phía trước giật mình nhảy dựng lên.

“Sao lại là cậu...Cậu cậu, cậu không nên lại đây, đêm nay có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?” Bình thường dương khí của cậu ta đã vô cùng mạnh rồi, đêm nay lại giống hệt một lò lửa, cô căn bản chưa cần tới gần cậu đã cảm nhận được dòng nhiệt khí hùng hực này rồi.

“Tôi là dạng người dễ dàng bị đuổi đi sao?” Hoàng Quang Lỗi chỉ vừa nhìn thấy bộ dạng nhẵn nhụi chịu đựng của cô, tâm trạng sẽ phá lệ sung sướng.

“Không nên lại đây! Cậu không nên tới... Nóng quá! Nóng quá!” Âm Lệ Hoa bị ngọn lửa cháy lớn của cậu dọa cho sợ hãi, liền mình muốn chạy.

“Ngu ngốc, cậu trốn cái gì?” Hoàng Quang Lỗi giơ cánh tay dài túm được cô đứng sau cột điện.

Âm Lệ Hoa bị bắt vào tay cậu, hấp hối, ngay cả nói cũng không nói lên lời.

Hoàng Quang Lỗi vừa bực mình vừa buồn cười, bộ dạng này của cô thật sự... Đáng yêu nha.

Cậu thực sự “Thiên” người như vậy sao? Phong sư phụ nói, anh rể cậu cũng là người có dương khí rất mạnh, cho nên trước đây mới có thể cấp dương khí cho chị cậu; nhưng anh rể không giống cậu tổ tiên ba đời đều thuộc mệnh hỏa, khiến uy lực càng mạnh hơn mấy lần.

Độ dương khí? Không hiểu được phải đo dương khí bằng cách nào... Trong đầu Hoàng Quang Lỗi thoáng lên hình ảnh của mấy người, tất cả đều tràn ngập nhan sắc. Cậu nhìn lại tiểu nữ quý trong tay mình, khuôn mặt tuần tú mạc danh kỳ diệu đỏ bừng lên.

Ai ai ai! Cậu vứt bỏ những tư tưởng loạn thất bát táo trong đầu, yết hầu nuốt nuốt, mở miệng miễn cưỡng nói.

“Đêm nay vừa lúc gặp cậu, tôi muốn bắt cậu bằng được.”

“...” Nước, cho ta nước. Âm hồn nằm trong tay cậu hấp hối.

Hoàng Quang Lỗi buông cô ra, chân to duỗi ra ngăn chặn lối thoát của cậu, tiểu nữ quý vừa tức lại vừa sợ, nén giận trừng mắt đăm lệ nhìn cậu, a... Thật khiến cho người ta thỏa mãn.

Cậu lấy ra một thứ gì đó màu vàng từ trong túi quần jeans, quăng lên tay cô.

“Cầm!”

Âm Lệ Hoa trừng mắt nhìn thứ trong tay, hơn nửa ngày rồi mà vẫn không nhúc nhích.

Hoàng Quang Lỗi thấy cô giống như một bức tượng gỗ, không khỏi có chút lo lắng.

Quãng thời gian phải về Đài Nam, cậu luôn muốn Phong sư phụ xác nhận, tấm bùa này rất tốt cho những người thuộc cực âm.

“Con yên tâm, lá bùa này chuyên bổ sung dương khí, chỉ cần cô ấy là con người, ta lập tức ột cơ thể khỏe mạnh, lại có thể cân đối âm dương, tuyệt đối chỉ trăm lợi mà không hại, chị gái con không phải đã mang nó theo từ nhỏ đến lớn sao?”

Cho nên chiếu theo lý thuyết thì chắc chắn phải có tác dụng với cô mới đúng.

“Đồ ngốc này? Cầm nói là không cần.” Cậu bất an búng nhẹ lên cái trán của cô.

“Nha!” Âm Lệ Hoa lập tức hoàn hồn, xoa nơi bị cậu làm đau. “Cậu lấy từ nơi này?”

“Cậu quản tôi.” Cậu đối tư thế đứng, không muốn cho cô biết rằng mình đã chạy cả đến Đài Bắc, lại còn nhớ nhung cô linh tinh.

“Hiện nay có vị cao nhân đến bậc này...” Âm Lệ Hoa nắm chặt lá bùa hộ mệnh, thì thào tự nói.

Trước đây không phải cô chưa từng lấy bùa hộ mệnh, chỉ là những lá bùa này đều rất bá đạo, trái lại còn làm tổn hại âm nguyên của cô, làm cô bỏ người bất thành, mạng nhỏ thiếu chút nữa mất. Nhưng lá bùa này của Hoàng Quang Lỗi, pháp lực rất hồn hậu, thuần mà không độc, khí lực hoà thuận thả kéo không đứt, tay cô chỉ mới nắm chặt mà có cảm giác tựa như đang sáng khoải ngâm trong nước ấm, không còn thấy lạnh băng nữa, chỉ có dòng máu của cô nhẹ nhàng lưu thông trong tứ chi.

Lá bùa này quả thật từ một lão đạo sĩ rất cao tay. Không nghĩ rằng người luôn miệng nói cô “Mê tín” như cậu lại có thể quen biết một vị cao nhân như thế.

“Cậu dùng được cái này chứ?” Cậu cất tiếng hỏi.

Âm Lệ Hoa ngẩng đầu nhợt nhạt cười, sau đó vươn hai tay ra. “Cậu xem.”

Bàn tay cô đang nắm lá bùa nhiễm sắc hồng của máu, móng tay giống như cánh hoa hồng trong suốt, còn tay kia dương khí chưa tới, móng tay vẫn như cũ mang dáng dấp trắng bệch.

“Ủa? Thần kỳ như thế à!” Hoàng Quang Lỗi nắm chặt lấy tay cô một chút, không khỏi càng thêm bội phục công lực của vị sư phụ kia.

“Cơ thể của tôi có vẻ đã ấm lên, bị cậu bắt lấy cũng sẽ không khó chịu nữa...” Âm Lệ Hoa nhẹ nhàng giảng giải.

Hoàng Quang Lỗi lúc này mới nhận ra mình đang nắm tay cô.

Tay cô chưa từng ấm được như thế —thực ra, tay người bình thường cũng có lúc lạnh, nhưng khí chất cô trước đây lúc nào cũng lạnh lẽo, giờ đây lại ấm áp vô cùng.

Cậu nhện không được néo vài cái.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của nữ sinh, hầu như nằm gọn trong bàn tay to lớn của cậu, có cảm giác như cậu có thể nuốt gọn bàn tay của cô [*Vanila: Ý nghĩ kinh dị =.=]. Thảo nào nữ sinh đến những việc nhỏ cũng không làm được, là do bàn tay nhỏ như vậy. Bàn tay chơi bóng rổ của cậu có thể dễ dàng biến thành nắm đấm.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên cậu tới gần như vậy mà cô không bắt cậu tránh xa ra. Cậu cúi cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cô. Chắc tiểu nữ quỷ này cả đời cũng không cao lên được, đã đến hạn cuối của thời kì trưởng thành, cô cũng chỉ cao đến xương quai xanh của cậu mà thôi.

Cậu nhện không được buông một tay của cô ra, đè lên làn da trắng xanh của cô.

“Ồ! Cậu làm gì vậy?” Một dòng nước ấm từ các huyết đạo chảy xuống dưới làm cô kinh hãi, vội vàng ngắt đầu.

Ở cự ly gần như thế, Hoàng Quang Lỗi phát hiện thì ra con ngươi của cô có màu hổ phách, mênh mông như sương mù, sâu không thấy đáy.

Cậu khẽ nhúc nhích trong lòng, thật sự có một loại cảm giác hụt hẫng.

“Âm Lệ Hoa, hoá ra là cậu.” Một tiếng tiếp đón không thể nào hài lòng được từ cửa hàng gần đó tiến đến.

Hai người đồng thời chấn động, Âm Lệ Hoa lập tức rút tay mình ra, lui nhanh về phía sau.

Thật kỳ quái, vừa rồi là thứ cảm giác gì? Giống như bị một vật gì đó hấp thụ, cổ giãy cũng không được.

Cô áp tay vào lồng ngực, tiếng tim đập thật là lợi hại.

Oa, nhất định là do bùa chú. Bùa chú này quá mạnh mẽ!

Hoàng Quang Lỗi nhìn cô tạo ra một khoảng cách, trong lòng không chút cam tâm tình nguyện, cảm giác khó chịu hoàn toàn phát tiết lên người cô nữ sinh phiền phức kia.

“Cậu còn chưa đi sao?”

“Tớ... Chúng ta không phải đã hẹn nhau cùng đi dạo chợ đêm sao?” Hoa Viên Viên bi thương liếc nhìn cậu một cái.

Ai bảo là hẹn chứ? Chẳng qua sự giáo dục cơ bản ép cậu không được bỏ về trước, phải giữ mặt mũi cho nữ sinh.

Cậu tức giận liếc nhìn Tống Huy Hoàng, ý bảo: Sao cậu không tìm cách bỏ rơi cô ta?

Mặt Huy Hoàng vô tội đáp lại: Cô ta không chịu đi a!

Hai cậu nam sinh cổ phân cao thấp, nhưng Hoa Viên Viên càng nghĩ lại càng thấy không thích hợp. Vừa rồi sao Hoàng Quang Lỗi lại hề hề triền miên nắm tay Âm Lệ Hoa, lại còn có hình dáng như đang trao nhau ân tình?

Cậu ấy sẽ không thích Âm Lệ Hoa chứ?

Nói giỡn! Loại con gái quý khí dày đặc, ba phần không giống người, lại bảy phần giống quỷ, người con trai bình thường nào có thể ưa nổi cô ta?

Hoa Viên Viên càng nghĩ càng thấy không thích hợp, chậm rãi mở miệng: “Bạn học Âm, cậu cũng đi dạo chợ đêm?”

“Ai, tớ chỉ đi loanh quanh thôi...” Trước mặt người ngoài, Âm Lệ Hoa vẫn theo tập quán cũ cúi đầu nhìn rũ xuống đường.

“Thế nhưng chợ đêm là nơi đông người, người như cậu đi ra đi vào loạn xạ như vậy không sợ làm người khác khó chịu sao? Cậu không sợ không cẩn thận dọa người ta sợ chạy mất hay sao?”

Âm Lệ Hoa không đáp lời.

Cô đã quen với những lời châm chọc khiêu khích, loại sự tình này không làm cô thấy đau, cô cũng không cảm thấy cần tranh thủ sự đồng cảm từ những người này, dù sao một điều nhìn là chín điều lành.

Thế nhưng, điều đó ở trong mắt ai đấy cũng rất khó chịu .

Tiểu nữ quỷ là đồ chuyên dụng tư nhân của cậu, cô gặp cảnh khôn cùng, muốn tổn hại cô cũng chỉ có cậu, cô nàng họ Hoa này có chuyện gì?

“Các người không nên để ý hình dạng âm dương quái khí của Âm Lệ Hoa, thực ra cô ấy cũng chỉ bất đắc dĩ thôi.” Hoa Viên Viên không đợi những người khác đáp lại, tiếp tục nói: “Nghe nói trước đây tổ tiên của cô ấy là một bà đồng, bình thường toàn giúp phụ nữ phá thai, đắc tội thần linh, từ nay về sau người nhà cô ấy đều bị nguyên rủa, các thế hệ đều phải chuộc tội cho bà tổ tiên kia... Ai, thật đáng thương! Dù sao có tổ tiên như vậy cũng không phải là tội.”

Sai, mọi chuyện không phải là như vậy. Âm Lệ Hoa âm trầm ngẩng đầu. Châm chọc khiêu khích cô là một chuyện, nhưng cô không cho phép người khác sỉ nhục truyền thống lịch sử tốt đẹp của gia tộc cô.

“Cô có ý gì? Toàn xen vào việc của người khác!” Cô còn chưa kịp mở miệng, Hoàng Quang Lỗi đã trực tiếp mắng mỏ.

Hoa Viên Viên bị dọa lui từng bước, hai mắt trừng rất lớn nhìn cậu.

“Cậu... Cô ấy là bà đồng thế hệ sau đó!”

“Vậy còn cô? Cô là mấy bà tám chuyện thế hệ sau chắc?”

“Cậu cậu...” Cô run run chỉ vào mặt cậu.

“Tổ tiên nhà người ta đã làm gì ảnh hưởng tới cô, mà cô ở đây bình luận lảm nhảm? Tôi ghét nhất là mấy người như thế, suốt ngày lo chuyện thị phi, không bao giờ thấy được mặt tốt của người khác. Ai biết tổ tông mười tám đời của cô có phải là mấy tên dân tộc chuyên bắt khê nữ hay giết người cướp của làm thủ lĩnh của mấy đám cường đạo hay không, chẳng lẽ cô đã trở về quá khứ hỏi cho rõ ràng rồi? Tôi nói cho cô biết, mấy tin đồn nhảm nhí của cô không phải chỉ có một, nhưng nếu bị tôi nghe thấy —— tôi không ngại động thủ với con gái đâu.” Được rồi, đúng là cậu chưa từng đả thương con gái, nhưng cô nàng họ Hoa này phải bị dọa mới biết sợ.

“Cái gì? Cậu sẽ đánh con gái?”

Kết quả, người đứng bên cạnh cậu kinh hãi hô ra tiếng.

Hoàng Quang Lỗi bị tiếng nghiêng răng của tiểu nữ quý làm ngứa tai.

“Sao! Thế nào!” Rống lên giận dữ.

Âm Lệ Hoa lập tức lùi về phía sau hai bước. Tổng Huy Hoàng thiếu chút nữa nhịn không được cười lớn.

“Đi nào! Ngu ngốc!” Hoàng Quang Lỗi nhéo lấy tay cô tha lên phía trước.

“Đi... Đi đến nơi nào?” Cô hoảng loạn liên tục giãy dụa.

“Không phải chúng ta đang ở chợ đêm sao? Cậu lảng vảng ở chỗ này là muốn mua cái gì? Xương gà với bụi bặm chồng chất chắc?” Hoàng Quang Lỗi một tay dễ dàng chế ngự được những cú đánh loạn xạ của cô.

Thế nhưng cô không muốn cùng cậu đi tìm a! Bọn họ tách ra coi như không quen biết, thật sự không quen biết mà!

Nam sinh to lớn cứng rắn không chút nhường nhịn cô gái, lẽ đi nỗ lực cùng ý đồ muốn chạy trốn của cô. Đi vài bước, tàn bạo quay đầu lại.

“Cô không cần cùng lại đây!” Sau đó đối đáp với người bạn đang cười đến gần tắt thở kia: “Cậu không đuổi kịp, không phải là muốn cùng cô ta động phòng đấy chứ?”

“Rồi, rồi, sẽ, sẽ.” Tổng Huy Hoàng cười ra nước mắt vội theo sau. “Xin lỗi, bạn học Hoa, chúng tôi đi trước một bước.”

Âm Lệ Hoa nhìn Hoa Viên Viên hồn bay phách lạc, ôi... Thật ra cô mới là người muốn khóc đấy.

Quyết định rồi!

Từ hôm nay trở đi cô sẽ thay đổi triệt để, hăng hái tiến về phía trước, nỗ lực đọc sách tham khảo để lên Đài Bắc học đại học công lập, như vậy cô nhất định có thể vĩnh viễn thoát khỏi tên ác ma vương này.

Thành tích của Hoàng Quang Lỗi tuy có tốt hơn cô, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, việc cậu đi học ở trường tư nhân gần đây cũng không có gì lạ; chỉ cần cô có nghị lực quyết tâm và nhẫn nhục chịu đựng, nỗ lực trốn chạy, cô nhất định có cơ hội thoát khỏi cậu!

Đại học Đài Bắc, ta tới đây!

Tự do, ta tới đây!

5. Chương 5

“Cậu chạy đâu vậy, vì sao tôi đến phòng học mà không tìm được cậu?”

“...” Âm Lệ Hoa không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào vị tiểu bá vương.

Vì sao? Vì sao lên đại học rồi, tới Đài Bắc rồi, cô vẫn không thoát khỏi cậu được?

Vì sao a a a a ——

“Đi thôi, ăn cơm, tôi đói bụng.” Hoàng Quang Lỗi tự động kéo tay cô lôi ra khỏi cửa.

“Trường học của cậu không có căng-tin sao...” Cậu ta còn đi xe máy mất 10 phút chỉ để sang trường cô ăn cơm, có lầm hay không vậy?

“Khó ăn!” Cậu phiết mép.

“Hôm nay tôi không muốn ăn cơm cà ri...”

“Vậy cậu muốn ăn cái gì?”

“Tôi chẳng muốn ăn cái gì!” Cô khó chịu uể oải đứng lên.

“Tốt lắm, vậy cậu ngấm tôi ăn.”

Sau đó âm hồn rơi vào trạng thái vô cùng chán nản.

Thất sách mà thất sách mà! Cô nhớ kỹ thành tích của người này không đủ để vào trường công lập, nhưng lại quên mất một sự kiện: cậu ta thuộc đội bóng rổ, hơn nữa lại là một đội bóng rổ có nhiều thành tích to lớn, chỉ như vậy thôi đã đủ cho cậu lên thẳng trường Đại học thể thao Đài Bắc rồi.

Đáng ghét... Sớm biết vậy cô đã ở lại phía Nam rồi! Phía Nam cũng có rất nhiều trường học lớn a, hơn nữa phía Nam sẽ cách trường đại học thể thao này rất xa rất xa rất xa.

Hoàng Quang Lỗi huýt sáo, khoái trá vô cùng. Mỗi lần chỉ cần nhìn thấy bộ dạng nhẩn nhục nén giận của cô, tâm trạng cậu sẽ tốt hơn hẳn.

“Hoàng Quang Lỗi, cậu lại tới tìm bạn học Âm sao?” Bạn cùng lớp của cô đã quá quen với vị nam sinh trường thể thao suốt ngày chạy qua chạy lại nơi đây rồi.

“Hi.” Đôi mắt Hoàng Quang Lỗi chợt lóe sáng, vui vẻ vẫy vẫy tay.

“Giải Đại học league (*Vanila: league là danh từ tiếng Anh, nghĩa là giải thể thao, như kiểu Champion League là giải Ngoại hạng Anh ík) lần này các cậu chơi rất đẹp, nhất định sẽ giành quán quân.” Lớp trưởng trong phòng học cười nói.

“Cảm tạ.”

“Ê, tương lai cậu có dự định đi chơi ở SBL không?” Một học sinh khác cảm thấy hứng thú hỏi.

Đài Loan không có giải bóng rổ chính thức, giải bóng rổ SBL league là giải bóng rổ cao cấp nhất trên toàn thế giới, rất nhiều người đều nhận định thời điểm cậu tốt nghiệp cũng là lúc phát triển trên con đường này, Hoàng Quang Lỗi cũng đã quyết định kế hoạch sống cậu sau này từ rất sớm.

“Nhìn đi, nhà của chúng tôi còn có sự nghiệp, nói không chừng có thể tôi sẽ kế thừa gia nghiệp ấy chứ.”

“Ai...” Các học sinh khác đều thất vọng thở dài một tiếng.

Bọn họ đã rời đi mỗi người một phương, cửa trường học cửa xa xa đang từ từ đóng lại. Âm Lệ Hoa vẫn dừng lại ở phía sau cậu, Hoàng Quang Lỗi lôi cô đi gần nửa ngày, rồi đột ngột kéo cô về phía mình.

“Đang nghĩ gì đó? Đi mà không chịu nhìn đường.”

“Rất nặng a...” Âm Lệ Hoa âm trầm thâm trầm nhìn trên bàn tay đồng to đặt trên vai.

Vị tiểu bá vương kia dừng lại một chút, đột nhiên cả người sụp xuống vai cô, Âm Lệ Hoa bị ép đến mức kêu oa oa.

Người khởi xướng cười ha ha. “Xem cậu còn dám oán giận không!” Có bao nhiêu cô gái ước mong được nắm tay cậu như vậy, tiểu nữ quý này đúng là sướng không biết hưởng.

Ấu trĩ... Nhưng dù sao lúc này cô cũng không dám làm loạn.

Người này tuổi càng lớn càng bớt hời hợt. Cậu nam sinh trung học đầu cua mặt ngựa đã không còn, giờ đây đã trở thành một cậu thanh niên trẻ trung cường tráng.

Thân người cậu cao thẳng đến 192 cm, tuy từ sau trung học đã ngừng lớn nhưng Âm đồng học vẫn cảm thấy như mình đang đứng cạnh một ngọn núi, vậy mà cậu ta còn nói độ cao này chỉ là độ cao trung bình của ngành bóng rổ.

Nhờ vận động nhiều năm, toàn thân cậu không có lấy một khối thịt dư thừa, mái tóc quá ngắn giúp lộ ra vàng trán sáng ngời, cùng đôi mắt lấp lánh rất lợi hại.

Chiếc mũi thẳng tắp quá độ, trong kiếp sống nhiều năm vận động mà chưa từng bị gãy, Âm Lệ Hoa không khỏi bóp cổ tay... A, không, có trách thì trách cậu ta quá may mắn.

Đôi môi mỏng mà gầy còm, mỗi nụ cười lại mang một phong cách khác nhau. Đối với bạn bè thân cận thì sung sướng mỉm cười, khi chiến thắng thì dửng dưng cười to, đối với người không quen thì cười yếu ớt khách sáo. Nhưng bất luận là kiểu cười nào, cũng đều cực kỳ thích hợp với đôi môi của cậu ta, xứng với hàm răng trắng long lanh kia, đúng là một diễn viên quảng cáo thuốc đánh răng trời sinh.

Toàn thân anh tuần sang sáng của cậu không tắc nào là không sáng sủa, loại hào quang này cứ như có thể khiến linh hồn sống lại, dù trong đám đông vẫn vĩnh viễn là tiêu điểm thu hút ánh mắt mọi người.

Không giống cô, cho dù lên đến đại học, vẫn như cũ một mình một bóng, cả ngày lơ đãng ngắm nhìn phòng học.

Thông thường cái bóng u ám rất sợ gặp phải cường quang sáng ngời, tình huống Âm Lệ Hoa bị cậu làm loá mắt cũng gần giống như vậy.

Vị tân thủ bóng rổ mang hào quang chói mắt này đã bị giới bóng rổ Đài Loan chú ý tới, những fan hâm mộ của cậu ta thậm chí phong cho cậu một cái tên “Hoàng tử mặt trời”.

Đằng nào cũng cùng có một chữ “Tử”, Âm Lệ Hoa lại nghĩ cụm “Phân tử ác liệt phân tử” thích hợp với cậu ta hơn.

Đương nhiên, toàn thế giới chỉ có vài người đã từng thấy qua mặt ác liệt của cậu, trong đó người hiểu rõ nhất đến đau triệt tâm phế, đương nhiên chính là cô – Âm đồng học bất tài vô dụng.

“Ê, tương lai cậu thực sự không tham gia SBL sao...” Tiếng nói nhiều năm mới thốt ra của cô như một ngày nắng đột ngột trở nên râm mát.

“Cái gì cơ? Tôi không có tên sao?”

“Hoàng Quang Lỗi...”

“...” Không phản ứng. Không để ý.

Âm đồng học cúi đầu, sắc mặt xanh trắng liếc qua hoàng tử một vòng, trông vạn phần đặc sắc, rốt cuộc cũng cực đoan bất đắc dĩ, cực đoan giãy dụa, cực đoan miễn cưỡng phun ra hai chữ: “A Lỗi...”

Bàn tay to lớn trên vai cô cuối cùng cũng thả lỏng đi một chút, rất thoải mái.

“Dù sao bóng rổ cũng không phải là sở trường của Đài Loan chúng ta, phát triển có hạn, cho nên khi tuổi còn trẻ thì nên chơi bằng hết sức mình, còn đây không phải là nghề nghiệp tương lai của tôi.” Cậu nói.

Hơn nữa cậu là con trai độc nhất trong nhà, cũng phải suy tính thấu về vấn đề sự nghiệp của gia tộc.

“Ừm...” Cô chậm chạp gật gật đầu.

Hoàng Quang Lỗi rũ mắt nhìn cô —— mãi mãi giống như trước chỉ cao đến thân cậu —— nhú mày, bắt tay cô lại, không thoải mái lắm xoa bóp.

“Sao tay chân của cậu lại lạnh như băng thế này? Không phải Phong sư phụ đã cho cậu mang theo bùa hộ mệnh rồi sao?”

“Bùa chú cũng có thời hạn, có hiệu lực ...” Ê, tay cô đâu phải là đất sét, không nên bóp chặt như vậy? Đau nhức lắm.

“Cái gì? Máy thử mê tín này mà cũng có thời hạn sử dụng?”

“Thiên địa luân hồi, Càn Khôn biến hóa, năm cũ xoay chuyển sang năm mới, bùa chú đương nhiên cũng sẽ có thời hạn và hiệu lực... Cậu cho rằng cứ viết ra là có thể dùng trong cả đời sao?”

“Đương nhiên a!” Cậu giảng giải: “Tôi vốn cho rằng sư phụ có đạo hạnh cao biết bao nhiêu, hoá ra cũng chỉ thường thôi.”

Nghe lời này đáng ghét đến bao nhiêu! Âm Lệ Hoa nhin không được trừng mắt liếc cậu.

Hoàng Quang Lỗi cười khế, xoa bóp hai vai của cô.... ít nhất ... Hai năm nay cô không còn liên tục kêu cậu “Nóng quá” nữa, xem ra sự điều dưỡng của Phong sư phụ cũng có vài phần hiệu quả .

“Cuối tuần này chúng ta đi tìm sư phụ, xin người làm tấm bùa mới cho cậu.”

“Việc này, cuối tuần này tôi phải về nhà...” Âm đồng học lắc đầu.

Hoàng Quang Lỗi lo nghĩ.

“Được rồi, chúng ta cùng về nhà là được.”

Chúng ta?

“Tôi chỉ muốn có một người về nhà!” Cô trầm trọng trọng cường điệu.

Người bên cạnh cô đột nhiên dừng lại làm cô đâm sầm vào phía trước, cô muốn tiếp tục tiến lên nhưng kết quả quán tính vận động lại khiến cô lộn cả người trở về chỗ cũ.

Cô nặng nề tiến thẳng vào một bức tường thịt to lớn, mất một giây đồng hồ sau đã phát hiện mình đang được ôm chặt, sau đó mặt của cô tiến đến ngay sát chóp mũi một ai đó.

A a —— gần quá! Nhìn thẳng vào mắt cậu ở cự ly gần như vậy, cảm giác bức bách rất áp lực!

“Không sai, cậu càng ngày càng có nhiều chủ kiến đấy!” Cặp mắt ưng lợi kia nheo lại, khóe môi khẽ nhếch một nụ cười thật tà ác.

Mỗi sợi lông tơ của Âm đồng học đều dựng hết lên.

“Không... Không... Không phải.” Cô bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

“Muốn về một mình hả? Tốt, tôi chỉ có ý tốt muốn mang hành lý về nhà hộ cậu mà thôi, cậu đã nói không cần thì... Chúng ta đều tự ai về nhà nấy thôi, đằng nào thì đầu đường đến cuối ngõ cũng tổ chức dọn dẹp vệ sinh thôi.”

Quét dọn vệ sinh?

Cô nhớ kỹ kết quả một lần quét dọn vệ sinh với cậu, cô bị cậu nắm thóp bắt buộc phải đi quét sạch cả gian phòng, ước chừng thu được ba túi rác bụi bặm chồng chất cộng thêm giặt quần áo cho hai người, lau tới lau lui cho đến khi sàn nhà sạch bóng, ba ngày sau khi đã quay về Đài Bắc không đứng dậy nổi, mà cậu thiếu gia này từ đầu tới cuối chỉ thản nhiên đọc truyện tranh ngắm nhìn cô một cách chằm biếng.

Trình độ lười thôi của gian phòng cậu thật đáng kể, cô hoài nghi tại sao mẹ cậu ta không nhân lúc cậu ta lên Đài Bắc mà đổi chìa khoá, thừa cơ đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử luôn đi.

“Không, không có gì, chúng ta cùng nhau đi, cùng nhau đi...” Cô chảy mồ hôi lạnh miễn cưỡng cười.

“Không sao cả, chúng ta đi một mình cũng ổn mà. Đi một mình tiện lợi hơn.” Cậu cười trông giống hết một con cá mập [*Vanila: =)).

“Không không, tôi nghĩ nên cùng nhau đi, cùng nhau đi...” Thật đáng sợ!

“Hừ.” Người nào đó rốt cục đã thoả mãn.

Thế nhưng đợi mất nửa ngày, cậu vẫn đứng nguyên không lùi ra. Âm Lệ Hoa không dám thử mạnh, thẳng người nhìn chăm chăm vào tuần nhan hoàng kim của cậu.

Tầm nhìn của cậu di chuyển, không biết đang nhìn cái gì, cuối cùng mắt hơi rủ xuống, nhìn chăm chăm vào môi của cô. Ở góc độ này Âm Lệ Hoa mới phát hiện, lông mi cậu dài phi thường đến vậy, đôi mắt này có thể thu phục bất cứ ai ở cự ly gần. Nam sinh mà lại sở hữu cặp lông mi dày như thế quả là một cái tội...

...

? ? ?

! ! !

Vừa rồi mới xảy ra chuyện gì?

Cô kinh hãi trừng to mắt, nhìn vị đại nhân kia dễ dàng đứng lên, lôi kéo cô đi tiếp.

Không đúng, hẳn là do cô nhìn lầm...

Thế nhưng, loại sự tình này không phải chỉ dùng từ “Tưởng” là sẽ thành “Tưởng” thật, trên môi cô vẫn còn cảm giác a!

Hẳn là do ngoài ý muốn, khi đứng lên cậu không cẩn thận đụng vào.

Thế nhưng, nếu muốn đứng lên thì không phải sẽ hướng về phía sau sao, làm sao có thể đi lên phía trước được?

Cả người cô cứng đờ như một khối tượng gỗ, thân thể ở bên cạnh cậu nhưng đầu óc lại bấn loạn linh tinh, trong đầu chỉ hiện ra một nghi vấn ——

Cô, vừa rồi có đúng là bị hôn trộm hay không?

“Cậu bị hôn trộm!”

“Chuyện phát sinh trước mặt công chúng, vậy đâu gọi là trộm đâu?” Giọng nói của búp bê Thạch Đan Kỳ vẫn vĩnh viễn ngọt như vậy.

“Tên móc túi cũng xuống tay trước công chúng, đương nhiên là trộm.” Trần Cửu Tương hùng hồn kể lể.

“Ừ, cũng có lý.” Thạch Đan Kỳ gật đầu đồng ý luận điểm của cô. “Bạn học Âm, cậu bị hôn trộm —— sao?”

Cái câu nghi vấn kia là có ý tứ gì?

Nói đi cũng phải nói lại, thật sự không nên xem thường cơ sở ngầm của Trần Cửu Tương a. Màn diễn ngắn vài giây ngày hôm đó, dĩ nhiên đã bị bạn của Tiểu Tương chứng kiến, sau đó truyền thành một đường thẳng đến tai cô, Tiểu Tương biết chẳng khác nào toàn bộ bạn xã giao của Âm Lệ Hoa đã biết —— tuy rằng những “Bạn xã giao” này chẳng qua cũng chỉ có hai người bạn cùng học trung học, Trần Cửu Tương và Thạch Đan Kỳ.

Trần Cửu Tương cười hắc hắc tà ác tới gần trước mặt cô.

“Tớ nghe nói, người con trai kia vừa cao vừa kiệt suất, hình dáng y hệt pho tượng David2 (2pho tượng một người đàn ông ném đĩa thời Hy Lạp, không tiện trưng ảnh...) —— đương nhiên là có mặc quần áo —— chúng tớ đã suy xét phán đoán, người duy nhất phù hợp điều kiện này chỉ có Hoàng Quang Lỗi. Thế nào? Mau nói thật ra, hai người các cậu từ lúc nào đã tiến triển đến trình độ này rồi?”

Âm Lệ Hoa khổ sở không nói nên lời. Bản thân chính cô cũng không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì.

“Tất cả đều là ngoài ý muốn...”

“Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn mà sao khéo vậy, đi từ môi xuống thân.” Trần Cửu Tương nhanh chóng phản bác lại.

“Cho nên mới nói là ngoài ý muốn a...” Cô nỗ lực biện bạch, tuy rằng trên thực tế vẫn là một cô nữ sinh âm khí um tùm dày đặc, cúi đầu nói đứt quãng từng câu.

“Được rồi, cậu không cần vì thân tượng thời trung học của mình mà áp bức người khác đến vậy.” Thạch Đan Kỳ thay cô giải vây.

Âm Lệ Hoa cảm kích ngẩng lên nhìn bạn tốt.

Thạch Đan Kỳ run lên một chút, cố gắng thuyết phục bản thân rằng cái nhìn đó nhất định là do cảm kích, chứ không phải là ánh mắt đậm chất âm hồn giống trong phim kinh dị.

“Ai da, Trần Cửu Tương tớ mà là loại người đi cướp người yêu của bạn sao?” Trần Cửu Tương vỗ mạnh vào vai cô, thiếu chút nữa đẩy cô ngã thẳng xuống mặt đất. “Cậu cứ yên tâm, bạn học Âm, Hoàng Quang Lỗi là của cậu, tớ tuyệt đối sẽ không theo cướp mất đồ của cậu!”

“Cậu ta không phải là của tớ.” Âm đồng học khó có thể tăng thêm ngữ khí.

“Ai, không nghĩ rằng đến cả bạn học Âm cũng có người yêu, thời gian đã trôi nhanh như vậy từ khi nào?” Trần Cửu Tương không để ý lời phản bác của cô, tự mình cảm thán.

“Tớ không có gì để mà ‘Chúc’ cả...” Mặt cô tái xanh.

“Như vậy cũng tốt, bằng không, tớ nghĩ Tiểu Tương và Hoàng Quang Lỗi thực sự rất không hợp nhau.” Thạch Đan Kỳ tinh tế thuyết giảng.

Hai người bọn họ đều luôn rất tỉnh táo, nhưng khi lên cơn tức thì lửa giận cháy hừng hực, nếu như quả thực kết thành một đôi, nhất định sẽ cãi nhau hàng ngày mất? Âm Lệ Hoa chỉ mới nghĩ đến cảnh tượng gió to lửa lớn suốt mấy ngày, đã không nhịn được thở dài.

“Ai...”

“Âm Âm, bạn học Âm, không không, không nên như vậy, cậu cũng biết âm thanh thở dài của cậu rất có ‘Hiệu quả’ mà, không nên dọa người như vậy có được không?” Toàn thân Trần Cửu Tương bắt đầu nổi da gà, thiếu chút nữa ôm chặt lấy Thạch Đan Kỳ bên cạnh.

“Đã lâu như vậy, các cậu vẫn còn chưa quen sao...” Học cùng lớp ba năm cấp 3, học cùng trường 2 năm đại học!

Thạch Đan Kỳ gật đầu một chút, Trần Cửu Tương chỉ vừa toát mồ hôi lạnh cười cười.

“Mau thật, nhanh thật! Lại hai năm, lại hai năm.”

“Ai...”

Tôi chịu không nổi! Trần Cửu Tương nhảy bắn lên, “Bạn học Âm còn muốn đi xe lửa, Kỳ Kỳ, hai người chúng ta mau đi ăn cơm đi.”

“Ừ.” Thạch Đan Kỳ hoàn toàn không cần lo lắng theo cô bạn cùng nhau tông cửa xông ra.

Âm Lệ Hoa buồn bực không ngớt.

Kỳ quái, hai năm qua cô đều mang theo bùa chú của Phong sư phụ, không phải đã có vẻ “ấm” hơn một chút sao? Cô thở dài, thật sự không thể hiểu thế giới này vận chuyển như thế nào.

Đúng là không nơi đâu tốt bằng nhà.

Ngày thứ hai từ sau khi về nhà, Âm Lệ Hoa cứ ăn no rồi ngủ, tinh thần sáng khoái chạy xuống tầng hai.

“Tỉnh rồi?” Cha cô đang đọc báo ngẩng đầu lên, còn mẹ cô thì đang bám dính lên trước cái máy tính, dùng chiêu ôm cây đợi thỏ chờ trộm bằng được dưa hấu của nông trường bạn. (3Trò chơi nông trại trên mạng, người chơi có thể đến nhà bạn để trộm nông sản)

“Ai da, sao chó nhà này hung dữ vậy? Tức chết ta! Nhất định ta sẽ trộm hết đồ nhà ngươi!” Mẹ cô chỉ nghiêng răng nghiêng lợi với con chó trên màn hình kia, miễn cưỡng ngẩng đầu lên căn dặn trăm việc, “Trong nhà bếp có bữa sáng, ăn nhanh lên một chút.”

Cô thong dong tiến vào bếp, cầm lấy hai ổ bánh mì rồi bay ra phòng khách.

“Con ra ngoài vài phút thôi.”

“Được! Rảnh rồi thì ghé nhà Tiểu Tương một chút, mẹ bạn ấy luôn cho chúng ta hoa quả, không nói lời cảm tạ thì thật vô ý.” Mẹ cô giương giương giọng nói, nhưng con mắt thì vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào con hổ ở nông trại người khác.

“Không phải là cho, mà chính mẹ trộm của nhà người ta đấy chứ...”

“Ý mẹ là hoa quả thật ấy, chứ ai nói với con về trò Nông trại vui vẻ đâu?” Mẹ cô nhìn cô chán nản.

“Ừm, lần này chơi, mẹ và bác ấy kết bạn rồi sao...”

“Hừ, hình ảnh trò Nông trại vui vẻ vừa xấu, hệ thống lại bất ổn, mẹ vốn đã nghỉ chơi, giờ bọn mẹ chuyển hết sang chơi Nông trại vui sướng rồi.” Mẹ cô đắc ý nói. “Nói cho con biết, bọn mẹ là cặp đôi đạo tặc nổi tiếng trên giang hồ, bác Trần liên thủ cùng mẹ, bách chiến bách thắng!”

Hoá ra đến cả bác Trần cũng đã lưu lạc. Âm Lệ Hoa thở dài thật sâu, lắc đầu, bước ra khỏi cửa nhà.

“Đúng rồi, Tiểu Hoa, con có chơi trò nông trại không? Dù lập nick cho vui cũng kết làm bạn tốt với mẹ đi!” Mẹ cô gọi với theo nhắc nhở.

“Được rồi!” Cô nhận mệnh.

Tháng mười thị trấn nhỏ Đài Nam vẫn như cũ ấm áp hợp lòng người. Cô vốn cho rằng khi tới xứ lạnh Đài Bắc rồi thì sẽ như cá gặp nước, sự thật chứng minh thu đông Đài Bắc đều thuộc loại thời tiết lạnh mưa phùn ẩm ướt, trái lại càng làm cho người ta không khỏe, chính khí hậu phía Nam khô mát hợp lòng người này còn có vẻ thoải mái hơn.

Cô thắm hít một hơi thật sâu, cảm nhận dòng không khí sạch sẽ tiến thẳng vào mũi. A, chính là dòng không khí ngọt ngào của cổ hương ——

“Ê, tiểu nữ quý, ở chỗ này ăn không khí để dọa người à?”

Toàn thân Âm Lệ Hoa cứng đờ, thiếu chút nữa khóc thét ra.

Sao có thể có khả năng này? Ngày hôm qua cô đã len lén đổi thời gian lên xe để đi về trước, còn tưởng rằng đã tránh được cậu, sao có thể gặp nhau trên đường được chứ?

Nhà bọn họ tuy rằng ở cùng một phương hướng, thế nhưng họ Hoàng phải cách nhà cô đến 4km ấy chứ! Sao có khả năng mỗi lần đi ra ngoài là cô lại bất ngờ gặp cậu trên đường được chứ? Làm người ta có cảm giác như nhà hai bọn họ ngay gần sát nhau vậy.

Âm Lệ Hoa kiên trì xoay người, tóc mái che đi đôi mắt đang nhanh chóng soát tìm lối thoát.

“Còn muốn chạy?” Gương mặt mang nụ cười đương nhiên không có ý tốt xuất hiện trước chớp mũi của cô.

Âm Lệ Hoa lại càng hoảng sợ lo nghĩ đường chạy, vừa lúc cả người bị ôm gọn lấy trong khuỷu tay cậu.

“Đi thôi.”

“Đi đến nơi nào...” Cô bị thẩm phát hiện mình lại bị bắt cóc .

“Cậu nói xem?” Trên khuôn mặt anh tuần xán lạn, vẫn giữ nguyên nụ cười không chút ý tốt như cũ.

Âm Lệ Hoa không dám hỏi lại, trái lại còn bị cậu lôi về nhà.

Ô, một loại dự cảm không tốt xuất hiện khi họ tiến vào cửa, căn nhà hoàn toàn im ắng.

“Bác trai và bác gái đâu?” Cô không khỏi phân vân.

“Bọn họ lên Đài Bắc uống rượu mừng.” Cậu vô tư trả lời.

Cô rất muốn hỏi cậu, nếu như cha mẹ cậu ta đang ở Đài Bắc, vậy cuối cuối tuần này trở về để làm gì? Nhưng lúc này mà nhắc nhở chuyện cậu ta đã bị cho leo cây suốt ngày hôm qua lại không phải là một cử chỉ tốt lắm...

“Tiểu nữ quý, tôi đói bụng.” Đôi mắt cậu tràn ngập chờ đợi nhìn cô.

“Cậu cậu cậu... Cậu không đi ra ngoài mua đồ ăn tiện lợi sao?” Thì ra cậu ta thật sự muốn cô phụ trách làm người giúp việc!

“Ở Đài Bắc ngày nào cũng ăn cơm hộp, tôi không muốn lại ăn đồ tiện lợi nữa.” Hoàng Quang Lỗi tiện tay cầm lên quả bóng rổ ở bên cạnh sofa, ném vào chiếc thùng rác phải trước, tiến thẳng vào giỏ rỗng, đặt điểm!

Âm Lệ Hoa bị tức đến bất lực.

Dù sao bây giờ cũng đã là mười một giờ, cũng nên ăn cơm trưa, hai ổ bánh mì vừa rồi không cầm cự được bao lâu; cô gọi về nhà một cú điện thoại xin phép, sau đó nhận mệnh đi vào nhà bếp, tiếng lấy chảo, tiếng dầu mỡ âm âm xào xào, rồi chuyển sang tiếng bang bang, bày ra hai đĩa cơm rang.

Vợ chồng nhà họ Hoà không biết con trai cuối tuần sẽ trở về, bọn họ lại không ở nhà, tủ lạnh hầu như trống không, có thể biến ra hai đĩa cơm rang trứng này đã là cực hạn.

Đôi chân dài của Hoàng Quang Lỗi tiến đến nhà bếp, thấy cơm rang trứng trên bàn, mắt sáng lên, ngồi xuống sáng khoái cắn ăn.

Âm Lệ Hoa biết tay nghề mình thực sự không được tốt lắm, không còn cách nào khác, phụ nữ nhà cô đều không có tài nấu nướng, dù sao khi nhìn bộ dạng ăn ngon lành của cậu, lòng người nấu cơm cũng tự nhiên vui vẻ theo, vì vậy cô cũng chịu khó ăn hết chỗ cơm rang của mình.

Cơm no rượu say, Hoàng Quang Lỗi dựa lưng vào ghế nằm dài ra, vỗ vỗ cái bụng vẫn bằng phẳng như cũ. Âm Lệ Hoa nghĩ thầm, buộc cũng bị cậu buộc tới rồi, ăn cũng bị cậu bắt ăn no rồi, hẳn là sẽ thả người chứ?

Cô yếu ớt đứng lên, “Tôi không quấy rầy nữa...”

“Tôi có mang theo hai túi quần áo bẩn về!” Phạt ột đạo ma ột tượng, hai mắt cậu trong suốt lấp lánh nhìn cô.

Âm Lệ Hoa thật sâu, thật sâu, thật sâu hít một hơi ——

“Tôi đi giặt...” Giọng nói trống trơ.

Không phải cô chịu thua kém, mà là cô đã từng thấy hình dạng giặt quần áo của người này. Cậu ta chỉ đổ bột giặt xuống, đã đủ bột biển cho cả một cửa tiệm giặt là rồi.

Lần đầu tiên trong đời cô cùng người khác giặt quần áo, kết quả là phải che mặt, trốn vào cửa né tránh giám thị, không mong quản lí phát hiện ra ai đã làm chuyện “tốt”.

Ngay cả giặt bằng máy cũng có thể tạo ra kết quả tệ hại như vậy, để tránh cho bệnh tim cha mẹ họ Hoàng bị phát tác, cô đành nhắc tay lên hỗ trợ cậu giặt quần áo thôi. Thực ra cô cũng chỉ cần quăng vào máy giặt thôi, chứ không cần giặt bằng tay.

Hoàng Quang Lỗi khoái trá mang giỏ quần áo bẩn lên ban công nhờ cô giặt giũ, cô nhận mệnh lấy ra từng bộ quần áo một, đầu tiên cho vào máy giặt, sau đó cho xà phòng rồi nhấn nút bắt đầu giặt.

Chờ máy móc bắt đầu chuyển động xong, cô quay đầu lại nhìn một chút, lại không thấy vị thiếu gia kia đâu nữa.

Nghĩ cũng biết, nhất định đã trở về phòng ngủ nhìn chiếc cúp “Cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất” của cậu ta rồi.

Âm Lệ Hoa nghĩ đến còn có phân nửa quần áo cần giặt, lắc đầu thở dài, buông tha ý đồ muốn chạy trốn, lên gác tiến vào phòng cậu, chuẩn bị mở máy tính thêm mẹ cô vào danh sách bạn tốt, sau đó chấp nhận ngày nào cũng bị trộm sạch.

Cô mở cửa phòng, phát hiện bên trong vô cùng im ắng.

Vị thiếu gia lúc nào cũng cầm một quả bóng rổ trong tay, nếu không phải lấy tay chỉ chỉ trỏ trỏ, thì lại đập đập xuống mặt đất, có một lần đã từng bị cô nhắc “Người có đạo đức công cộng, sao có thể chơi bóng trên gác”, lại bị cậu đáp lại bằng một câu “Dưới nhà cũng là phòng khách nhà tôi, cậu quản được tôi?”, cho nên mặc kệ người này ở nơi nào, nơi đó cũng sẽ có tiếng động.

Cô vừa nhìn vừa thăm dò ——

Một thân mình đồng trống kiện nằm trên chiếc giường đủ cho hai người, mắt hướng về phía cửa, hai mắt khép kín, lồng ngực phập phồng đều đều.

Đang ngủ?

Âm Lệ Hoa chậm rãi đi đến bên giường, ngồi trên thảm, nhìn gương mặt ngủ không thể nhận ra của tên ác bá này.

Ăn no rồi ngủ, ngủ xong lại ăn, mệnh thật tốt.

Người này thực sự đẹp quá đáng, lông mi quá dài, theo lý thuyết thì ngũ quan cậu sẽ nhu hoà đi một chút, thế nhưng chiếc mũi ngay thẳng như mã tấu của cậu, đánh tan hết phần nhu hoà, trái lại những lúc cậu híp mắt, con ngươi bởi vì bị lông mi che giấu nên khiến người ta không nhìn rõ, càng gây thêm cảm giác áp bức.

Đội trưởng đội bóng thời cấp 3 của cậu đã từng nói: Trên sân bóng mà bị Hoàng Quang Lỗi nhìn thẳng là một chuyện rất kinh khủng. Cậu sẽ cho rằng mình đang bị động vật ăn thịt nhìn thẳng, hơn nữa lại còn giương giương mắt hổ chuẩn bị lao tới cắn mạnh vào cổ của cậu.

Khí phách uy mãnh của cậu, có thể chính là nguyên nhân vì sao cậu có khả năng khắc chế địch!

Cô nhin không được ghét sát vào nhìn lông mi cậu, thật muốn động thủ một chút ——

“Xôn xao!” Người đang ngủ say kia đột nhiên mở mắt ra dọa.

“A...” Âm Lệ Hoa thở dốc vì kinh ngạc, cả người ngã ngồi bò ra trên mặt đất.

“Ha ha ha ha ——” Trò đùa dai thực hiện được, người kia cười ha ha, một tay đỡ cô dậy, ép cô xuống dưới thân cười đến run người.

Cô tức giận đến đánh cậu.

“Nhàm chán! Ấu trĩ!”

“Ai bảo cậu quỳ xuống bên cạnh tôi sờ soạng.” Hoàng Quang Lỗi khoái trá nói.

Thể trọng cậu phải gấp hai lần cô, cô bị ép tới không thở nổi.

“Đứng lên đi...”

“Không đứng đấy.” Cậu ung dung cố định tư thế của hai người, lấy tay giữ chặt lấy thể trọng hai người, vũng vàng vấy cô trong cơ thể của mình trên nệm.

Trong lúc đó cô đột nhiên cảm giác rõ ràng sự khác biệt giữa thể trọng hai người.

Khi cậu nằm trên cô như vậy, tầm nhìn của cô cùng lắm cũng chỉ đến vai cậu, mũi chân cũng chỉ chạm đến đầu gối cậu.

Tư thế của bọn họ như vậy... Không tốt lắm đâu?

Hô hấp nóng nùng của cậu phả vào bên tai cô, cô không dám theo dõi cậu ở cự ly gần như vậy, không thể làm gì khác hơn ngoài buông mắt xuống, nhìn dưới môi cậu.

Ngọn lửa thuần dương phóng dăng của cậu tràn lan trên người cô, nhưng cô không giống như trước cảm thấy không khoẻ nữa. Tuy nghĩ là “Nóng” như cũ, nhưng cảm giác lúc này không giống với trước kia.

Loại hơi nóng này, hơn hẳn cảm giác khó chịu, làm cho người ta muốn hoà tan.

“Tiểu nữ quý...” Tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai cô.

“A, ưm.” Cô lúng túng đáp lại một tiếng.

“Tiểu nữ quý...”

Cô giương mắt lên muốn kêu cậu dừng gọi nữa, bỗng dưng, hai cánh môi bá đạo chiếm lấy đôi môi thanh đậm của cô.

Đầu óc cô trống rỗng.

Môi cậu, lưỡi cậu, hương vị của cậu hoàn toàn xâm lược thế giới của cô, cô chưa bao giờ bị một người xâm lược triệt để đến vậy, cả người trôi phập phồng trong một không gian lạ phảng phất, lại giống như đang bị mắc vào bãi bùn lầy nặng nề.

Rốt cục cậu cũng ngẩng đầu, hai người cùng nhau thở hồng hộc. Mắt cậu nhìn thẳng vào mắt cô, chớp mũi chạm vào chớp mũi cô, cô nghĩ mình vừa mất đi tính hoàn chỉnh giữa các bộ phận, nhưng lại thu được điều gì đó.

Sắc mặt của cô rốt cục đã hồng nhuận, đến thở cũng thở ra hơi ấm. Phiến môi bị cậu hôn vẫn còn hơi ẩm ướt, như nhiễm sắc hồng của cánh hoa trên bạc môi.

Thực ra chính Hoàng Quang Lỗi cũng không rõ vì sao, một người con gái có ánh mắt âm trầm khủng bố, nhưng lại có thể luôn luôn năng dẫn dắt ánh mắt của cậu.

Cậu không phải chưa từng gặp gỡ những cô gái đẹp, ai cũng có ý với cậu, nhưng cậu luôn luôn không có hứng thú với bọn họ. Lẽ nào thẩm mỹ trời sinh của cậu có vấn đề sao?

Cậu lại xem xét kỹ mi của cô, mắt, mũi nhỏ, môi mỏng.

Ai nói thẩm mỹ của cậu có vấn đề? Cô rất đáng yêu... Như vậy là tốt nhất, bởi vì chỉ có cậu mới thấy được nét đáng yêu của cô...

Cậu cẩn thận nâng cằm của cô lên, lần thứ hai hôn cô.

Trên người cô có mùi đàn hương thảo nhiên, khiến cậu nhin không được hôn dọc theo cổ của cô xuống, hôn lên xương quai xanh cùng dây áo ngực.

Âm Lệ Hoa mờ mịt, chỉ cảm thấy toàn thân giống như đang tắm nước nóng rất thoải mái, phiêu phiêu, một chút cũng không cần xuất lực.

Cảm giác trước ngực có chút khác thường, cô mở đôi mắt mờ sương ra, lọt vào trong tầm mắt cô là bàn tay to màu đồng của cậu, chiếm cứ bộ ngực trắng sữa của cô.

Cô ít vận động, ngay cả giờ thể dục ở trường cũng 10 buổi học 1 buổi, một thân da thịt non mềm gần như chưa từng bị ánh mặt trời phá hủy, chất liệu cho non mịn, khiến mỗi giác quan của cô đều nhạy cảm đến cực hạn, cậu để lại bạc kiêu chỉ trên bộ ngực cô, kích thích bản năng của một người phụ nữ.

Bàn tay cậu càng ngày càng làm càn, cô tâm hoảng ý loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ, cũng không phải thực sự muốn ngăn cản.

“Này...” Cô nghĩ hình như hẳn là mình đang muốn nói cái gì đó.

Cậu đột nhiên nâng nửa người trên lên, cởi chiếc phong T-shirt ném sang bên cạnh. Khi bộ ngực cường tráng sáng rực kia đập vào mi mắt cô, khiến hơi thở cô đình trệ, lời nói trong đầu bỗng chốc bốc hơi trống trơn.

Cậu bắt đầu cởi chiếc áo sơ mi của cô, cô ngây ngốc nâng tay cho cậu cởi, ngón tay màu đồng tinh xảo bắt đầu linh hoạt thoát nội y của cô. Cô đỏ mặt, hai tay kẹp chặt, thật sự cảm thấy như vậy là không đúng thì lại bị bộ ngực thép của cậu đè xuống, lần thứ hai hôn cô đến mất phương hướng.

“Ừm... Hình như... Hình như không nên như vậy...” Cô thở phì phò, trong lúc cậu đang hôn lại giấy dựa làm gián đoạn.

“Vậy hẳn là thế nào...” Cậu uống lấy tuyết sáp mỹ lệ thanh chất của cô, căn bản không hề chăm chú nghe xem cô đang nói cái gì.

“Ừm... Ách... Ừ... Vấn đề tính an toàn...”

Người con trai trên người cô rốt cục đã ngừng lại một chút, nhưng cô còn chưa kịp dứt lời, cậu đã nói nhỏ bên tai cô: “Không sao, vẫn có phương pháp tương đối an toàn.”

“Phương pháp gì?” Cô ngây ngốc hỏi.

Vì vậy, cậu ở bên tai cô, cho cô một đáp án một trăm phần trăm dâm loạn, sau đó tự thử nghiệm, cùng cô suy diễn về chuyện tình dục vô cùng dâm loạn này một lần...

6. Chương 6

Không được rồi, ác cảm tội lỗi...

Giống như là đang giấu giếm bạn bè làm cái gì đó xấu xa vậy.

Vẫn đang ở trong “cuộc họp” [*Vanila: Thực chất là tám chuyện] vào ngày Chủ Nhật như bình thường, Âm đồng học mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống đất, nhìn hai người bạn của mình.

“Sau đó tớ nói với Tổng Huy Hoàng, lần sau nếu như cậu ta còn lè mề ngồi ở thư viện thì tớ sẽ tự đi ăn cơm, lúc đó cậu ta mới không cam lòng bị tớ lôi đi....Này!” Đột nhiên Trần Cửu Tương quay sang quát cô.

“A? Cái gì? Cái gì?” Thiếu chút nữa là Âm đồng học nhảy dựng lên.

“Âm đồng học, hôm nay trời mười bảy độ nha, bộ nóng đến nổi chảy cả mồ hôi sao?” Trần Cửu Tương nheo mắt nhìn cô, vẻ mặt không hề có ý tốt.

“Không, không có gì...” Đầu cô như rơi tòm xuống nước.

“Thật sự không có việc gì?”

“Thật, không có việc gì...”

Trần Cửu Tương không hài lòng với câu trả lời rõ ràng của cô, nhưng mà cũng không thể làm gì được, chỉ có thể hạ giọng nói.

“Sau đó hai người chúng tớ tới tiệc buffet trong khách sạn sau trường học, kết quả hai người biết chúng tớ đã gặp ai không? Chính là con người đáng ghét xưa kia, Phương Văn——”

Năm đó nhiệt huyết của bang phái rất sôi trào, hiện giờ chỉ còn lại cô cùng Tiểu Tương, cùng với một người khác là “Địch nhân” Thạch Đan Kỳ; Hai năm trước ba người các cô thi đỗ cùng một trường Đại Học nhưng khác khoa, Trần Cửu Tương cho rằng tình hữu nghị giữa họ vẫn được duy trì, không hề đổi thay, vì thế ba người thường hay tụ hội tại phòng của Tiểu Tương.

Thật ra Âm đồng học không phải là không thấy cảm động.

Cô biết bản thân mình cũng không được coi là bạn tốt.

Cô là người bị động, tiêu cực, xem nhạt tình người, trong mắt nhiều người đều coi cô là “Nữ sinh kì dị”, nếu không phải gặp được Trần Cửu Tương nhiệt tâm nhiệt tính, thì rất có thể từ nhỏ đến lớn cô chỉ là một người cô đơn.

Trần Cửu Tương tựa như một khối nam châm, hấp dẫn người xung quanh, vì thế cô còn có một kiếp làm đệ tử tương đối bình thường.

Nhưng mà....cô lén lút lần lượt nhìn hai người bạn tốt. Không hiểu được các cô có hay không...

Chắc là không có đâu nhỉ? Giọng nói nhỏ ở trong lòng như nói cho chính cô nghe. Trần Cửu Tương tuy rằng xinh đẹp sáng ngời, cá tính lại cởi mở, người theo đuổi không phải là ít, nhưng trong chuyện tình cảm thì rất ngu dốt, Tống Huy Hoàng lại không có bước tiến, cho nên hai người bọn họ hẳn vẫn còn là “thuần khiết” mới đúng.

Còn về phía Thạch Đan Kỳ, vậy càng không thể!

Ngoại trừ em trai của Tiểu Tương, Thạch Đan Kỳ chưa từng gần gũi quá mức với nam sinh nào khác, mà nghe nói hiện tại Trần Cửu Hân đang ở một trường đại học trái phép không lí tưởng nào đó ở phía Nam, cho nên căn bản Thạch Đan Kỳ đến cả cơ hội “không thuần khiết” đều không có.

Ding! Cô lại cúi đầu xuống ngực.

Tại sao có thể như vậy....theo lý thuyết, trong ba người các cô, cô mới là người có khả năng phải độc thân đến già nhất...làm sao lại là người khiến cho cái sự lạc hậu của mình kêu “rắc” thế chứ (1 Ở đây Qin giữ nghĩa bản gốc, ý nói là chị Âm tự tay phá vỡ hình tượng lạc hậu của mình)

Trần Cửu Tương khả khả, cười xấu xa, “Bị tớ bắt được rồi? Lần này cậu cũng đừng có né nữa. Tại sao gần đây trông bộ dạng cậu cứ mất hồn mất vía thế kia? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta đều là bạn bè của nhau, nên thành thật đi.”

“Không, không, thật sự không có...”

Thạch Đan Kỳ vốn chỉ ngồi bên cạnh uống trà, uống uống, cô đột nhiên kinh ngạc hết sức, chỉ vào mặt Âm đồng học.

“Cậu ——”

“Tớ....tớ thì làm sao?”, cô vội vàng sờ sờ lên mặt mình.

“Mặt cậu đỏ!”, Thạch Đan Kỳ không thể tin nổi, kêu lên.

“Tớ.....tớ....tớ cũng có mạch máu mà...”, Âm đồng học nuốt nước bọt một cái.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy trên mặt Âm đồng học có huyết sắc nha! Hai nữ sinh đồng thời chen dồn đến trước mặt cô để quan sát đại kì quan thứ tám của thế giới này.

“Tớ mặc kệ, cậu nhất định phải giải thích rõ ràng cho tớ, cậu đỏ mặt là cái ý gì chứ?”

“Thì....đơn giản chỉ là hiện tượng sinh lí....”

“Chắc chắn là cậu ấy đang nghĩ tới ai đó nên mới đỏ mặt.” Thanh âm ngọt ngào như búp bê của Thạch Đan Kỳ lần này nghe thật thâm độc.

“Cái kia còn phải hỏi sao? Đương nhiên chỉ có một người. Nói đi! Hoàng Quang Lỗi đã làm chuyện gì mà cậu lại phải đỏ mặt?” Ánh mắt của Trần Cửu Tương tỏa sáng lập lòe như có được bảo vật vậy.

Thì....cái gì cũng làm.

Nhưng cho dù đánh chết Âm Lệ Hoa cũng không thể nói ra.

“Không, không có gì...” Cô cúi đầu né tránh.

Trần Cửu Tương đột nhiên thở dài: “Đây là chân ái? (2 Tình yêu chân thật.)

Phù! Thiếu chút nữa Âm Lệ Hoa bị sắc nước bọt.

“Âm đồng học của chúng ta rất quen nếp, nhưng mà bình thường một thằng nhóc còn có thể sinh ra hứng thú đặc biệt như vậy với nữ sinh, đây gọi là chân ái?” Trần Cửu Tương đắc ý rung đùi phân tích.

“Cậu, cậu, cậu đừng nói lung tung!” Cô thà chết cũng không xác nhận.

“Này! Các cậu tới trình độ nào rồi?” Trần Cửu Tương tra hỏi.

“Cái cái gì, cái gì cái gì, cái gì cái gì trình độ.” Cô sợ tới mức lắp bắp.

Trần Cửu Tương cảm thấy mục tiêu trên vai cô như được sưởi ấm, “Là một lữ hay vẫn là hai lữ?”

Cũng không phải là, là gôn....

“Không có! Bọn tớ chỉ là bạn bè bình thường...” Lần thứ hai đầu cô như rơi tõm xuống.

“Cái gì? Vốn dĩ Hoàng Quang lỗi đâu có ‘lợi hại’ (từ đc đặt trog dấu ngoặc kép nên đc hiểu theo ý ngược lại) như tớ nghĩ thế.” Trần Cửu Tương có chút nghi ngờ, “Dấu gì bộ dạng của tên đó cũng cường tráng cùng cái đầu khỏe tốt, té ra cũng chỉ là thường thôi.”

Âm Lệ Hoa mồ hôi tiếp tục chảy ròng ròng mà lệ rơi lã chã.

Thạch Đan Kỳ đột nhiên thở dài, hai bàn tay xanh đặt trên bàn quan sát cô.

“Cậu, cậu nhìn cái gì...” Từ trước đến nay Âm đồng học chỉ coi người ta là chíp bông, lần đầu tiên bị người ta coi mình là chíp bông.

“Tớ chỉ là đang nghĩ,” Thạch Đan Kỳ kéo dài giọng nói, “Âm đồng học có bạn trai thì không sao, nhưng lại là người đầu tiên trong chúng ta ‘giao nộp’ cho bạn trai, thật sự khiến người khác không thể tin nổi.”

“Tớ.....tớ....mới không....cái kia không phải....tớ...” Hiếu lắm a! Tất cả đều là hiếu lắm, cô mới là kẻ vô tội!

“Đúng vậy!” Trần Cửu Tương học dáng dấp của Thạch Đan Kỳ, hai tay chống cằm u ám tối tăm nhìn thẳng cô, “Bạn học Âm——”

“Làm, làm gì....” Cô kinh hồn bạt vía nói.

“Cậu sẽ không vứt bỏ chúng tớ, một mình chạy thoát để ‘sum họp gia đình’ đúng không?”

“Tớ....sẽ không.....tuyệt đối sẽ không...” Cô lại cúi đầu xuống.

“Vậy là tốt rồi, bằng không lại làm tổn hại đến bản bang chủ nhiều năm qua chiếu cố cho cậu, tớ tin cậu tuyệt đối không phải loại người vô tình vô nghĩa, là người trọng sắc khinh bạn.” Trần Cửu Tương xúc động nói.

Cô khóc không ra nước mắt.

Quyết định, trong tương lai trừ phi Trần Cửu Tương hay Thạch Đan Lỗi đều ra ngoài (3 ý nói đã có gia đình, ra khỏi bang), bằng không nhất định cô phải thủ vững đến cùng.

Cô tuyệt đối không muốn bọn họ đội lên đầu cô cái mũ tội danh vô tình vô nghĩa a ——

“Hử...”

Thân thể trần truồng của Quang nằm trên người cô, chậm rãi lười biếng vuốt ve thân thể cô.

Anh thật sự rất thích cọ xát với cơ thể cô. Trước kia cho rằng “đụng chạm da thịt trẻ em thật thích” là nói quá sự thật, nhưng trong căn nhà xiêu vẹo này, thật sự có một đứa trẻ da thịt non mềm.

Thân thể cô non nớt đến nỗi ngay đến lỗ chân lông cùng lông tơ tồn tại mà như có cảm giác không thể nổi lên, cho nên sau mỗi lần làm tình, anh rất thích chậm rãi như vậy, vuốt ve một chút một chút, cảm thấy hơi lạnh da thịt của cô dễ chịu kẻ sát anh, cảm thấy thân hình trắng nhợt của cô vì anh mà nhuộm đỏ bừng.

Sự hưng phấn của cô, mồ hôi lạt của cô, cô hơi nhíu mày nhắm chặt mắt, cô cắn kẽ thở dốc, hết thấy hết thấy đều vì anh, chỉ có một mình anh là người trông thấy, chỉ có một mình anh mới có thể nhìn thấy. Đột nhiên một loại dâng lên giữ chặt ý định ham muốn cùng chinh phục, cảm giác này khiến anh bỗng nhiên lùi lại hai bước, cô gái dưới thân anh ưm một tiếng rất nhỏ, cắn môi thừa nhận rồi anh lại thô mãnh dùng sức.

Của anh! Tất cả đều là của anh!

Anh thỏa mãn hôn lên môi cô, không để ý tới cô đang cố gắng thích ứng sự xâm nhập vừa rồi của anh mà nhẹ nhàng thở gấp.

“Đừng...đừng...” Môi của Âm Lệ Hoa đã bị anh lấp kín, thiếu chút nữa không thở nổi.

Tiếng cười trầm mà nam tính ở bên vành tai cô vang lên, vén tóc mai của cô ra sau rồi hôn lên.

“Không chịu nổi như vậy? Thật vô dụng.” [Qin: dám nói chị Âm của bọn ta là đồ vô dụng?!!! *Quang ca: *liếc mắt khinh thường* thế người không vô dụng?] Anh ngậm lấy vành tai cô, lại khôi phục cái kiểu tra tấn người kia, thông thả vuốt ve.

Vừa rồi bọn họ đã từng phóng thích một lần, đây là lần thứ hai.

Bình thường lần thứ hai anh sẽ trì hoãn tốc độ, kéo dài thời gian hưởng thụ.

Thân hình nam tính ngăm đen thật lớn, cùng thân thể nữ tính trắng lạt nhỏ xinh, hoàn thành trong việc làm nổi bật hình ảnh kích thích ham muốn.

“Anh...nhanh lên một chút...” Cô khẽ thở gấp.

Dang dở giữa chừng như vậy, thật khiến người ta khó chịu.

“Không.” Anh lười biếng nói, tình cờ khiến cho lực ra vào mạnh thêm, nhưng vẫn đang duy trì nhịp điệu không nhanh không chậm.

Tuổi trẻ cường tráng, đàn ông con trai đương nhiên thêm muốn mạnh mẽ, đã có lần thứ nhất, tất có lần thứ hai, thứ ba....Thậm chí sau đó vô số lần thì cũng tự nhiên mà xảy ra.

Khi chỉ cần hai người lén lút ở cùng một chỗ thì cũng là thời cơ của bọn họ, anh đều yêu cầu, mà cô....ít có thể cự tuyệt.

Kì thực, cho đến khi quan hệ cùng anh, lúc sau cô mới phát hiện ra vốn dĩ bản thân...cũng rất háo sắc. Khụ!

Thật sự cùng anh làm đúng là có cảm giác thật thoải mái. Không phải chỉ là ở chỗ cao trào một khắc kia thế đâu, cô mơ hồ cảm thấy thể chất của mình dường như có sự chuyển biến qua hình thức ái ân vì điều này. (4 có nghĩa là tinh tế, khéo léo)

Hầu như từ lúc cô ý thức được thì cảm thấy thân thể mình rất lạnh, sau này cùng anh ân ái, cảm giác tuy cái lạnh vẫn còn, nhưng cũng không thấy khó chịu khi ở bên người khác như vậy. Vì thế, sự gần gũi của anh không hề giống thời kì trước làm cô nóng rất nữa, ngược lại làm cho cô toàn thân ấm áp dào dạt, thoải mái vô cùng.

Thi thoảng, sức khỏe cô lại suy yếu đi một chút, cái cảm giác lạnh lại nảy lên là lúc, anh sẽ....

Sau đó bọn họ liền....

Anh liền....

Cuối cùng liền.....

Khụ, tóm lại, như thế cả người cô sẽ ấm từ trong xương cốt đi ra, cho dù là cảm cúm thì cũng rất nhanh mà khỏe lại.

Tuy nói như vậy có chút quá đáng, nhưng kì thật bây giờ cô coi anh là “đồ dùng chữa bệnh” mà sử dụng.

“Lại phân tâm!” Trong lòng tên tiểu bá vương này cảm thấy lòng cô đang dao động, bất mãn kéo hai chân cô ra, siết chặt chân cô ở trên lưng, dùng sức lại vào trong cô thêm vài lần. [Qin: chú ý....'vài lần' =))))))))))]]

“A....” Âm Lệ Hoa hai mắt lơ mờ, thở gấp, bị anh làm cho chỉ có thể rên rỉ thở dài.

Tính cách của tiểu nữ quý này cũng thật gần bướng bỉnh bảo thủ, ngay từ đầu cô cực kì bị động, hơn nữa chỉ chấp nhận phương pháp làm truyền thống nhất. Nhưng mà, cô cũng đã ở bên anh hơn tám tháng, bị anh dụ dỗ cùng dẫn đường, cô cũng có thể phối hợp làm chuyện ấy với anh, khiến cả hai đều cực kì sung sướng——Tuy rằng trong suốt quá trình, cô cũng chỉ nhắm chặt hai mắt mà thôi.

Giống như chỉ cần không mở to mắt thì dường như cũng không cảm thấy xấu hổ, anh thực không kì quái, trông vừa yêu vừa buồn cười.

Về mặt nũng nịu của cô, rốt cuộc cũng khiến cho anh không chịu nổi, nâng ông cô rồi lại liên tiếp những bước cuối cùng một cách mạnh mẽ.

Từng bước kéo dài thời gian ở trong cơ thể, nhịp điệu của anh càng thêm nhanh, cuối cùng cũng tới đỉnh điểm kiềm chế, cuối cùng cũng chấp nhận những đợt liên miên không dứt, hai người cùng nhau làm cho tất cả sức mạnh gọi cảm bùng nổ ra, sung sướng rên rỉ khi lên tới đỉnh điểm, có cảm giác lâng lâng trên biển.

Sau đó.

Anh vùi mặt vào trước ngực cô thở dốc dữ dội.

Trận cao trào mãnh liệt kia chừng như khiến cô mất đi thần trí, cô chóng mặt ngồi phịch xuống dưới thân anh.

Tần suất hít thở cuối cùng cũng nhanh hơn, sau đó, anh khó khăn khởi động người, lật úp cơ thể lại làm cho cô nằm trên người anh.

Anh là người cao lớn, cô lại thừa nhận không dứt, bằng không anh thật sự muốn nằm trên thân mình ở đời mà chậm rãi vuốt ve.

Cô lại mơ màng rồi đi vào giấc ngủ, anh đứng dậy, một động tác nhẹ nhàng tách rời hai thân thể, dọn dẹp lại căn phòng, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm, lấy khăn mặt sạch rồi lại đi ra lau sạch cho cô.

Mới vào rửa sạch mặt, đi động liền vang lên.

Anh với bộ dạng không quần áo, thông thả lấy điện thoại từ túi quần Jean ở bên kia ra.

“A lô?”

“A Lỗi, là tớ.” Là đội trưởng của bọn họ gọi tới, chắc lại là khuyên anh đi gặp mặt SBL,” Huấn luyện viên muốn tớ khuyên cậu một lần nữa, thật sự bọn họ rất hứng thú với cậu, cậu thật sự không cần cân nhắc đàm phán với bọn họ sao?”

Hoàng Quang Lỗi bắt đầu dĩ, “Đội trưởng, kì thật hồi Trung học cậu cũng chơi bóng với tớ đấy thôi, muốn đánh SBL thì tớ đã đi sớm rồi.”

“Những ngày trẻ tuổi cũng chỉ có vài năm, không thừa dịp lúc còn trẻ mà thử vận không phải rất đáng tiếc sao? Cậu là người chơi tốt nhất trong đội, tớ thật sự rất không bằng lòng khi thấy một nhân tài bị mai một như vậy.”

Hoàng Quang Lỗi cũng biết mình chơi bóng rất tốt, nhưng chí hướng của cậu lại không ở đây.

Anh đã nói chuyện cùng với chồng của dì Ngô là Thẩm Sở Thiên rồi, tương lai tốt nghiệp sau khi đã hoàn thành nghĩa vụ quân sự sẽ bắt đầu làm ở công ti chú Thẩm, khỏi phải dựa dẫm vào cha mẹ, tôi luyện cho tốt cơ hội đó. Chú Thẩm cũng nói rất rõ, ông không cảm thấy sự nghiệp tất phải truyền cho con mình, chỉ cần Hoàng Quang Lỗi có năng lực, chú Thẩm cũng chẳng để ý gì, sẽ đem toàn bộ sự nghiệp trong tương lai giao cho anh quản lí.

Hoàng Quang Lỗi không có nghĩ được xa như vậy, cơ bản nhất mà nói, chi nhánh của công ti ở phía Nam là chỗ của cha mẹ, bất luận như thế nào cũng không từ bỏ, bởi vậy con đường trong tương lai anh đã xác định rõ, một nửa kiếp đã chơi bóng rổ cũng không thể thu hút anh.

“Đội trưởng, tóm lại chuyện này tớ đã quyết định, cảm ơn cậu đã quan tâm, chuyển lời tớ đến huấn luyện viên, thật sự có lỗi.” Anh chậm rãi nói.

Đội trưởng thở dài.

“Được rồi, tớ sẽ nói lại với huấn luyện viên, thầy tìm tớ khuyên cậu đúng là tìm sai người, phải là tìm bạn gái cậu mới đúng.”

Trong đội cũng có mấy người giới thiệu bạn gái cho Hoàng Quang Lỗi, chủ yếu đối với người anh tuần cường tráng như vậy, lại có vô số mỹ nữ hâm mộ, vậy mà cậu ta rõ chỉ chọn một người...Àch...so bì với đối tượng “Đặc biệt” như vậy, cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà rau xanh cây củ cải mỗi người một sở thích.

Hoàng Quang Lỗi cũng không che giấu sự thân mật của mình đối với bạn gái, trong đội bọn họ có mấy người nói lung tung, từng nhận xét lung tung, bị Hoàng Quang Lỗi nghe được, ít sau tại chỗ liền theo chân bọn họ xông lên, sau đó đánh ặt mũi bầm dập, toàn bộ bị huấn luyện viên cấm chơi trong hai hiệp, từ đó về sau không còn người nào dám lấy bạn gái cậu ta ra nói giỡn.

Thật không nghĩ tới, tên tiểu tử này rất có vốn rất đào hoa, thế nhưng thật chung tình.

Hai người lại nói một lát, cuối cùng đội trưởng cũng buông tha cho, thất vọng thu lại tia hi vọng.

Hoàng Quang Lỗi thuận tay vặn nắm đấm cửa liếc quanh bàn, nhìn lại——

Không thấy ?

Anh bước ra khỏi phòng, đi xung quanh nhà, cuối cùng tìm thấy người trong thư phòng.

Trên người cô là áo sơ mi của anh, tinh thần đã bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị trộm của Trần Cửu Tương, một phút sau sẽ thu hoạch quýt.

Hoàng Quang Lỗi đứng phía sau thưởng thức.

Cái áo sơ mi rộng thùng thình anh mặc vào vừa vặn, giờ ở trên người cô biến thành bộ âu phục duy nhất, vốn dĩ là áo ngắn tay, lại buông xuống cổ tay cô biến thành chín phần tay áo, cổ áo tròn nhẵn bóng gợi cảm để lộ ra một đoạn vai trắng như tuyết như phấn.

Nghĩ đến sau lớp áo sơ mi là cơ thể tuyết ngọc không hề tì vết của cô, trong lòng anh rung động, đột nhiên nghiêng người kéo cả người cô ôm vào trong lòng ngực.

“A! A! Đứng ầm ầm...quýt dài ra đi...quýt dài ra đi...” Cô đứng lại ở trên cánh tay anh, vén tóc ra sau, con người nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Xem ra vẫn chưa mệt, hử?” Rõ anh không có ý tốt, quay người đi vào trong phòng.

“Không được nữa....hai lần rồi....” Yêu cầu rất quá đáng cũng không được rồi?

“Mới hai lần thôi mà. Bỏn thiếu gia thân thể tráng kiện, còn có thể làm thêm hai lần.” [Qin: sốc! Người tưởng chị Âm cũng cầm thú như người sao?] Anh dễ dàng ôm lấy cô, giống như cô một chút sức nặng cũng không có.

Âm Lệ Hoa quá sợ hãi, “Lại phải chà xước da sao!”

“.....” Hoàng Quang Lỗi dừng lại trừng mắt nhìn cô.

“.....” Cô trừng mắt nhìn lại.

“Phù ha ha ha ha ha ha ha ha ——” người nào đó chợt cười, cười đến nổi ngã phịch ra ngồi trên đất.

Âm Lệ Hoa bối rối đứng thẳng, canh sông mì sợi để lộ ra hai cái tai hồng.

“Anh....Anh cũng không biết...thì ra làm nhiều cũng có thể bị xước da.” Anh cười cười lau nước mắt, sém nữa thở không ra hơi,”Lại đây, để anh kiểm tra xem, có xước da không.”

Anh động tay động chân chụp lấy người cô, khuôn mặt cô đỏ đến nỗi sắp bốc hơi.

“Em....cái ấy....cho nên....đau....” Cô cúi đầu lẩm bẩm một hơi.

“Đau cái gì?” Lỗ tai Hoàng Quang Lỗi tiến tới nghe lén.

Cái này thật sự cảm thấy rất nhục nhã, Âm đồng học xoay người quyết định ở trong thư phòng cho đến chết.

“Chờ một chút, quay lại quay lại.” Anh kéo cô lại, vẻ mặt cười đùa,”Em nói dài quá, đau cái gì?”

“Thì....cái đó....tròn tròn nhỏ nhỏđau....”

Hoàng Quang Lỗi nghe xong, hồi lâu cũng đã hiểu ra.

“Ừây, vào trong phòng đi, để anh xem.”

“Không cần!” Cô lập tức chạy đến phòng khách, hai tay ôm một cây một cột, cho dù lũ lụt chìm ngập cũng không buông.

“Để anh nhìn trước xem sao, nói không chừng cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, xem qua đã rồi nói sau.” Anh nhẹ nhàng dỗ nói, nửa kéo cô ôm vào trong phòng.

“Anh cũng không phải là bác sĩ....” Cô bi thảm nói. Vì cái gì cô lại phải thảo luận sự tình với một tên con trai?

“Có một số việc có kinh nghiệm, không cần phải học y mới hiểu được.” Anh trấn an cô, đặt cô ở trên giường.

Ba phút sau, anh ngẩng đầu lên, chính thức tuyên bố,”Viêm chân lông.”

Cô kéo chăn đắp nửa người, vẻ mặt thê thảm.

“Làm sao có thể sinh ra ở nơi đó chứ....” Đau quá, mỗi lúc đi đường, cái quần nhỏ bên trong sẽ cọ xát rất đau.

“Ở đó cũng có chân lông a! Đi thôi, anh dẫn em đi bác sĩ.” Anh lấy quần dai qua, bắt đầu mặc.

“Không cần!”

“Yên tâm, trong mắt bác sĩ em cũng chỉ là bệnh nhân mà thôi, cái đồ vật này nọ bọn họ nhìn cũng quen rồi, không việc gì phải xấu hổ.”

Xin người! Dù gì thì cũng là “đồ vật này nọ” của cô, cô làm không được.

“Không được.”

“Con gái các em cũng kì quái thật! Giấu bệnh sợ thầy, tương lai sinh con cũng là bị bác sĩ xem, anh không để ý, em để ý cái gì?” Anh bắt đầu khởi động cánh tay cùng cô giảng đạo lí.

“Anh, anh....để ý làm gì?” Cũng không phải là anh ‘quyền quyền xoa xoa’ [*Vanila: K muốn bị report mature blog,, thỉnh độc giả tự hiểu =)).]

Chỉ có thể như vậy, “Nếu em không đi khám, vậy anh sẽ giúp em xử lí.”

“Anh xử lí như thế nào...” Cô giật mình, hai tròng mắt trừng trừng.

“Thì cũng giống bệnh đậu mùa vậy thôi! Tiêm khử trùng trước, đâm phá bài trừ, muốn hay không? Đi khám hoặc anh giúp em chuẩn bị, tự mình chọn một phương án.”

Âm đồng học bi thảm ngồi dưới đất. Vì cái gì? Vì cái gì cô lại cùng với một người con trai thảo luận vấn đề riêng tư? Rốt cuộc thế giới này đã xảy ra chuyện gì? [Qin: chính là chuyện chị vu oan cko ng‘ ta đấy ăg]

“Em không muốn....em không muốn....chuyện gì cũng không muốn, để em đau đến chết đi cho rồi....Ồ....”

“Ai dạy em không quan tâm đến bản thân.” Hoàng Quang Lỗi mất hứng nói, “Cái đồ vật này nọ dài như vậy chính là do em làm việc và nghỉ ngơi không bình thường, làm khả năng miễn dịch giảm dần sẽ tạo ra thể! Tuần trước bảo phải vẽ vời cái gì đó, nhện liên tiếp vài ngày, nhìn xem em về sau còn dám hay không dám.”

“Giờ học gần đây đều nhiều việc...” Cô rơi lệ nói. Nốt đậu dài đã không nói, vì sao lại sinh trưởng ở nơi đáng xấu hổ như vậy.

Không rõ ai quấy rối hai người, ngoài cửa đột nhiên vang lên rầm rầm tiếng đập cửa.

“Tiểu tử! Tiểu tử?! Con có nhà không?” Phong sư phụ đứng ngoài cửa hào sảng lớn giọng kêu to.

Hoàng Quang Lỗi thở dài, đi đối phó với người này.

“Sư phụ.” Anh mặc xong quần áo rồi mở cửa.

Một ánh sáng chói như mặt trời lập tức đập vào tầm mắt, vẻ mặt Phong sư phụ cười meo meo, nhét tấm bùa vào trong tay Hoàng Quang Lỗi.

“Này, cái này là cho người....a, tiểu cô nương, người cũng ở đây à?” Lão đại sĩ thu tay lại, quần cái kia lại rồi đi vào cửa, “Tiểu cô nương, thay sư phụ làm phép lên lá bùa là được rồi! Lần này có điều, cho công hiệu nó lâu một chút. Này mở quán ăn, này mở cửa hàng, này mở đồ tùy thân, này mở——”

Phong sư phụ thì thầm nói nửa ngày, Hoàng Quang Lỗi bước tới, ghé vào lỗ tai ông nói một câu, “Sư phụ, công lực của người ta chỉ đủ để người mở ra rồi thu lại, thầy còn muốn mở nhiều như vậy?”

“Ách?” Lão già nhất thời sững sốt, “Này...Hình như cũng có lí.”

Hoàng Quang Lỗi vỗ vỗ vai ông, xác lảo quay vai ông hướng ra cửa.

“Sư phụ, muốn nói đến đạo gia chân truyền, toàn bộ thế giới sư phụ nói hai, không ai dám nói một, tiểu tử em đây đối với sư phụ vô cùng tin tưởng. Đây! Sư phụ mau chạy nhanh về xem sách, xem có cái gì...Không cần bùa chú cũng đủ thu phục, vĩnh cửu miễn dịch; thật sự nói, tiểu tử con từ nay về sau đối ngài bái đầu bái chân, tâm phục khẩu phục.”

“Này....Này....Này....muốn tìm, muốn tìm tìm.” Tức khắc Phong sư phụ cảm thấy mình có trách nhiệm trọng đại, cần phải bề quan tu hành một phen.

“Được, sư phụ tìm được rồi đến tìm con, chào.” Anh đưa lão già đó tổng ra khỏi cửa, thuận tay giữ cửa.

Rắc, cửa đột nhiên bị một bàn tay già đời chống đỡ, Hoàng Quang Lỗi kinh ngạc nhìn lại.

Phong sư phụ lại bước đi thông thả tiến vào, nhưng mà lần này là đi đến trước mặt anh, kiễng chân nhìn trên mặt anh, hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Làm sao vậy sư phụ?” Hoàng Quang Lỗi bị ông làm cho ù ù cạc cạc.

“Há miệng ra.”

Anh đành phải hé miệng.

Lão đạo sĩ xem hết đầu lưỡi anh, tiếp tục dí sát vào quan sát sắc mặt anh, xoa bóp nhân trung, ần ần ‘ấn đường’ 5(5 hai từ ‘ấn đường’ cuối có nghĩa là phần nằm giữa hai lông mày)

“Kì quái kì quái, hẳn là sẽ không a! Đây...” Bộ dáng của lão già trông như không nghĩ ra.

“Sẽ không cái gì?”

Lão đạo sĩ nhắc tay cong má suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhìn cô gái đứng ở chỗ khuất bên cửa phòng, lại quay về nhìn anh, một thân Chính Dương.

“Ày, có khả năng là vậy.” Phong sư phụ sờ sờ ria mép, “Tiểu tử, ta xem ấn đường của con có điểm xấu, có thể là do gần đây vận khí con yếu đi, cho nên bị nhiễm âm khí của tiểu cô nương kia. Đây đây là tấm bùa người giữ lại hai cái, chờ sư phụ ta tìm ra ‘một phù thu phục’ rồi sẽ nói sau.”

Âm Lệ Hoa nghe sư phụ nói xong, không khỏi thay đổi màu ưu sầu, Hoàng Quang Lỗi cũng chẳng để ý.

“Biết rồi, ngại đi đi ngại đi đi.” Anh còn có chuyện trọng yếu phải làm.

“Nhớ kĩ, tiểu tử, không được lại gần những nơi không sạch sẽ, chờ dương hỏa của người trở về rồi nói sau.”

“Biết rồi.” Anh phát phát tay áo tạm biệt lão đạo sĩ, đóng cửa, như tiếng mài dao soàn soạt quay về phía lợn dê vậy, “Tốt lắm, em theo anh đi khám, hay là anh giúp em chọn?”

“A a a! Tại sao anh vẫn nhớ——” tiểu nữ quý kêu thảm thiết.

Hoàng quang lỗi cười đắc ý, chuyên tâm đến đối phó suýt quên có người không nghe lời này đang trốn bệnh.

7. Chương 7

“Vốn dĩ cô chẳng xứng với anh ấy!”

Âm Lệ Hoa sững sốt, chậm chạp quay đầu lại.

Hoa Viên Viên chẳng mấy thay đổi, khuôn mặt lạnh tanh vẫn như cũ, khóe miệng vẽ nên một đường cong mag chút ngạo mạn, mọi thứ đều giống như hồi còn học trung học.

Cô thật không ngờ tới, vốn dĩ họ đã chẳng gặp nhau sau khi học trung học.

Năm ấy lúc hai người tốt nghiệp, Hoa gia đã chuyển đi rồi, nghe nói là đến Đài Bắc, như vậy hai nhà đã không còn liên lạc, cô không hề nghĩ rằng có thể gặp lại cô ấy trong sân trường.

Âm Lệ Hoa dừng bước, lặng lẽ nhìn người bạn đã học cùng nhau.

“Vốn dĩ cô chẳng xứng với anh ấy!” Hoa Viên Viên lặp lại câu nói, thần sắc có vẻ rất oán giận.

Âm Lệ Hoa vẫn như vậy, im lặng không nói. Cô không biết tại sao Hoa Viên Viên lại xuất hiện trong trường cô, cũng chẳng rõ tại sao cô ấy lại đi theo mình.

Cuối cùng, cô nhẹ giọng khuyên nhủ, “Cậu nên đi đi, dù sao anh ấy cũng chẳng thể là của cậu được.”

Hoa Viên Viên hừ lạnh một tiếng, vẫn đứng bất động tại chỗ như trước.

Tất—Xa xa đã nghe truyền đến âm thanh của dàn xe máy, Âm Lệ Hoa vừa ngoái đầu lại đã nhìn thấy Hoàng Quang Lỗi đứng bên đường cái, từ xa đã nhìn xung quanh cô.

Anh tới đón cô đi ăn buổi tối. Bây giờ là thời gian tan học, khu vực xung quanh không chỉ có trường đại học của cô mà còn có hai trường học khác, cho nên thời điểm tan học cũng là lúc đám đông cùng dòng xe cộ hỗn loạn nhất.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Hoa Viên Viên.

“Tớ phải đi rồi.”

“Anh ấy sẽ không ở bên cạnh cậu lâu đâu.” Vẫn là giọng nói ngọt ngào như cũ của Hoa Viên Viên, vậy mà mở miệng ra chỉ toàn nói lời độc địa, “Chờ lúc anh ấy tốt nghiệp xong, anh ấy sẽ phát hiện thể giới ra này

vẫn còn nhiều người con gái đẹp hơn; so sánh với cô thì cô chỉ là loại người nhỏ bé không đáng kể, cuối cùng cô cũng chẳng khác gì một chiếc ghế dựa, lúc không dùng sẽ bị anh ấy đá qua một bên, đến lúc cần mới sử dụng lại vậy.”

Âm Lệ Hoa vẫn im lặng như cũ, đứng nhìn người bạn học của mình.

Thì ra, nhiều tuổi như vậy đã qua đi, cô vẫn chẳng lớn thêm....Trong lòng Âm Lệ Hoa có chút sầu não.

Từ nhỏ đến lớn Hoa Viên Viên là một nữ sinh kiêu kì, ngoại hình xinh đẹp lại học giỏi, lúc đó rất được lòng các nam sinh. Thất bại lớn nhất đời cô ấy chính là bị Hoàng Quang Lỗi của cô cự tuyệt.

Nhưng, đó là chuyện lâu lắm lâu lắm rồi....

Cuối cùng, Âm Lệ Hoa chỉ thở dài, “Có lẽ thế. Nói chung đây cũng chẳng phải là nơi cậu nên tới, tốt nhất là đi đi.”

Cô không hề để ý người phía sau, xoay người tránh ra.

Đi thẳng tới bên cạnh đường cái, không hề quay đầu lại một lần.

“Làm sao thế? Đang nói chuyện với ai vậy?” Hoàng Quang Lỗi hỏi. Vừa rồi cô đứng khuất sau cây cối, ở góc độ của anh chỉ có thể mơ hồ đoán cô đang nói chuyện với ai đó mà thôi.

“Không có việc gì cả.” Âm Lệ Hoa lắc đầu.

Đến lúc xe đã đi xa, cô quay đầu lại liếc mắt một cái. Hoa Viên Viên vẫn như cũ đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm bọn họ với vẻ mặt oán hận.

Ồi! Thật là một cô gái ngốc nghếch.

Âm Lệ Hoa thở dài, vùi mặt vào tấm lưng rộng lớn đầy an toàn của anh, không hề để ý đến cặp mắt thê oán (thê lương ai oán) kia.

“Làm sao thế? Gần đây sắc mặt em không tốt lắm, chẳng nhẽ ngủ không đủ giấc?” Hoàng Quang Lỗi thấy cô tỉnh giấc lúc ngủ trưa, giúp cô lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên thái dương.

“Không có việc gì...” Cô rầu rĩ ghé vào lòng ngực anh, bỗng nhiên mở miệng.

Hoàng Quang Lỗi có cảm giác “được sủng ái mà lo sợ”. Cô không phải là người chủ động dựa sát vào nhau như thế, cho dù bọn họ thân mật là vậy, cũng là anh chủ động ôm hôn cô.

Thời gian trôi đi thật nhanh, đảo mắt một cái mà đã đến lúc tốt nghiệp.

Năm cuối cùng này, anh đại biểu cho Đài Loan tham gia hai lần đấu bóng rổ cấp Quốc Tế. Những năm gần đây trong giới bóng rổ Đài Loan khó mà thấy được thành tích tốt như vậy, nhưng để có được thành tích đó cần phải trải qua quá trình khổ luyện tập huấn vô cùng dày đặc.

Hoàng Quang Lỗi nhớ lại một năm đã qua, chỉ nhớ lại đa số thời gian đều luyện bóng, hai người bọn họ gặp nhau cũng chỉ được vãn lần ngắn ngủn; Cô cho dù chỉ có một thân một mình vẫn có thể tự đắc vui mừng.

Cuối cùng cũng có thời gian nhàn rỗi, anh đưa cô ghé qua nhà, hai người cùng hưởng thụ một ngày cuối tuần nhàn rỗi. Nhưng cô chỉ mới ngủ nửa giấc đã tỉnh dậy, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Anh thật sự đau lòng, thể trọng của cô đã nhẹ đi chút ít, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt lại có chút xanh xao.

“Thật là! Đúng là không biết tự chăm sóc mình, đến lúc anh đi lính rồi thì em là thế nào?” Anh khê trách, ôm thân hình nhỏ xinh của cô vào trước ngực, cố gắng chà mạnh lên cánh tay cô, muốn người cô có thể ấm lên.

“Anh còn nhớ Hoa Viên Viên không?” Âm Lệ Hoa đột nhiên hỏi.

“Hoa Viên Viên là ai?”

“Chính là lúc học trung học, là người đã viết thư tình nhờ em gửi cho anh ấy.”

“Hồi trung học nữ sinh viết thư tình cho anh một đồng, làm sao có thể nhớ rõ ai là ai?” Anh dừng một chút, “Em hỏi người này làm gì?”

“..... Không có việc gì.” Cô lắc đầu. Nếu anh không nhớ rõ, nói nhiều cũng chẳng ích gì.

Tiểu nữ quỷ này vậy mà còn giúp người khác chuyển thư tình, có thể thấy được thật sự cho đến bây giờ chưa từng vì ngoại hình hùng tráng cương mãnh võ dũng mê người cùng tư thế oai hùng của anh làm cho điên đảo, đúng là không có con mắt tinh tường.

Có điều, hiện tại không thể gọi cô là tiểu nữ quỷ được.

Đương nhiên, với tiêu chuẩn của người thường, cô vẫn như cũ, rất nhợt nhạt, rất trầm mặc, rất bị động, ở trong đám đông luôn bị người ta xem nhẹ. Nhưng xem ra theo nhận thức của cô từ nhỏ đến giờ, bây giờ quả thực cô có thể phân ra thành hai người.

Cùng anh trải qua mấy năm “Âm dương điều hòa”, bây giờ lúc nói chuyện cô chẳng còn yếu ớt nữa, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng cũng không còn vẻ xanh xao xen giữa vẻ trắng bệch như trước nữa. Màu xanh bi thảm, có thể làm cho trẻ em nửa đêm thấy ác mộng.

Cô của hiện tại thoát nhìn cũng giống như những người con gái bình thường khác, nhiều lắm cũng chỉ làm cho người ta hiểu lầm là có bệnh mà thôi – nhưng mà bộ dạng bây giờ của cô đúng là có bệnh thật.

Nghĩ đến tháng sau phải nhập ngũ tham gia quân đội, Hoàng Quang Lỗi cảm thấy quyến luyến ngôi nhà này.

A Hoàng có phần thắm hơn, bảo đi ra ngoài đảo. Trần Cửu Tương muốn xem có phải anh đã phiêu dương vượt biển đến Kim Môn không; May mà Hoang Quang Lỗi có thể ở lại bán đảo Đài Loan, ít nhất lúc nghỉ phép, muốn gặp mặt không phải là điều khó khăn.

Chỉ hơn một năm thôi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, anh tự nói với chính mình.

“Tiểu nữ quỷ...” Anh nhẹ vuốt ve hai má của cô, nhẹ giọng gọi.

“Hử?” Cô miễn cưỡng đáp lại.

“Trong thời gian anh tham gia quân ngũ em sẽ làm gì?”

“Thì...ở lại Đài Bắc tìm việc...” Cô tựa vào ngực anh, nói.

“Được, nhớ ngoan ngoãn tìm việc, bình thường nếu có việc gì thì đi tìm hai người kia, bọn họ thoát nhìn đều thông minh, không giống người dễ bắt nạt như em.”

“Cũng không phải ai cũng giống anh...” Cô thì thào phàn nàn.

Hoàng Quang Lỗi cười khẽ, cúi đầu hôn cô.

Bỗng nhiên chuông điện thoại của cô vang lên.

Hoàng Quang Lỗi cảm thấy người trong lòng ngực mình bỗng cứng đờ, liền dừng lại trên mi mắt cô.

Sắc môi của Âm Lệ Hoa nhợt nhạt, nhưng cô chỉ lắc đầu.

Anh lần tìm di động của cô.

“Alo?”

Đầu dây bên kia chỉ im lặng.

Anh nhìn xuống màn hình điện thoại: số điện thoại di động không hiển thị. Đưa điện thoại quay lại tai, hạ giọng hỏi, “Alo, ai đấy?”

Vẫn im lặng như cũ.

“Nếu muốn đùa thì đi tìm kẻ khác nhé! Nếu còn làm phiền lần nữa, cẩn thận ta sẽ chào hỏi lại người!” Âm thanh hung dữ của anh vang lên, lập tức cúp máy.

Đối phương không có gọi lại.

“Có phải thỉnh thoảng có kẻ gây rối em như thế này phải không?” Anh kéo tay cô lại gần, nhíu mày hỏi.

Âm Lệ Hoa suy nghĩ rồi chậm rãi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Rất cuộc là có hay không?” Anh hạ giọng hỏi.

“Không sao....chờ cho cô ấy chán thì tự nhiên sẽ không quấy rầy thôi.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Em biết người đó là ai không?”

Cô cắn môi dưới không nói lời nào.

Hoàng Quang Lỗi đã quá quen thuộc nét mặt này. Tiểu nữ quỷ của anh đâu dễ bị bắt nạt, một khi lộ ra vẻ mặt này thì sẽ tỏ vẻ không tính toán khuất phục.

“Người kia quấy rầy em đã bao lâu?” Hoàng Quang Lỗi nhíu mày nói.

Có phải vì mấy vụ điện thoại này mà buổi tối cô ấy không ngủ ngon nên sắc mặt trở nên kém như vậy?

Mấy lần trước anh cũng có quan tâm hỏi thăm, thế nhưng đều xem nhẹ. Nhưng mà có mấy lần cô qua đêm ở chỗ anh, anh chưa từng nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Hoàng Quang Lỗi càng nghĩ càng lo lắng.

“Chờ lúc anh đi lính, em đến đây ở đi! Chú thẩm, anh họ anh với cả sư phụ đều ở đây, có vấn đề gì em có thể tìm họ, có như vậy anh mới yên tâm.” Anh ra lệnh nói.

“Vâng...” Cô không phản đối.

Dáng vẻ uể oải này ngược lại làm cho anh càng lo lắng hơn.

“Em mau thay đổi số điện thoại đi, chờ một chút anh cùng em đi làm mới luôn.” Anh cất tiếng nói.

Âm Lệ Hoa lắc đầu. “Không cần...thật ra đến đây là được rồi, cô ấy chắc không dám quấy rầy nữa đâu.”

Thấy cô có thể trả lời thẳng thắn như vậy, Hoàng Quang Lỗi càng kinh hãi.

Anh đã dụ dỗ cô đến sống với anh cũng được một thời gian rồi. vừa có thể gặp nhau thường xuyên vừa có thể tiết kiệm tiền thuê nhà, các lý do đều thích hợp, thế nhưng cô rất bảo thủ, nói không chịu là không chịu, luôn cố tỏ ra cứng đầu với anh như lúc này vậy. Không nghĩ rằng hôm nay anh chỉ nói miệng chưa kịp thuyết phục thêm thì cô đã đồng ý, có thể thấy gần đây cô bị quấy rầy đến nỗi ngoan ngoãn ra.

Anh suy nghĩ mà càng thêm đau lòng.

“Tại sao em gặp cái đuôi này mà không nói cho anh biết? Còn tự mình chịu đựng nữa chứ! Chờ chút anh ghi lại số điện thoại, anh họ anh ở công ty điện thoại có thể giúp chúng ta tra ra địa chỉ của người kia. Anh thật muốn biết là tên nào giả thần giả quỷ!” Anh mắng.

“Không cần đâu, em dọn về đây thì cô ấy cũng chẳng dám quấy rầy nữa đâu.” Cô miễn cưỡng nằm úp quay về trước ngực anh, dáng vẻ vẫn còn mệt mỏi.

“Em có chắc không?”

“Có...” Cô gật đầu.

Hoàng Quang Lỗi nâng cằm cô lên nhìn chăm chú, cuối cùng, thở dài.

“Sau này anh không còn ở bên cạnh em nữa, nhớ tự chăm sóc cho bản thân, biết chưa?” Anh khề hôn lên hai má cô.

“Vâng.”

“Không được làm việc nhiều quá, nhớ phải nghỉ ngơi, mỗi lần như vậy em đều không có...”

“A—a—a—a—” Cô không muốn nghe nữa không muốn nghe nữa, rất mất mặt.

Hoàng Quang Lỗi cười nhẹ, khê gỡ tay cô đang giữ hai tai xuống.

“Nếu có vấn đề gì nhớ gõ cửa nhà hàng xóm, nhớ chưa? Họ cũng biết em đang ở đây nên sẽ giúp em thôi.”

“Đang ở đây cái gì? Xin đấy, dùng từ dễ nghe một chút có được không...” Cô tức giận đẩy anh ngã xuống nền nhà.

Hoàng Quang Lỗi cười to, xoay người kéo cả người cô ôm vào lòng, cuối cùng không biết là ai đã hạ ai.

Khi chuyển vào nhà trọ họ Ngô, trò đùa điện thoại cứ như vậy mà ngừng hẳn.

Không biết có phải thuộc tính của căn nhà trọ này cũng như cô hay không mà Âm Lệ Hoa sống rất thoải mái, có điều vẫn bị bố mẹ cô nói qua nói lại.

“Các con còn chưa kết hôn vậy mà cứ chạy đến chỗ thằng nhóc kia ở là sao...” Bố cô nói nhỏ.

“A Lỗi hiện giờ đang đi quân ngũ, không thể nói là hai người sống cùng nhau...” Mẹ cô lên tiếng.

“Được rồi, vậy ở đây cho đến khi thằng nhóc xuất ngũ thì thôi...” Bố cô miễn cưỡng đồng ý. “Chờ A Lỗi xuất ngũ rồi cho hai đứa nó kết hôn rồi mua cho căn nhà, chứ chưa kết hôn mà đã sống chung thì còn ra thể thống gì nữa.”

Âm Lệ Hoa không có ý kiến gì.

Cứ như vậy, cô cùng Trần Cửu Tương, Thạch Đan Kỳ trải qua cuộc sống xã hội mới.

Cô vốn không phải là người có trình độ xã hội sâu rộng, trên phương diện nào đó mà nói, cô vẫn sinh hoạt trong thế giới của mình, tách biệt hoàn toàn với người ngoài, cho nên nhiều khi cô khác hẳn người bình thường nhưng bọn họ cũng chẳng cảm thấy kì quái.

Nhưng mà sau này ra ngoài xã hội, cô phải đối mặt càng nhiều người hơn, không còn được vừa ý như trước nữa.

Trần Cửu Tương sau này đi theo con đường nghiệp vụ, Thạch Đan Kỳ là biên tập của một nhà xuất bản, những việc này đều phù hợp với tính khí của bọn họ.

Âm Lệ Hoa đã học thiết kế hội họa. Sau này tìm được công việc thiết kế bao bì trong một công ty nhỏ.

Công ty này thực sự rất nhỏ, ngay cả phòng làm việc cũng chỉ mười hai người mà thôi. Sự thật chứng minh, mười hai người đã đủ tạo nên ‘chiến tranh.’

Mười hai người này đã tạo nên một mạng lưới xã giao phức tạp, A và B bất hòa, vì thế Âm Lệ Hoa mới nói nhỏ với B, cho dù Âm Lệ Hoa chỉ mới nghe qua. Sau này cô mới biết được, cái ý tứ trong câu gọi là “Chuyện này tôi chỉ nói với cô, cô đừng nói cho người khác” chính là — nhanh đi nói với cả thế giới đi! Nhanh đi ra ngoài tuyên truyền, tuyên truyền quảng cáo càng tốt.

Lúc cô phát hiện chuyện C nói “chỉ có một mình cô biết chuyện” cũng là lúc cô phát hiện là thật ra C nghe E nói, mà E lại nghe F nói, sau đó là mọi người trong công ty cũng biết, chỉ có cô ngây ngô cứ giữ kín bí mật cho người ta.

Giọng nói trầm với cái tính bị động của cô lại một lần nữa biến cô thành quái thai trong đoàn thể, chuyện này vốn không sai, chẳng qua chính là cô là nơi phát ra mấy lời nói nhảm trong công ty — Cô thật sự không hiểu, những câu chuyện vô vị vô thưởng vô phạt ấy lại trở thành đề tài bàn tán của người khác?

Cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Khi cô phát hiện ra cảm xúc ‘lạnh lẽo’, cô vô cùng sợ hãi.

Cô vẫn nghĩ mình có thói quen của các dân tộc thiểu số, vậy mà từ khi nào chỉ vì một người mà cô cảm thấy trống trải?

Cô cũng rất muốn biết đáp án.

Khi ngủ, không còn thân thể khô ngô nằm bên cạnh sẽ làm cho cô đỡ mỏi lúc nửa đêm.

Khi ăn cơm, không hề có người gọi điện thoại hỏi cô ăn gì, sau đó tới đón cô cùng đi ăn.

Cuộc sống của cô trong mười sáu năm đầu thật cô đơn, nhưng bảy năm sau đó lại phủ nhận việc đó.

Trên thực tế, tất cả cảm giác mệt mỏi và bất lực trước cuộc sống mới này đều chỉ có một nguyên nhân chung, chính là không có Hoàng Quang Lỗi bên cạnh.

Lúc anh ở bên cạnh cô, chưa có những ngày nào khó khăn như vậy.

Cô nhớ anh.

Âm Lệ Hoa thấy khiếp sợ.

Cô đã từng nghĩ mình là một người rất phóng khoáng.

Cô thậm chí đã nghĩ rằng, nếu có ngày cô và Hoàng Quang Lỗi chia tay, cô có thể sẽ lại im lặng, buồn tẻ và bình thản như trước.

Nhưng cô đã sai rồi.

Cuộc sống sau này của cô nếu thiếu anh, tựa như ăn lạc xưởng Đức thiếu dưa chua, ăn hán bảo thiếu khả nhạc, ăn cô ba thiếu cây mơ phấn. Thoạt nhìn bên ngoài không có khác biệt gì lớn, thật ra tất cả mùi vị đều hòa lẫn nhau.

Lần đầu tiên anh gọi cho cô sau khi ở trung tâm huấn luyện mới, Âm Lệ Hoa nắm chặt điện thoại, xúc động đến nỗi gần khóc.

“Có chuyện gì vậy? Sao em không nói gì?” Giọng nói nam tính ở đầu dây xem chừng có vẻ lo lắng.

“....Không có việc gì.” Cô cố gắng đè nén nỗi xúc động xuống. “Anh ở đó có tốt không....luyện tập có quen không...”

“Ừ.” Anh ngừng một chút, hạ giọng nói: “Anh rất nhớ em.”

“....” Lần này nước mắt của cô cũng đã rơi xuống.

Vốn dĩ tình yêu thật sự sẽ làm cho con người rơi nước mắt.

“Cái người biến thái kia có còn gọi điện quấy rầy em không?” Anh hỏi rất quan tâm.

Giọng nói của cô như âm mũi, “Cũng được...anh không cần để ý đâu, em đã nói nếu chuyển đến đây cô ấy sẽ không quấy phá nữa mà.”

Hoàng Quang Lỗi nghe xong càng lo lắng, “Khéo vậy sao? Em chuyển nhà mà người kia không còn gọi điện thoại? Có thể thấy được bình thường hẳn ta thường xuyên theo dõi em!”

“Không có đâu....Anh không cần vì cái người này mà lo lắng...” Cô không muốn hai người thảo luận nhiều về những vấn đề chẳng liên quan này, chẳng phải rất lãng phí thời gian sao?

Cuộc nói chuyện ngày đó thật ngắn, nhưng lại tiếp thêm động lực để cô tiến lên.

May mà cô vẫn còn có thể gặp anh, lúc anh được nghỉ.

Lần đầu tiên đi thăm hỏi, cô không biết tại sao lại hồi hộp, tim đập rất nhanh, giống như lần đầu tiên được gặp mặt người thân mà từ trước đến nay chưa chạm nhau.

Nhìn cái dáng ngang tàn đi tới trước mặt, làn da phơi nắng càng ngăm đen cùng hàm răng trắng lóa sáng, cô bỗng nhiên thấy đau xót, không chút nghĩ ngợi chạy nhào vào người anh.

Bố Hoàng và mẹ Hoàng sau lưng đều nhìn nhau cười, cùng biết điều mà tránh ra, để cho hai người trẻ tuổi kia có thời gian ở bên nhau.

Hoàng Quang Lỗi đưa cô tới một góc không người trong nơi đóng quân, nâng cầm cô lên, chăm chú đánh giá.

Gò má cô vẫn non mịn nhẵn bóng như trẻ em, nhưng mà huyết sắc bị nhiễm từ ah lúc trước không còn nữa, giữa trán lại mờ mờ ảo ảo có thanh khí (Khí xanh)

Thiếu anh thì không còn dương khí để “Bổ dương”, thể chất cô lại dần dần trở lại như trước, lạnh lùng u tối.

“Mặt lại trắng lại rồi.” Anh lẩm bẩm, cúi đầu ngậm lấy môi cô, “Chờ anh sau khi ra khỏi đây, nhất định sẽ lại bồi bổ.”

Đương nhiên Âm Lệ Hoa biết chữ “bổ” mà anh nói nghĩa là gì, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cuối cùng bị nhiệm vụ nhuận.

Trong lòng Hoàng Quang Lỗi khẽ động, đột nhiên phát hiện việc mình tham gia quân ngũ không hẳn tốt như anh nghĩ.

Dù sao trước kia anh vẫn thấy được cô tỉnh tỉnh mê mê, đến lúc hai người giao lưu tình cảm thì anh luôn là người chủ động, bởi vì anh là người nhiệt tình. Đại đa số mọi người đều biết đến điều kiện tốt cũng như năng lực của anh, rồi so sánh với người kém cỏi như cô, cuối cùng rút ra được người phải tính toán suy thiệt chính là cô. Thực tế, mối quan hệ này luôn có cảm giác không chắc chắn.

Nhiều lúc anh nghĩ, nếu không có anh, có phải cô sẽ sống tốt hơn?

Cuối cùng thì, thời gian chia ly này đã làm cho cô nhận ra rằng không thể thiếu anh, và anh cũng không phải một mình.

“Một năm trôi qua nhanh thôi, ngoan ngoãn chờ anh.” Anh cúi đầu nói bên tai cô.

“Vâng...” Trong lòng Âm Lệ Hoa cảm thấy đau xót, chút nữa thôi nước mắt.

Tốt rồi, hiện giờ anh được phái đến trong bộ đội, các ngày nghỉ thay đổi nhiều hơn, hai người có cơ hội gặp nhau là đã tốt lắm rồi. Tuy rằng như vậy vẫn chưa đủ, nhưng chí ít có thể hóa giải nỗi tương tư.

Nhưng mà, trong cái công ty kia tự nhiên phái đến mấy người càng đấu càng ngày càng hung hăng, làm cho Âm Lệ Hoa càng thêm phiền chán. Dựa vào tính khí của anh, cô cũng chỉ biết im lặng mà chịu đựng, nhưng mà Hoàng Quang Lỗi qua vài lần điều tra đã cảm thấy cô có chuyện không vui.

“Nếu làm không thoải mái thì nghỉ việc đi.” Anh chịu không nổi khi cô bị người ta xem thường.

“Như vậy sao được...” Tuy tiền thuê nhà có rẻ thật, giống như là nửa mua nửa tặng, nhưng mà ở lại Đài Bắc rộng lớn, tất cả chi tiêu trong cuộc sống đều phải trả tiền.

“Mấy tháng nữa là anh xuất ngũ rồi, đến lúc đó không phải không nuôi nổi em, em cứ ở nhà học tiếp cho tốt, có nhận được việc thì coi như kiếm tiền tiêu vặt, không nhận được cũng không sao.”

“Không thể...” Cô cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tại sao lại không?” Anh coi như không, nói. “Nếu được như bác trai đã nói, chúng ta cứ đi đăng kí kết hôn trước.”

Âm Lệ Hoa dằn người ra!

Cô cô cô...cô bị cầu hôn sao?

“Cái cái đó...anh anh anh...cái kia...em không không không...không được...không không không...”

“Chờ anh dồn đủ tiền rồi sau đó làm đám cưới cũng không vội, chủ yếu là đăng kí trước để bác trai ở nhà không buồn phiền.” Vốn vậy, với mấy cái loại tiệc cưới này chắc chắn cha mẹ sẽ mua cho, nhưng mà ngay từ nhỏ anh đã có tính tự lập nên cho rằng vợ hiền mà còn để cho người khác trả tiền (nôm na ý như bán con đi), nghe thật là chói tai.

Dù sao cả anh và tiểu nữ quỷ cũng chẳng để ý đến nghi thức của đời người, để vài năm sau gửi thiệp mời cũng không vội vàng.

Anh nói dĩ nhiên là được, người bị hại nghe vậy mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Kìa, cái kia.... Em, em hơi lo! Em hơi lo.”

Lại bắt đầu đùa rồi, cô còn nhớ rõ hồi đại học đã hứa hẹn rồi.

Cô đã đồng ý với Tiểu Tương và Kì Kì sẽ không bỏ rơi bọn họ mà lập gia đình trước, cô làm sao có thể nuốt lời?

Không được, cô tuyệt đối không thể trở thành người vô tình vô nghĩa! Âm Lệ Hoa kiên quyết nắm chặt tay.

Kết quả mỗi lần gặp anh đều nói đến chuyện này, hại cô cuống đến nỗi không dám tới.

Nhưng mà không đến thì còn chết thảm hơn a a a —

“Rất cuộc thì em sợ cái gì?” Hoàng Quang Lỗi khó chịu buông tay ra. “Bình thường không phải con trai luôn mở đầu sao? Anh không để ý, em để ý cái gì?”

Đối mặt với hai mắt sáng ngời của anh, cô giống như một con vi khuẩn nhỏ bé dưới kính hiển vi, bị phóng đại tới mức không còn chỗ nào để che giấu, chỉ có thể cúi đầu, lấy hạng mục trong tâm đối phó với anh.

“Thì...cái kia...” Thì thầm, ngập ngừng một lúc, không biết nói gì.

“Cái gì?” Anh cúi sát đầu để nghe.

“Thì...” Lầm bầm, lầm bầm.

“Trần Cửu Tương? Là Trần Cửu Tương cái bà của A Hoàng? Cô ấy với em có quan hệ gì?”

“Hả...” Thì thầm, thì thầm.

“...”

Người nói ngoan ngoãn im lặng một lúc.

Sau một lúc lâu —

“Âm, Lệ, Hoa—” Một tiếng rống long trời lở đất làm chấn động cả doanh trại. “Vì cái gì mà em muốn lập gia đình còn phải xem bọn họ có làm trước hay không hả? Em có làm không? Sau khi anh trở về thì lập tức tuyệt giao với bọn họ, nghe rõ chưa! Lập, tức, tuyệt, giao!”

Cái con vi khuẩn bị phóng đại kia trong chớp mắt đã bỏ chạy không thấy người.

Vì thế, trong lúc hai người cãi nhau, cuối cùng đã đến ngày mừng anh xuất ngũ.

8. Chương 8

“Tiểu tử?! Tiểu tử?! Mau mở cửa!” Rầm rầm rầm. “Mau dậy đi, ngoài này nắng quá!”

Trên giường lớn, một người con trai đang còn rên rỉ, cầm cái gối bên cạnh đè lên đầu mình.

“Tiểu tử?! Người còn trẻ mà cứ nằm trên giường vậy không tốt lắm đâu, mở cửa nhanh!”

Mẹ nó, đồ đạo sĩ thôi! Sáng sớm cuối tuần mà đã ầm ĩ kêu khóc cái gì?

Một tuần qua...không, là mấy tháng qua, mỗi ngày anh phải chạy bộ đến huyệt hơi, chỉ có cuối tuần mới có thể ngủ đủ giấc.

Người trên giường tức giận gầm một tiếng, ấn gối xuống còn mạnh hơn, không thèm ngồi dậy.

Dừng lại, hai bàn tay đang đè gối này còn phải đi vay tiền, mấy ngày nay vẫn chưa vay mượn được gì, thất vọng một tiếng bỏ gối xuống.

Bàn tay lại quay trở về, lúc này còn nâng gối lên cao thêm, nhìn đồng hồ đang đeo trên cổ tay — Mười giờ sáng. Tiểu nữ quý có thể đã đi mua bữa sáng.

Thở dài, bỏ gối xuống, anh quyết định đối mặt với sự thật, đứng lên mở cửa. Theo hiểu biết của anh đối với gã đạo sĩ kia, hẳn biết sẽ có người mở cửa nên cứ đập cửa mãi.

Tung chăn ra, cơ thể trần trụi cường tráng chìm trong nắng sớm mùa hạ, đón nhận những ánh nắng ấm áp nhất như lễ rửa tội. Anh rời giường, mặc quần bò vào, mái tóc vẫn rối tung chưa kịp chải, đi ra ngoài mở cửa.

“Đến đây đến đây.” Anh giật cửa ra, tinh thần vẫn còn ngái ngủ.

Một người mặc áo hoàng đạo của đạo sĩ nhẹ nhàng đi vào như gió.

“Đúng rồi, nhìn hai chân con phù phiếm thế kia, hai con mắt vô thần, người cứ miệt mài như vậy sẽ sớm già mất, tuổi trẻ mà như vậy thì không được.”

“Sư phụ không phải là bạn gái con, quần con không nổi đâu! Cái tật xấu kia con không phàn nàn là được rồi!” Anh gãi cổ miễn cưỡng trả lời, theo sau sư phụ của thầy đi vào.

Thật sự không nghĩ cái lũ chạy chọt cũng như vậy

Ngày đi làm đầu tiên, chú Thắm đúng là đồ cáo già, vỗ vỗ cánh tay anh, cười nói. “Tiểu Lỗi. chắc cháu chưa hiểu hết công việc đâu nhỉ? Mà nghiệp vụ kia thì thấy rất rõ, học cũng rất rộng, vậy nên cháu cứ đi học nghiệp vụ đi!”

Sau đó anh bị đưa vào ngành nghiệp vụ.

Chưa bao giờ Hoàng Quang Lỗi cảm thấy mình là một người sống an nhàn sung sướng, thật ra là vừa mới bắt đầu đã chịu khổ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh vì mấy vạn đơn đặt hàng mà phải chạy tới chạy lui cùng một chỗ, thậm chí ngày trước anh còn không cảm thấy mệt như thế này khi tập thể thao. Bây giờ anh cảm nhận được một vấn đề sâu sắc mà trước kia không nhận ra, thật ra cần phải bao nhiêu hoa mới có thể đổi lại được khí sức.

Tiền lương hai tháng đầu của anh ít đến thảm thương, cho đến khi doanh thu có tăng lên, cuối cùng anh cũng có thể thu thập được ít công trạng.

Trời sinh cho anh một tính cách làm cho anh không thể chịu thua, càng đấu càng hăng.

Trước đó anh có theo Hồn Chín học nghiệp vụ, học được một ít bí quyết nên phát triển rất nhanh. Năm sau, tuy công trạng của anh không thể sáng chói, nhưng cũng làm cho chú Thắm kinh ngạc “Trai tân sau ba ngày làm cho người khác phải lau mắt nhìn.”

Trong thời gian này, không phải anh chưa từng bị bực bội khó chịu. Lúc trước anh có danh hiệu là cầu thủ bóng rổ quốc gia nổi tiếng, chạy một vòng khó tránh khỏi nhiều người nhận ra anh. Mọi người cứ nghĩ với một ngôi sao bóng rổ mới có tiền đồ như thế mà phải đi làm nghiệp vụ, ắt hẳn đã “suy bại” rồi. Cơ hồ là trăm miệng một lời đều nói đáng tiếc, liên tục giới thiệu giúp anh tìm mấy công việc “có triển vọng” hơn.

Hoàng Quang Lỗi tận dụng thời gian ba ngày này để tổng đi hết mấy cái tâm trạng hư vinh vớ vẩn đó, rất nhanh đã trở lại là một người bình thường, tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Rồi cũng tới tháng thứ mười, trong lúc vô tình anh được người phụ trách đưa ra thị trường công ty. Xí nghiệp chỗ anh làm đã tính toán toàn bộ, trang bị thêm các công viên chức cho trung tâm thể hình của công ty, đối với Hoàng Quang Lỗi mà nói, từ lúc anh thực tập cho tới nay, đây là một case lớn nhất. Một tháng vừa qua anh đã quá quen với mấy cái án này, nếu có thể chạy tiếp thì cái án này cũng có ít nhất là hơn bảy trăm vạn; căn cứ vào qui định của công ty, ngành của bọn họ có thể được hưởng đến bảy mươi vạn tiền thưởng; lại căn cứ vào qui định của ngành, sơ sơ thì anh cũng có thể có được hai mươi một vạn.

Hai mươi một vạn đối với con người vừa bước chân vào xã hội, tuyệt đối là con số phi thường làm vừa lòng kẻ khác.

Đương nhiên, chỉ cần lão sư công cho anh một con ngựa là đã đủ để khiến cho tài năng của anh chỉ làm vào ngày cuối tuần thôi cũng đủ để ngủ đông.

“Tiểu tử, ta nói với ngươi, cái ấn tín này là cho bạn gái ngươi, tiện thể giúp hai người bồi bổ nguyên khí. Đầu tiên là hòa vào trong nước tắm rửa, sau đó đun uống. Thân thể tuổi trẻ hay muốn cố, miệt mài nhiều thật có hại cho sức khỏe!”

“Phong sư phụ...”

“Chị gái ngươi có đến tìm ta đi Anh quốc chơi, mà cái đại hội cổ đông gì đó lại bắt đầu rồi. Nhưng mà nghe nói cổ đông lớn nhất công ty lại chính là ta, ha ha!” Lão sư công khoát trá cười tươi. “Nếu ta là cổ

đông, đương nhiên hàng năm ta phải xem phong thủy một lần, phải nói bằng giọng nói năm xưa, có thể mới không phá cái biển hiệu Đạo gia của chúng ta chứ, vậy nên người và cái cô bạn gái kia phải chống đỡ đến phút cuối, có vấn đề gì chờ lão sư công ta trở về! Còn cái kia –!”

“Phong sư phụ, cái “bùa chú Đại Pháp” đã nghiên cứu xong chưa?” Anh ra đòn sát thủ.

“.....A?” Lão sư công cười ha hả nhưng khóe miệng đã cứng đờ.

“Còn chưa nghiên cứu? Vậy mà còn không mau về nghiên cứu đi! Từ lúc gặp hai chúng con lần đầu tiên thì tính đến nay cũng đã một, hai năm phải không? Tại sao một chút tiến triển cũng không có?” Hai tay anh khoanh trước ngực, thất vọng lắc đầu. “Phong sư phụ, sư phụ là truyền nhân duy nhất trong hơn mười đệ tử của Đạo gia, người sẽ không làm con thất vọng chứ?”

“Hức...hức...Được, ta về tìm xem, về tìm xem.” Lão đạo sĩ ngốc nghếch đã hóa đá xoay người, giống như một con robot quay người một cách cứng rắn đi xuống tầng trệt.

“Sư phụ, buổi sáng tốt đẹp...” Mua xong bữa sáng đi lên thì thấy bóng dáng của ông liền đi bên cạnh, nhẹ giọng tiếp đón.

“Sáng sớm.” Lão đạo sĩ tùy tiện phát tay, vốn không để ý xem người đi bên cạnh mình là ai. “Bùa chú đại pháp, này khó khăn, này vất vả, phải suy nghĩ lại...”

Đi được nửa đường, lão đạo sĩ dừng lại, nhíu hai hàng lông mi trắng lại.

“Lại có chuyện gì vậy?” Hoàng Quang Lỗi thật sự đã bó tay với ông ta.

“Kì quái, kì quái.” Phong sư phụ kiễng mũi chân, tiến đến trước mũi anh xem đông xem tây, vẫn như cũ là há mồm thè lưỡi niết nhân trung sờ ấn đường. “Sao đã lâu không nhìn thấy vậy mà bây giờ thanh khí lại toát ra? Tiểu tử, có phải gần đây người đụng đến cái gì không sạch sẽ phải không?”

Hoàng Quang Lỗi ngẫm nghĩ, lắc đầu. “Không có.”

“Ngoan lắm, vậy tại sao trên mặt người lại nổi lên thanh quang? Chẳng nhẽ là do cô bạn gái bé nhỏ của người truyền cho? Tiểu tử, ta nói với người, khí của con người gồm năm loại: kim, thanh, xích, bạch, hắc. Trên mặt có kim quang, chứng tỏ người đó rất có duyên với phật, thần linh chiếu cố; trên mặt có thanh khí, chứng tỏ...”

“Phong sư phụ, bùa chú.” Anh nhắc nhở.

“Á?” Lão đạo sĩ lần thứ hai hóa thạch. “Ta, ta muốn, ta muốn...” Lại giống như binh lính đi điều hành, quay người đi ra ngoài.

Chiều này là chiều thử nghiệm thứ một trăm Bách Linh. Hoàng Quang Lỗi quay người đi vào phòng khách thư thái ngồi xuống.

“Anh không cần phải khi dễ Phong sư phụ thế chứ...” Cái bóng dáng nhỏ xinh đi theo sau anh lẩm bẩm.

“Không có việc gì thoải mái hơn việc sáng sớm khi dễ người ta, càng làm cho tinh thần tốt gấp trăm lần.” Hai chân anh mở ra, bàn tay một mỗi vùi vào đầu.

“Hừ...” Âm Lệ Hoa rót ra hai chén sữa. “Ăn đi.”

Hoàng Quang Lỗi nhận chén sữa, mở bao bánh trứng ra đổ vào rồi húp từng ngụm từng ngụm.

Bác trai Âm thật ra không có suy nghĩ nhiều, ngày xuất ngũ đó, Hoàng Quang Lỗi vừa mới đi vào cửa nhà, đến ngồi ghế ngồi còn chưa nóng, bác Âm đã đứng dậy vỗ vỗ vì anh cười ha hả không ngừng.

“Tiểu tử không phải bác đây bảo thủ, mà là hai đứa còn trẻ tuổi, chưa kết hôn mà đã ở cùng một chỗ thì không tốt, rốt cục thì chúng ta cũng là đàn ông Đài Châu, không giống người Đài Bắc vô tư như vậy, cháu nói đúng không? Muốn con gái bác thì cháu mau đi tìm bà mối tới đây đi.”

“...Bác Âm, người không chịu gặt đầu chính à con gái bác, không phải cháu.” Hoàng Quang Lỗi thực ghen, nói.

“Ồ, không nghĩ rằng con gái ta vậy chứ rất có chí khí.” Bác Âm bùi ngùi vỗ vai anh. “Một khi đã như vậy thì chuyện của mấy người trẻ tuổi nhua hai đứa tự quyết định đi. Nhưng nếu không có bà mối thì con gái bác ở đâu đợi cháu, ngay tại đây ư, thôi cháu cố lên.”

Sau đó liền đưa con gái ông ra khỏi nhà trọ, hai vợ chồng bọn họ thuê một căn phòng ở dưới rồi sau đó về nhà...

Đúng là không phải người tốt! Hoàng Quang Lỗi bĩu môi.

Ăn xong rồi anh lại mở tiếp hai gói bánh trứng, thấy cô ngồi xếp bằng trước máy tính ghi chép, đôi mắt đầy mong chờ quả anh đào của cô hoàn thiện, thành ra gói bánh trứng ban ngày cũng chỉ tiêu hóa được một nửa.

Gõ gõ! Anh gõ vào mặt bàn.

“Ăn bánh luôn này!”

Cô lấy lại tinh thần, lại gặm hai miếng, thật sự là không được, vẻ mặt đáng thương đưa gói bánh lại cho anh.

“Ăn đúng là như gà, khó tránh khỏi mất thịt.” Anh lẩm bẩm, đem hai ba miếng bánh cho vào mồm ăn luôn.

Lúc ăn xong, anh vào phòng tắm rửa ráy qua loa, đi ra vừa lúc thấy cô đang cầm lấy điện thoại ở trên mặt bàn.

“Ai gọi?” Anh thuận miệng hỏi.

“...”

Vì cô không trả lời nên người vừa thuận miệng hỏi bỗng ngừng lại, chậm rãi quay đầu.

Rầm một tiếng, cái đầu lại đập vào ngực, uổng công đã cho anh nhìn.

Gặp một người bạn gái ngay đến nói dối cũng không xong, anh vừa tức giận vừa buồn cười.

“Để anh xem.” Anh chụp lấy điện thoại trong tay cô, kiểm tra số điện thoại vừa rồi –

Số không được hiển thị.

Anh bấm xuống nữa, lòng mày lập tức nhú lại.

Tất cả các cuộc gọi trong danh sách, ngoại trừ của anh và Thạch Đan Kỳ, Trần Cửu Tương tình cơ gọi điện, còn lại đều là “Số không được hiển thị”, hầu như mỗi một ngày đều có, hơn nữa một ngày đến vài chục cuộc.

Gương mặt anh tuấn của Hoàng Quang Lỗi sầm xuống, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô bạn gái.

“Người kia lại quấy rầy em?”

Không phải chuyện này đã lâu lắm rồi sao? Vốn dĩ người nọ cứ một mực quấy rầy cô, cô có nói đến nhưng mà cũng như không.

Ánh mắt anh toát lên đầy sự tức giận.

“...” Người con gái kia vẫn cúi đầu.

“Tại sao khi có mấy cuộc gọi quấy rối này em không đổi số?”

“...Cũng không có gì!” Âm Lệ Hoa cẩn thận ngẩng đầu, trốn ở sau bả vai nhìn lên anh.

“Cái gì mà gọi là không có gì? Người kia bắt đầu quấy rầy em lại từ khi nào?” Anh chất vấn.

“Thì...mới đây thôi.”

“Mới đây là khi nào? Vài ngày? Mấy tuần? Hay mấy tháng?”

Anh càng hỏi càng nghiêm túc, hỏi tới khi ra kết quả thì thôi, khiến cô ấp a ấp úng –

“Có phải bắt đầu từ khi anh xuất ngũ không?” Hoàng Quang Lỗi nổ tung. “Anh xuất ngũ đã một năm, tại sao em không nói?”

Người kia vẫn cúi đầu không chịu nhìn anh.

Rốt cuộc thì anh ở trong quân đội cũng đã tôi luyện được một năm, EQ so với trước kia thì hơn hẳn, biết không thể lại dùng phương pháp mắng chửi để biểu đạt sự quan tâm, Hoàng Quang Lỗi thở dài, kéo cả người cô ôm ở trên đùi, bắt cô nhìn thẳng vào anh.

“Người kia là ai vậy, không phải em không biết hẳn chứ?” Anh hạ giọng hỏi.

“Ha...ha ha...” Âm Lệ Hoa đảo đảo tròn mắt, muốn dùng nụ cười ngốc nghếch để lừa dối quá khứ.

“Tiểu nữ quý- ” Người nào đó trầm giọng nói.

Boong, đầu lại cúi xuống.

Điều này không có gì là để nói cả.

Nếu cô không đáng tin cậy thì Hoàng Quang Lỗi chỉ có thể lục tìm trong trí nhớ. Tiểu nữ quý không phải là người che giấu được tâm sự, cho nên, chỉ cần người nọ là người cô biết thì tất nhiên sẽ để lộ ra trong lúc nói, chỉ là do anh không xâu kết hai sự kiện lại mà thôi.

Vì thế anh bắt đầu ngược dòng trí nhớ, khi nào anh phát hiện ra cô có điện thoại quấy rối nhỉ? Hình như là một lần kia...Lúc ấy bọn họ nói cái gì?

Nhớ lại nhớ lại, trong đầu anh mơ hồ hiện lên tên một người cô đã từng hỏi.

“Hoa...” Hoa cái gì? Anh nhìn trần nhà cố gắng suy nghĩ. “Vòng hoa...” Không đúng, không có người nào tên là vòng hoa cả, mà hình như cũng là hình dạng như thế, hơn nữa lại là từ láy. “Hoa Quyển Quyển (Quyển có nghĩa là tròn)...không phải, Quyển...Viên! Hoa Viên Viên. Hoa Viên Viên, có phải tên này không?”

Cặp mắt đen láy kia chậm rãi ngược lên, cẩn thận hỏi: “Anh nhớ rõ sao?”

“Không nhớ rõ.” Mặt anh không chút biểu cảm. “Có phải chính cô ta gọi điện quấy rối em không?”

Chần chừ một lát, Âm Lệ Hoa chậm rãi gật đầu.

“Cô ta quấy rầy em làm gì?” Sắc mặt của anh càng sẫm xuống.

“Thật ra cô ấy không còn quấy rầy em nữa...” Âm Lệ Hoa nhẹ nhàng nói.

“Nửa đêm canh ba gọi điện cho em, như vậy mà không phải là quấy rầy?” Anh không hài lòng nói. “Hai người bọn em rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì em lại bao che cho cô ta? Lại vì cái gì cô ta lại gọi điện quấy rối em?”

“Cô ấy là bạn hồi trung học với em, lại là sư tỉ của mẹ em...” Cô cười gượng, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, thoáng chốc cúi đầu xuống.

“Âm Lệ Hoa –”

Ôi, thật đáng sợ...Cô quên mất khi tên bá vương này mà phát điên lên thì thật là đáng sợ!

“Thật sự anh không nhớ rõ cô ấy sao?” Âm Lệ Hoa nhỏ giọng hỏi.

“Vì cái gì anh phải nhớ đến cô ta!” Anh tức giận nói.

Nếu anh đã không nhớ rõ, vậy thì cũng vô dụng...

Âm Lệ Hoa thở dài thành tiếng, không biết lắm lắm cái gì, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên đối diện với anh.

“A Lỗi, anh không cần lo lắng, em sẽ nói thật.” Cô cam đoan với anh. “Thật ra Hoa Viên Viên không có cái nhau với em. Cô ấy là một người cô đơn, lại không có bạn bè, cho nên mới gọi điện thoại để nói chuyện với em...Bình thường em cũng chỉ đáp lại vài câu rồi tắt máy, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của em, vậy nên anh không cần phải lo lắng...”

“Nửa đêm cô ta còn tìm em tán gẫu? Vậy làm sao ban ngày em có tinh thần để làm việc.”

“Dù sao bây giờ em cũng không đi làm, ở nhà nhận làm cũng được...”

“Ở nhà làm thì không cần tinh thần tốt sao?”

Cô lại bắt đầu cười ngây ngô bịp người.

Đừng xem tiểu nữ quý này hiền lành như thế, chứ thật ra rất dễ làm cho người ta ngiên răng ngiên lợi.

Dù sao bây giờ cũng đã biết tên, đến lúc tháng kia về nhà, anh nhất định phải tìm sổ lưu niệm tốt nghiệp, sớm hay muộn cũng tìm ra cái người tên Hoa Viên Viên kia.

Cái kiểu bạn hồi trung học gì mà không có việc gì lại gọi điện âm ỉ cho người không quen? Thật chẳng hiểu ra sao cả!

Trần Cửu Tương, Âm đồng học, Kì Kì, ba người vẫn còn tụ hội từ lúc đi học đến giờ. Sau này ra xã hội, tuy rằng thời gian không còn nhiều như trước nữa, nhưng mọi người vẫn tận dụng cơ hội gặp nhau tán gẫu hay đi ăn cơm.

Bình thường bọn họ đều từ chối tham dự “Người tạp vụ” – Ở trong cái người tạp vụ này thường đề cập đến Tống Huy Hoàng, Hoàng Quang Lỗi và Trần Cửu Hân.

Bình thường Hoàng Quang Lỗi cũng chẳng mấy hứng thú với cái loại tụ hội này.

Từ nhỏ anh đã không quen hòa hợp với bạn bè của người yêu, thoái quen này đến lớn vẫn chẳng thay đổi. Tuy đối tượng là bạn bè của Âm Lệ Hoa, theo lí thuyết thì phải ‘yêu ai yêu cả đường đi’, nhưng mà, lúc nào anh cũng chỉ nói câu cửa miệng: “Chờ mấy người biến thành quạ đen rồi nói sau!”

Dù sao bọn họ cũng không thích bọn con trai đến. Con gái tụ tập đương nhiên là để quở trách bạn trai của họ. Nếu đương sự ở đây, nói nhiều không biết chừng sẽ ‘nghe tay nghe chân’!

Nhưng không biết lần này sao trùng hợp đến thế, Tống Huy Hoàng đến đây, Trần Cửu Hân đến đây, Hoàng Quang Lỗi cũng đến đây.

Ba cô gái đưa mắt nhìn nhau, quay sang nhìn ba người ở cửa đang đi vào, rồi lại quay sang nhìn nhau –

“A, tan họp tan họp!” Trần Cửu Tương không ép bọn họ phải ngồi xuống.

Còn chưa kịp nói đến bữa tối, vậy bữa tối kia có cái gì hay?

“Thật ra là các món ăn...” Âm đồng học đã cùng người nào đó trải qua nhiều năm “Âm Dương điều hợp”, tuy rằng bề ngoài không còn dọa người nữa nhưng ngữ khí lúc nói thì vẫn theo thói quen cũ hay đứt quãng.

“Ăn cá xong thì khỏe lại chắc?” Thạch Đan Kỳ biết nhược điểm của cô là thích ăn cá.

“Không cần để ý, chúng ta ăn xong rồi hãy đi.” Trần Cửu Hân ngồi bên cạnh cô lên tiếng, vẫn lạnh lùng như vậy.

“Này! Em đúng là vô nghĩa, vậy còn chị là chị gái em thì sao?” Trần Cửu Tương ngồi xuống nhe nanh trợn mắt với anh.

“Hừ.” Trần Cửu Hân quay mặt đi, lười biếng liếc nhìn mọi người xung quanh.

Người không biết sẽ nghĩ bọn họ là chị em không thân thiết, nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết, người nhà họ Trần luôn tôn thờ chỉ tiêu “Đánh là tình, mắng là yêu”, bình thường càng ra vẻ cay nghiệt càng âm ỉ thì chứng tỏ tình cảm rất tốt, còn với người không quen không thương thì bọn họ chẳng thêm cãi nhau!

Ngay ở ghế lô ở cánh cửa truyền đến một âm thanh nhỏ nhẹ của người phục vụ: “Làm ơn tránh đường, đồ ăn đi qua.”

“Cẩn thận.” Tống Huy Hoàng kéo cô bạn gái đứng lên khỏi ghế, để cô tránh phải bát súp nóng mà người phục vụ đang bưng đến.

Đồ ăn đã đến, sáu người bọn họ cũng không nhất thiết phải khách khí, cầm lấy bát đĩa của mình để ăn.

Ba người con gái bọn cô cảm thấy nói chuyện như đang trối chân trối tay, còn ba người con trai bọn anh thì chẳng bận khoăn mấy vấn đề này.

Trung tâm của bọn họ là Tống Huy Hoàng, Trần Cửu Hân là đàn em của Tống Huy Hoàng, Hoàng Quang Lỗi và Tống Huy Hoàng lại lớn lên cùng nhau, hơn nữa trước kia ba người bọn họ cũng đã từng đánh bóng với nhau, nên đối với nhau cũng không cảm thấy xa lạ.

Trần Cửu Tương thấy bọn họ chỉ uống rượu vì xã giao, lại ăn thức ăn Nhật Bản, rồi một bàn rượu thịt hài hòa, không khỏi có điểm đáng buồn.

Được rồi, tìm từ để nói chuyện là tốt lắm rồi.

“Bạn Âm, đã bao lâu rồi cậu không về lại Đài Nam?” Cô không hỏi Thạch Đan Kỳ, là bởi vì Kỳ Kỳ là tình huống đặc biệt, ở Đài Nam không có người thân, cho nên có về hay không cũng như nhau.

“Cũng gần một tháng rồi. Tuần sau nhất định sẽ về, nếu không mẹ lại mắng tởm mất, cậu cũng biết đấy...” Cô ăn một miếng rau xào, cảm thấy cũng rất được nên cũng gấp cho người bên cạnh cô một ít rau xanh.

Hoàng Quang Lỗi liếc nhìn cô một cái, tay gấp coi như cũng đã đáp lại, rồi quay đầu tiếp tục nói chuyện chính trị với hai người kia.

“Tớ với Tống Huy Hoàng cuối tuần này cũng sẽ về, vừa vặn cuối tuần trường chúng ta có kỉ niệm ngày thành lập trường, cho nên cũng sẽ gặp được vài người bạn trung học.” Tinh thần của Trần Cửu Tương hưng phấn hẳn lên. “Kỳ Kỳ, cậu còn nhớ lớp trưởng của chúng ta không? Chính là cái người mà trước kia cùng cậu nhe nanh giương vuốt ấy, lúc nào cũng bày trò xấu...Trợn cái gì mà trợn, mắt cậu to hơn tớ à?” Những câu cuối là để chỉ trích cậu em vì nghe thấy bà chị bôi xấu bạn gái mình.

Thạch Đan Kỳ nhin cười, hai chị em bọn họ đúng là tình cảm tốt thật.

“Tớ nhớ ra rồi, bây giờ cô ấy ra sao?”

“Sau này cậu ấy được gả cho con của hiệu trưởng chúng ta! Khi bọn tớ gặp lại, cậu ấy đang mang bầu đứa thứ hai, bụng trương phình lên, đúng là làm cho người ta ngạc nhiên. Tớ rất sợ cậu ấy cười không cẩn thận thì đứa bé sẽ nhảy ra luôn.” [=)))))))]

“Cậu còn gặp được ai khác không...” Âm Lệ Hoa bắt đầu nhớ tới những “Đồng chí cách mạng” năm đó, không khỏi bồi hồi.

Tuy rằng bọn họ giờ đã cách xa, cũng không còn liên lạc gì nhiều, nhưng rốt cuộc thì đó cũng là những ngày tháng thanh xuân tươi đẹp.

“Chúng tớ có gặp được Phương Tú Văn và Vương Thanh Thụy. Phương Tú Văn vẫn ở vùng gần đó, nhưng Vương Thanh Thụy lại chuyển đến Cao Hùng rồi, cũng phải cuối tuần mới có thời gian rảnh mà trở về.” Trần Cửu Tương lại nói tiếp tình hình vài người bạn học gần đây. “Chúng ta nói qua vài người thân thôi, những người lạ đừng nên nhắc tới.”

Hoàng Quang Lỗi nghe các cô nhắc tới bạn học trung học, bỗng chợt giật mình.

“Các cậu có quen biết hay nghe qua tên một người là ‘Hoa Viên Viên’ chưa?” Anh xen vào hỏi.

Âm Lệ Hoa yên lặng liếc anh một cái.

“Hoa Viên Viên, có ấn tượng a! Cô ấy có phải là bạn học lớp 12B không?” Trần Cửu Tương quay đầu lại hỏi Thạch Đan Kỳ.

“Ừ, bộ dạng cô ấy rất được. Khi đó còn có người nói cô ấy là ‘Hoa khôi’ của chúng ta.” Thạch Đan Kỳ gật đầu.

“Cậu từng gặp cô ấy rồi sao?” Hoàng Quang Lỗi hỏi.

Trần Cửu Tương dừng lại một chút. “Không hẳn, tớ chỉ có ấn tượng với Hoa Viên Viên thôi.....”

“Xin lỗi đã làm phiền, đồ ăn đây ạ.” Người phục vụ lại một lần nữa chen ngang cuộc trò chuyện của bọn họ.

Hoàng Quang Lỗi cố nhẫn nại, chờ người phục vụ lau sạch mặt bàn, sau đó mới buông đũa bắt đầu gấp những miếng cá tươi ngon vào đĩa.

“Xin lỗi, mời dùng.” Người phục vụ lui ra ngoài.

“Anh ăn nhiều một chút..... Tuần lễ này anh bận như vậy, không ăn được gì mấy.....” Âm Lệ Hoa đột nhiên rất ân cần giúp anh gấp rau vào đĩa.

Hoàng Quang Lỗi sâu xa khó hiểu liếc cô một cái, quay đầu về tiếp tục hỏi Trần Cửu Tương.

“Hoa Viên Viên đang ở nơi nào các cậu có biết không?”

“Sau này nhà bọn họ hình như chuyển đến Đài Bắc, nhưng nghe nói hai năm trước cha mẹ cô ấy được anh trai đưa sang Mỹ ở rồi.” Trần Cửu Tương nói.

“Cậu nghe ai nói?” Có nghe nói thường là tin tức sai, chẳng lẽ người nhà cô ta lại liên lạc với cậu ấy.

“Các thầy giáo khối 12 ấy! Cô ấy quen biết thầy dạy sử lớp 12 của chúng tớ, cho nên chúng tớ đã từng nói chuyện với cô ấy, lần này tớ có đến hỏi riêng các thầy giáo về cô ấy.” Trần Cửu Tương nói.

Thật không ngờ mấy chuyện nịnh nọt như vậy, đường đường là bang chủ Bang Khác Người như cô cũng có thể làm được. Dù sao con người ai cũng phải trưởng thành, tuổi trẻ trước kia thường có nhiều khúc mắc cần đến thầy cô, sau này lớn lên mới biết trời đất cũng không bao la đến vậy.

“Vậy giờ Hoa Viên Viên ở đâu? Cô ấy cũng sang nước Mỹ sao?” Hoàng Quang Lỗi tiếp tục truy vấn.

Cặp mi thanh tú của Trần Cửu Tương hơi nhíu lại.

“Hoa Viên Viên không...”

“Ai da! Anh không nên hỏi nhiều như vậy!” Âm Lệ Hoa ngắt lời, khó nhịn được một chút nôn nóng.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?” Tống Huy Hoàng cẩn thận, cảm giác hai người này có chút kỳ quái.

Hoàng Quang Lỗi tức giận lườm cô một cái. “Không có gì, tớ chỉ muốn tìm vị bạn học Hoa Viên Viên kia nhờ vả chút chuyện thôi.”

“Ha ha, không có khả năng đâu!” Trần Cửu Tương cười sồ sồ đầu.

“Vì sao không có khả năng? Chỉ cần các thầy cô trung học có số nhà bọn họ, theo manh mối này đi tìm, muốn hỏi ra số điện thoại cũng không phải việc khó gì. Hoàng Quang Lỗi vững chắc tin tưởng.

“Nhưng dù cậu có hỏi ra số bố mẹ cô ấy cũng vô dụng thôi, Hoa Viên Viên”

“Gì cơ, Hoa Viên Viên chính là cô nữ sinh viết thư tình gửi Tống Huy Hoàng nữ sinh đúng không?” Thạch Đan Kỳ đập tay xuống bàn, đột nhiên ngắt lời.

“Không phải a!” Bang chủ Bang Khác Người nổi giận, nghiêm chỉnh bác bỏ rồi làm sáng tỏ sự thật: “Hoa Viên Viên viết thư tình gửi Hoàng Quang Lỗi, rồi nhờ bạn học Âm chuyển cho tớ, nhờ chuyển lại cho Tống Huy Hoàng để chuyển đến tay Hoàng Quang Lỗi mà thôi!”

Trong đầu Hoàng Quang Lỗi chợt lóe lên, đột nhiên xông ra một gương mặt.

Một nữ sinh ngũ quan rất thuận mắt, đứng trước cửa nhà anh, cười ngọt ngào nói với anh: “Tớ có chút vấn đề toán học muốn hỏi cậu, xin hỏi cậu có rảnh không?”

Anh nhớ rõ!

Cô ta chính là người ở chợ đêm bắt nạt tiểu nữ quỷ, hại anh khó chịu đến mức gây bão nổi giận với một nữ sinh!

Anh rốt cục cũng nhớ ra diện mạo của cô.

Âm Lệ Hoa gắt gao theo dõi anh, nhìn theo mi mắt của anh, suy tư mãi rồi mới ngộ ra, biết anh đã nghĩ ra Hoa Viên Viên là ai. Cô đột nhiên cười, cũng là tươi cười nhưng lại mang theo ý vui mừng.

Hoàng Quang Lỗi nao nao, không hiểu nổi sắc mặt vui mừng của cô là vì cái gì, nhưng anh vẫn tiếp tục hỏi thăm Trần Cửu Tương.

“Cậu có biết cô ấy giờ đang ở nơi nào không?”

Trần Cửu Tương chần chờ một chút. “....Cũng có thể coi như biết! Nhưng cũng không phải là ‘Thực sự biết’.”

“Đó là có ý gì?” Hoàng Quang Lỗi không kiên nhẫn nói.

Trần Cửu Tương cũng không phải là một người có tính tự chủ tốt, thấy anh không khách khí như vậy, liền hừ lạnh một tiếng.

“Tớ biết cô ấy ‘Rơi xuống’, nhưng tớ lại không biết ‘Địa phương’ đó ở nơi nào.” Cô nhấn mạnh nói.

“Vậy hiện tại cô ấy đang ở nơi nào?” Hoàng Quang Lỗi nhíu mày lại hỏi.

Ê! Bạn trai cậu thật sự rất không khách khí nha! Cô dùng ánh mắt giao tiếp với Âm Âm qua lỗ hổng.

Tổng Huy Hoàng muôn buông tay. Anh có thể cảm giác được việc này có vẻ có liên quan đến bạn học Âm, nên A Lỗi mới có thể để ý đến như vậy. Suy bụng ta ra bụng người, nếu sự tình liên quan đến Tiểu Tương, anh lại càng phải cấp bách thêm.

Bình thường Trần Cửu Tương đối với “Loại sự tình này” rất cứng đầu, nhưng bởi vì Hoàng Quang Lỗi không thể khách khí hơn được nữa, cô đành buông tay trực tiếp nói với anh -

“Hoa Viên Viên sau khi tốt nghiệp một năm đã mất vì tai nạn giao thông rồi!”

9. Chương 9

“Bị ma ám?” Người nào đó không dám tin rống lên giận dữ trước cửa nhà trọ. “Lãng nhăng mất nửa ngày hoá ra là bị ma ám, vậy mà em giấu anh lâu như vậy, không thèm nói cho anh biết!”

“Thảo nào! Năm ấy anh muốn tham gia quân ngũ, Phong sư phụ đã nói trên người anh có âm khí, anh còn tưởng rằng do em lơ đãng, hoá ra là vì cô ta! Thời gian qua em đã bị cô ta quẩn lầy phải không?” Hoàng Quang Lỗi vừa tức vừa vội.

Thảo nào! Thảo nào khi cô rời đến nhà trọ thì ngừng có những cú điện thoại làm phiền. Phong sư phụ đã bố trí lót quanh phòng trận địa pháp giới, ngay cả tam vị chân hỏa cũng thiêu không nổi, huống chi chỉ là một con ma nữ tầm thường?

Thảo nào! Khó trách lúc anh xuất ngũ, bác Âm bảo cô chuyển ra ngoài phòng xép riêng, cô lại lập tức nhận được điện thoại.

Thể chất Thái Âm của cô cô ta cũng biết, cho nên cô rất nhạy với mấy loại yêu ma quỷ quái này. Cô rõ ràng biết rằng mình chỉ là một con mèo nhỏ có vài ba đạo hạnh, căn bản không thể ứng phó như những nhân vật lợi hại, dĩ nhiên sẽ gạt anh, không dám cho anh biết!

“Em không hiểu rằng Phong sư phụ ở ngay trên lầu sao?” Hoàng Quang Lỗi tiếp tục đi đi lại lại trong phòng khách. “Tuy rằng thường ngày anh hay trêu chọc lão sư phụ, thực chất công lực của Phong sư phụ rất minh bạch! Nên muốn đuổi một con ma vì em không phải việc khó, rốt cuộc là tại vì sao em tự nguyện để con ma ấy ám mình suốt hai năm qua?”

Âm Lệ Hoa cúi đầu nhìn lòng bàn tay chính mình.

Lần này Hoàng Quang Lỗi quyết tâm nhất định phải hỏi cho ra lẽ, vì vậy hai chân chuyển hướng, đứng thẳng trước mặt cô, kiên trì chờ một đáp án.

“Vì sao?”

Âm Lệ Hoa trầm mặc một lát, cuối cùng cũng cúi đầu mở miệng.

“Bởi vì cô ấy rất cô đơn...”

“Cô đơn?”

“Vốn tưởng rằng cô ấy sống trong một cuộc sống rực rỡ xán lạn, nhưng cũng chỉ mười tám năm ngắn ngủi mà thôi... Sau đó thì sao? Thời gian trôi qua đã lâu, cho dù lúc nhỏ có bao nhiêu bạn bè tốt đi chăng nữa, rồi cũng sẽ bị quên lãng thôi? Nam sinh đã từng thích mình, có một ngày sẽ thích nữ sinh khác... Về phần anh chị em thì? Bọn họ đều còn có một chặng đường dài phải đi... Qua ba mươi năm, bốn mươi năm, bọn họ sớm muộn cũng sẽ quên rằng mình còn có một người em gái chị gái mà mình hằng yêu quý?” Cô nhẹ nhàng nói.

“Trên thế giới này, vẫn còn nhớ kỷ sự tồn tại của mình, hình như chỉ có cha mẹ đã nuôi dưỡng chính mình... Mọi người trên thế giới cũng sẽ không để ý tới mình, còn có cái gì còn lại đâu? Chỉ có thứ duy nhất là hy vọng mà thôi...” Cô sàu sàu thở dài.

“Anh?”

Hoàng Quang Lỗi nhất thời sửng sốt.

Anh thật hoàn toàn không ngờ, nguyên nhân khiến con ma nữ kia cứ cuốn lấy Âm Lệ Hoa, hoá ra là vì anh!

Anh thậm chí hầu như không nhớ nổi cô gái kia.

“Cho nên cô ấy vẫn còn bồi hồi nhớ về người mình yêu suốt thời trẻ. Cho dù đã mất lâu như vậy, vẫn như cũ nhớ về đội bóng rổ thời trung học...” Âm Lệ Hoa vén sợi tóc, tiếng nói rõ ràng mà mơ hồ. “Cô ấy thực chất không muốn bắt lấy anh, chẳng qua là muốn tìm lại cuộc sống cũ mà thôi... Cô ấy coi anh là chỗ dựa duy nhất, một người có thể nhắc nhở cô ấy rằng cô ấy thực sự đã từng tồn tại trên thế giới này. Cô ấy cũng không muốn làm phiền em, cô ấy chỉ mong muốn... Không ai có thể quên hẳn cô ấy mà thôi...”

Đây là lí do vì sao cô kiên trì không chịu đánh đuổi Hoa Viên Viên. Cô cảm nhận được những nỗi chua xót khổ sở sau khi mai táng của cô ta.

Người ta sau khi chết, đều tự có chỗ về, không được lưu luyến với trần gian, Âm Lệ Hoa biết việc làm của chính mình, quả thực là dung túng quan niệm cố chấp của Hoa Viên Viên.

Thế nhưng, cô không còn cách nào.

Cô vẫn còn nhớ tới khuôn mặt diễm lệ mang chút ngạo mạn, một đại mỹ nhân dám yêu dám hận, đã từng có sức mạnh vô hạn của tuổi trẻ.

“Em biết, anh nhất định đang cảm thấy em thật ngốc, đây là lòng dạ đàn bà...” Âm Lệ Hoa nhẹ giọng nói, cúi đầu nhìn tay mình. “Thế nhưng, em từ nhỏ đã thấy được những ‘Người’ mà người khác không nhìn thấy được, thấy được những nỗi lo lắng và khổ sở của họ, em không có cách nào... làm như không thấy những điều này... Người trên dương gian, có người được người khác quan tâm, nhưng có những linh hồn phiêu bạt, chỉ khát cầu một mảnh ký ức tươi đẹp của mình... Nên em mới tưởng, nhân lúc em còn sức lực, cho cô ấy lưu luyến trong chốc lát cũng không có gì không tốt cả.”

Cô ấy vĩnh viễn vẫn không hiểu được sự đời, cố chấp làm người tu hành, tuy rằng cơ thể thuộc cực âm, nhưng thực chất tình cảm của cô luôn rất sâu, rất sâu nặng...

Những cách làm ép buộc của Phong sư phụ, nhất định là cô không hợp với chúng rồi?

Hoàng Quang Lỗi thở hắt ra, ngồi bệt xuống bằng với cô. Người cao lớn như anh cho dù ngồi xuống đất, vẫn như cũ cao bằng cô.

Anh nâng cằm cô lên.

Cô luôn luôn nói “Không có việc gì”, “Không có gì”, “Không ảnh hưởng”, mấy chuyện này làm sao có thể không ảnh hưởng?

Phía dưới hốc mắt của cô lại bắt đầu xuất hiện những bóng đen thật sâu, mũi nhọn ở đầu móng tay cũng trắng thêm, nếu như Phong sư phụ không phù chú cho cô, hơn nữa bình thường anh cũng tận dụng hết sức lực cấp “Dương khí” cho cô, hẳn là cô đã trở về hình dạng nửa ma nửa quỷ như trước kia rồi.

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng Quang Lỗi đột nhiên hiểu ra!

Hoá ra hình dạng kia của cô không phải do trời sinh!

Chính cô đã lựa chọn biến thành hình dạng như thế!

Cô luôn thương hại những âm hồn ma quỷ như thế, cho nên luôn luôn trở thành nơi chúng dựa vào để lưu luyến nhân gian, âm khí càng ngày càng thịnh, kết quả khiến cho người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Cho dù thể chất đặc dị, cô vẫn có quyền lựa chọn trở thành người bình thường, nhưng cô đã không thể bỏ rơi những cô hồn phiêu bạt đó.

Người yêu của anh, không phải đã quá dị từ nhỏ, cũng không lạnh lùng không thích hợp, cũng không phải hướng nội đến đờ đẫn bế tắc, thực chất do cô quá đồng cảm với chúng, rồi lại trở nên vô tình với chính mình.

Giờ khắc này anh rốt cục đã sáng tỏ về cô.

Anh dùng lực kéo mạnh cô vào trong lòng. Âm Lệ Hoa kinh hãi hô to một tiếng, ngã vào dương khí ấm áp của anh.

“Đồ ngu ngốc này...” Môi của anh đặt trên trán cô. “Sau này không nên như vậy nữa... Em chưa từng nghĩ rằng anh cũng sẽ lo lắng sao?”

Người trong lòng anh hơi run lên một chút, sau đó mềm mại ôm lấy cổ anh.

“Xin lỗi...”

“Em không sợ chúng nó sẽ quăn quít lấy em cả đời không tha sao?”

Tiếng nói trầm thấp của anh ừ ừ chấn động tại ngực, cả người cô áp vào ngực anh, bỗng cảm giác thật an tâm, yên bình.

“Sẽ không ...” Cô nhẹ nhàng lắc đầu. “Phần lớn những ‘Người’ đó đều chỉ lưu lại vì hoài niệm cố chấp, thời gian trôi qua, chậm rãi phai nhạt đi, có một ngày sẽ tự động tiêu tan, em chỉ cùng chúng vượt qua những tháng ngày khó khăn mà thôi... Nếu như lũ quỷ thật sự quá lưu luyến nhân gian, em sẽ lập tức mời người đứng ra thu phục chúng nó.”

Anh ừ một tiếng.

Hoàng Quang Lỗi chưa từng nghĩ rằng sẽ thân thiết với một người liên quan nhiều đến thần thánh ma quỷ như vậy, nhưng thời gian trôi qua, anh đã học được cách thả lỏng cái nhìn về sự vật sự việc.

“Làm sao Hoa Viên Viên có thể quăn lấy em được?” Anh có chút hiếu kỳ. Loại chuyện này sẽ không thể không có lý do gì mà đột nhiên phát sinh, nhất định phải có một nguyên nhân cụ thể.

Âm Lệ Hoa cười khúc khích.

“Khụ, năm thứ tư ấy có một lần em về nhà ngày cuối tuần, đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn đi thăm trường cũ một chút, đi vào không lâu đã gặp phải cô ấy đang lưu luyến ở sân trường... Em vốn tưởng rằng, trước đây tuy cô ấy cũng không đặc biệt thích thú gì em lắm, nhưng hẳn sẽ không muốn giao đầu với em, không nghĩ rằng... Khụ, thời gian em lên Đài Bắc, cô ấy lại theo kịp... Ha ha, ha ha.”

“Chiêu cười giả ngơ này không dùng vĩnh viễn được đâu.” Hoàng Quang Lỗi hằm hằm nói cho cô biết.

“Ha ha... A? Nha!” Đầu cúi xuống phía dưới.

“Vì sao em không trực tiếp nói cho anh biết cô ta là ai?” Anh trầm tư trong chốc lát, truy vấn.

“Bởi vì nếu như cô ấy không nhớ tới anh, chỉ nguyện ý mong hi vọng của cô ấy được đáp lại, cô ấy cũng chỉ muốn dựa vào em, dù gì cũng là do duyên số cô ấy khổ. Cho nên hi vọng của cô ấy không thể được thỏa mãn.”

“Đã như vậy rồi, cô ta còn đi quấy rối em làm gì?” Anh rất không hài lòng về điều này.

“Ha ha...” Âm Lệ Hoa lại dùng chiêu cười giả lơ. “Phụ nữ đang lâm vào tình yêu cuồng nhiệt sao còn giữ được lý trí, ma nữ đang yêu cuồng nhiệt đương nhiên cũng như thế thôi... Chỉ là cô ấy nhìn hai chúng ta ở

cạnh nhau thấy chướng mắt, cho nên muốn làm nháo nháo em lên mà thôi, anh không cần giảng giải đạo lý cho cô ấy đâu.”

Hoàng Quang Lỗi trầm mặc một chút.

“Vậy biết làm sao bây giờ? Gọi Phong sư phụ trở về sao?”

Phong sư phụ mới đi Anh quốc, có người nói các quốc lão nước Anh ai cũng quần quít lấy ông xem tướng thầy tướng số, ông vô cùng đắc ý, hàng năm đi xem đều vui đến quên cả trời đất.

“Không cần.” Âm Lệ Hoa lắc đầu. “Thực ra, chỉ cần có anh là đủ rồi...”

“Em chắc chắn không?” Dù sao có anh đứng trước cũng ổn hơn, những tiếng gõ cửa lúc nửa đêm sẽ không còn gây sợ hãi, hơn nữa Phong sư phụ cũng đã nói, thân anh là khí Thuần Dương, ma quỷ âm hồn đến làm phiền chẳng khác nào tự chuốc khổ vào mình. Anh chỉ sợ lại giống như bây giờ, mấy con quỷ này không làm gì được, lại đi gây phiền phức cho cô.

Âm Lệ Hoa gật đầu.

“Nếu em đồng ý, thì cuối tuần này chúng ta quay về Đài Nam thăm mộ cô ta đi...”

Cuối tuần đó bọn họ trở lại Đài Nam.

Việc đầu tiên là ra mắt tộc trưởng hai nhà, đây là điều bắt buộc.

Trước mặt bác Âm, Hoàng Quang Lỗi không thể theo thường lệ quát mắng âm i được, anh lại là người bị quát đi quát lại, thỉnh thoảng gật đầu cũng vì con gái họ, không hề để ý tới anh; lão già ghê tởm kia nghe nói về anh như vậy, lại chuyển sang khen ngợi con gái nhà mình “Có chí khí”, Hoàng Quang Lỗi thật sự không hiểu lão quái đầu này đang suy nghĩ cái gì.

... Được rồi, anh biết.

Con gái yêu đột nhiên có bạn trai, khả năng anh bị đối phương lột hai tầng da là rất...

Ra mắt cha mẹ hai nhà xong, Âm đồng học còn đến nhà bạn học Trần Cửu Tương, lần thứ hai bị hai bác Trần nhiệt tình hiếu khách bắt ở lại ăn, hai cô gái nhiệt tình chia sẻ bí quyết làm thế nào để thu hoạch nông sản mà không bị trộm cho nhau.

Cuối cùng, anh đến nhà họ Tống thăm Tống Huy Hoàng và cha cậu ta. Bác trai Tống là một người rất rất tốt, thỉnh thoảng Hoàng Quang Lỗi còn nhớ tới, anh và tên kia bị hai đứa trẻ tóc đỏ hư hỏng đánh cho cả người bị thương, bác Tống nhìn thấy chỉ cười meo meo vỗ vỗ đầu bọn họ, cứ như bọn họ đã làm một chuyện rất đúng cảm vậy —— trên thực tế thì như thế cũng không hẳn là sai.

Rốt cục, đến lúc tất cả những việc vặt vãnh đã được xử lý xong, bọn họ tìm được địa chỉ nhà họ Hoa hiện giờ, sau đó hỏi đến lão hàng xóm lâu năm ở bên cạnh, xem ông có biết Hoa Viên Viên được mai táng ở nơi nào không.

“Các cháu đang nói đến con gái nhà Anh Tử à? Cô bé ấy được hỏa táng tại nghĩa trang XX.” Lão hàng xóm thở dài. “Cô bé kia thật sự rất xinh đẹp, thực sự đáng tiếc mà! Nghe nói đối phương là một tài xế do một mối quá độ, có con còn rất nhỏ, cũng là một người rất khổ cực, cho nên Hoa tiên sinh cuối cùng cũng tha thứ cho đối phương.”

“Cô bé kia tuy rằng thoát nhìn trông yếu ớt, nhưng bình thường cứ thấy chúng ta là lại chào hỏi, chúng ta còn bảo cô ấy tương lai lớn lên nhất định sẽ trở thành ngôi sao nổi tiếng! Aiz, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Âm Lệ Hoa yên lặng lắng nghe, Hoàng Quang Lỗi đứng ở phía sau cô, cảm giác rất kỳ quái... Anh cũng không nói thành lời được.

Đối với anh mà nói Hoa Viên Viên là một người xa lạ, nhưng tại sao khi chết cô ấy vẫn nhớ kỹ anh, thậm chí không tiếc thân đi quấy rối bạn gái anh.

Anh không hiểu được loại tâm tình này.

“Cô ấy mất khi mới mười tám tuổi, mười sáu năm trước vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, rồi khi tình cảm đầu đời chớm nở, liếc mắt đã thấy anh luôn tung hoành ngang dọc trên sân bóng... Sau đó cuộc đời của cô ấy lại đột nhiên kết thúc... Anh là thứ lớn nhất cô ấy mong muốn cũng là nỗi tiếc nuối lớn nhất của cô... Loại tâm tình này, nam sinh các anh nhất định sẽ không hiểu rõ được đâu...” Trên đường đi thăm mộ, Âm Lệ Hoa thở dài.

Rất nhiều đứa trẻ trong thời kỳ trưởng thành đều như si như cuồng các thần tượng trên tivi, vì bọn mà ngày ngày ngồi ôm máy tính, có người kịch liệt đến mức viết thư bằng máu tươi, chỉ vì muốn thần tượng liếc mắt tới chỗ mình một lần, chú ý tới sự tồn tại của bản thân.

Rất nhiều người trưởng thành quay đầu lại nhìn, chỉ biết lắc đầu nói: “Aiz, thật không hiểu mấy đứa trẻ này đang nghĩ cái gì.”

Thực ra, đến cả bọn họ cũng không tìm cách lý giải được, bởi vì tại đúng thời điểm đó, những bóng dáng mỹ lệ kia chính là thần thánh của bọn họ, chủ nhân của bọn họ, toàn bộ thế giới của bọn họ. Chờ bọn họ trưởng thành thêm một chút, phạm vi tầm nhìn ngày càng được mở rộng, bọn họ mới có thể thoát khỏi nỗi si mê này.

Chỉ có điều, Hoa Viên Viên không có cơ hội trưởng thành để mà thoát khỏi nỗi cuồng si này, vì vậy linh hồn của cô vẫn nhớ đến Hoàng Quang Lỗi mãi mãi không quên.

Khi bọn họ tìm được phần mộ của Hoa Viên Viên thì đồng hồ đã điểm bốn giờ chiều.

Bầu trời có chút mưa lất phất, ánh sáng ban ngày vẫn chưa tắt hẳn, những bóng ma ở phía xa chân trời tựa hồ điểm theo màu sắc.

Nghĩa trang rất tịch mịch, làm người phàm thấy sợ, người chết trầm lặng, chỉ có những con quạ là bay qua bay lại nhuộm đen bầu trời, mọi vật to to nhỏ nhỏ, mờ ảo vô thực.

Nghĩa trang nào cũng đều chứa đầy máu me, nhất là lũ quỷ hồn chưa đoạn tuyệt được với trần thế.

Nhà họ Hoa vì con gái nên đã tuyển chọn địa điểm rất tốt, ngay gần khu rừng xếp hàng chỉnh tề, người quản lý cũng dọn cỏ định kỳ, cho nên hoàn cảnh tuy rằng tĩnh mịch nhưng không quá khủng bố âm trầm.

Hoàng Quang Lỗi đứng ở phía trước, nhìn thân ảnh trắng ngọc đang đứng cưỡi một mình, có điều không hiểu liếc mắt nhìn cô, không rõ lắm bản thân kế tiếp nên làm gì.

“Anh có cái gì cần nói thì nói với cô ấy đi... Em đi loanh quanh ra chỗ khác chờ anh...” Âm Lệ Hoa nhẹ giọng nói.

Anh sẽ nói gì với một cô gái không quen biết đây?

“Cô ấy nghe được sao?”

“Ừ.” Âm Lệ Hoa lùi về phía cổng chính, gật đầu với anh.

Dù sao, nếu đã tới rồi thì cứ nói luôn đi!

Hoàng Quang Lỗi đứng trước tấm bia mộ, suy nghĩ một chút, thanh hầu mới mở miệng.

“Chuyện là... Xin chào, tôi là Hoàng Quang Lỗi.” Cách mở màn này hình như hơi miễn cưỡng.

“Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, đừng quần quít lấy bạn gái tôi nữa được không.” Nói trực tiếp thế này hình như không đủ khách khí?

“Ý tôi là, cha mẹ đã nuôi dưỡng cậu hơn chục năm, cậu hẳn phải suy nghĩ nhiều đến bọn họ lắm mới đúng, vì sao cứ tưởng nhớ đến một người con trai mình không thể cùng ở cùng?” Như vậy hình như không giúp sự việc khá hơn được?

Hoàng Quang Lỗi lần đầu tiên bị chính cái tính cách lễ mễ, đơn giản của mình làm khó dễ!

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi không nhận ra cậu, nếu như người khác không nhắc đến tên của cậu thì, tôi sẽ không thể nhớ ra cậu là ai. Nhưng đó không phải là vấn đề của cô ấy, cũng không phải vấn đề của cậu, đó là vấn đề của tôi!”

“Tôi vốn rất ít để tâm đến chuyện của con gái, không tin cậu có thể đi hỏi thăm mọi người, bên người tôi ngày ấy, ngoại trừ cô ấy và bạn bè bên ngoài, tôi không hề tiếp xúc mấy với con gái, đây là tập quán và cách sống của tôi, cho nên tôi không nhớ rõ cậu không phải là bất hạnh của cậu, mà là bất hạnh của tôi, cứ coi như vậy đi!”

“Sau đó, tôi mất hai ngày cố gắng nhớ lại, rốt cục cũng nghĩ tới một vài việc nhỏ. Thời gian chúng ta vừa mới vào học, lớp sáu có một tên ngu ngốc cởi áo đang mặc ra làm thành chiếc dù đưa thư tình xuống dưới tầng, kết quả thư tình rơi trúng đầu giám thị, hại cậu ta thiếu chút nữa bị ghi tội. Sự kiện năm nhất đó nổi tiếng oanh oanh liệt liệt, tất cả mọi người đều hiểu kỳ rồi cuộc nữ diễn viên đó đẹp đến mức nào mà có thể khiến tên ngốc kia điên cuồng như vậy. Thực ra cô nữ sinh đó là cậu đúng không?”

“Sau đó, có một lần tôi hẹn đội bóng trường khác đấu bóng ở công viên, ở phía biên có một nữ sinh hết lòng cổ vũ kêu tôi cố lên, hình như cũng là cậu?”

“Mặt khác, có một lần tôi cùng Tống Huy Hoàng và cậu đi dạo chợ đêm, tôi nhớ rõ tôi đối xử với cậu rất không khách khí —— thực ra thích một người con trai không phải là lỗi của cậu, tôi không nên vô lễ như vậy. Xin thông cảm cho tôi - tên tiểu quỷ mười tám tuổi còn chưa phát triển hết, cho rằng toàn bộ thế giới đều quay xung quanh tôi. Nếu như đổi về hiện tại, có thể tôi sẽ xử lý có kỹ xảo hơn.”

“Nói chung... Cảm tạ cậu vẫn còn nhớ kỹ tôi, tôi đang sống rất tốt, nên cậu cũng mau sống tốt đi thôi. Cứ như vậy nhé, bái biệt.”

Anh nói, cố sức nhìn xuống phía dưới, dường như đang muốn xác định cái gì, cuối cùng nhìn sang phía Âm Lệ Hoa.

“Nói xong chưa?” Khuôn mặt tái nhợt của Âm Lệ Hoa hiếm hoi mỉm cười.

“Nói xong rồi.” Anh nhún vai, muốn đi tới.

“Chờ một chút, anh thấp cho cô ấy nén hương, đốt tiền vàng nữa.” Cô nhẹ giọng ra chỉ thị.

Hoàng Quang Lỗi đi xa một chút, mới quay lại bắt đầu động thủ.

Âm Lệ Hoa chậm rãi quay người, nhìn bóng người nữa trong suốt bên cạnh.

Đáy mắt Hoa Viên Viên hàm chứa sầu não, môi hơi mân mê, vô hạn không muốn xa rời bóng người cao lớn kia, khuôn mặt diễm lệ của cô chỉ có nỗi thê lương nồng đậm.

“Tôi chỉ có thể làm đến như vậy ...” Âm Lệ Hoa nhẹ nhàng nói, “Cậu hãy mau siêu thoát đi, thời gian càng kéo dài càng bất lợi cho cậu.”

Thân hình nữa trong suốt khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn bay đến chỗ người con trai tuần tú kia, nhưng cuối cùng cũng bị làn gió mạnh cản lối thối trở về.

Cô gục đầu xuống, những lọn tóc đen che mất nửa khuôn mặt trong suốt, một lát sau, cô ngẩng đầu, hình như đã hiểu rõ mọi chuyện, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn Âm Lệ Hoa.

Cảm ơn cậu.

Âm Lệ Hoa hơi gật đầu. “Không cần khách sáo.”

“Chết tiệt!” Cái người phía trước kia quả thực không thể làm ra hồn những vấn đề liên quan đến cầu thần bái phật này, khi đốt tiền vàng lửa bén vào cả tay. Anh vừa liếm đầu ngón tay vừa niệm kinh, chỉ muốn mấy tờ giấy này mau cháy hết đi.

Hoa Viên Viên nhìn anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mê hồn, thần thái cứ như vậy, tựa làn khói nhẹ dần dần bay xa ——

Âm Lệ Hoa nhìn vong linh siêu thoát lên trời kia, trong lòng vừa vui vừa buồn.

Tạm biệt, bạn tốt.

“Đốt xong rồi.” Hoàng Quang Lỗi đi tới, trên tay vẫn còn vệt nước bọt nói thảm.

“Chỉ là đốt vàng mã thôi mà còn ngốc như vậy...” Cô trêu chọc anh.

“Tiếp theo làm gì?” Về mặt đại thiếu gia vô cùng khó chịu.

“Không gì cả...”

“Không làm gì?” Anh hồ nghi nhìn cô, nhìn đi nhìn lại bốn phía. “Như vậy là tốt rồi sao?”

“Không thì anh còn muốn làm cái gì...”

“Chúng ta có cần phải niệm tâm kinh cầu khẩn Phật và vân vân không?” Anh thử hỏi.

“Anh muốn sao?”

“Không.” Anh khẳng định.

“Vậy đi thôi...”

“Thật sao?”

“Thật...”

“A.” Anh gãi gãi đầu, thật sự cảm thấy hình như vừa có hình ảnh một oan hồn thiếu nữ đi qua.

Quên đi, cô đã nói như vậy thì cứ như vậy thôi.

Anh dắt bạn gái rời khỏi nghĩa trang.

Ra đến cổng lớn, bọn họ đi đến bãi đỗ xe. Đây là xe mượn của bác trai Âm, xe của anh bị cha anh bán đi rồi. Bác Âm giao lại chìa khóa cho anh, mà miệng cứ cười hắc hắc không ngừng, nói một câu không đầu không đuôi: “Điều quan trọng nhất của một người đàn ông là xe và người phụ nữ của anh ta...”

Ngụ ý chính là hai thứ quan trọng nhất của ông đều đã giao lại cho tên tiểu tử họ Hoàng là anh, nếu như anh dám làm xước thùng xe hoặc tổn thương con gái ông, chờ xem lúc trở về cổ anh có còn không. Hoàng Quang Lỗi liếc một cái xem thường, thực sự bất lực với vị cha vợ ngang tàng vô lí này rồi.

“Chờ một chút.” Vừa lên đến xe, Âm Lệ Hoa đột nhiên gạt tay anh ra, chạy đến cổng lớn nghĩa trang, quay về phía những ngôi mộ bên trong, cúi khom người một cái thật sâu.

Xin lỗi, từ sau này tôi không còn khả năng giúp đỡ mọi người như trước nữa, bạn trai tôi... Anh ấy sẽ lo lắng. Anh ấy là người rất quan trọng rất quan trọng đối với tôi, vì anh ấy, tôi sẽ phải thật sự cố gắng sống như một người bình thường, cho nên... Xin lỗi.

Cô mặc niệm trong lòng xong, lại nhanh chóng chạy về bên người anh.

“Được rồi!”

Cười sáng sủa thỏa mãn xong, mới ngẩng khuôn mặt của cô lên.

Hoàng Quang Lỗi hô hấp một chút, đột nhiên khom lưng kéo cả người cô vào trong lòng.

“Oa oa oa —— Làm gì vậy? Làm gì vậy?” Âm Lệ Hoa kêu thảm thiết.

“Anh yêu em, đồ tiểu nữ quý này.”

Hoàng Quang Lỗi cười lớn, mặc kệ chúng sinh cõi âm chứng kiến, nặng nề mà vẫn cố ôm chặt lấy cô.

Một cơn gió nhẹ bay qua chỗ hai người, mang theo hương hoa mai, dung nhập với trời đất. Trong lúc đó, tiếng vang của đất trời giống như một tiếng cười khúc khích rất nhỏ, rất nhỏ.

10. Chương 10

“Xin lỗi vì bắt cậu chờ lâu. Trước khi đi tự nhiên bị chú Thắm kéo đi hội họp.” Hoàng Quang Lỗi ngồi xuống bên cạnh người anh em tốt, sau đó vẫy tay gọi rượu từ người phục vụ sau quầy bar.

“Không sao, cũng không phải đợi lâu lắm.” Tống Huy Hoàng cười cười.

“Cậu đã ăn cơm chưa?”

“Tớ ăn cơm ở nhà rồi mới đến. Còn cậu?”

“Ừ, trong lúc họp có ăn một chút.” Hoàng Quang Lỗi cởi áo khoác âu phục ra, treo trên lưng ghế dựa, kéo lỏng caravat ra, trước đó còn tranh thủ than thở một tí.

Trước trận này anh còn bẽ bộn nhiều việc, Tống Huy Hoàng cũng bẽ bộn lắm việc, cho nên lâu lắm rồi hai anh em họ không đi uống rượu, tâm sự.

Nhà của Tống Huy Hoàng ở sau quán bar này, trong một con hẻm nhỏ. Quán bar này có kiểu phong cách rất đẹp, vừa vào cửa chính đã thấy một quầy bar bằng gỗ thô thật dài, dày theo phong cách cổ xưa. Sau các quầy bar là những giá treo trên tường chứa rượu, người phục vụ đứng giữa quầy bar đi qua đi lại không ngớt, phải đưa rượu lên cho những vị khách ngồi phía trước khi có yêu cầu.

Mặc dù quầy bar cũng có bồng ngô, khoai tây chiên hay da nướng làm các món nhắm với rượu, nhưng cơm không phải là món chính, cho nên bọn họ cũng không có đặt bàn ghế, trong quán bar hầu hết đều là ghế chân cao, xem như là một quầy bar nhỏ nhưng đẹp, rất có phong cách phương Tây.

Hoàng Quang Lỗi ăn một miếng thịt chó cùng khoai tây chiên và da coi như lấp đầy bụng, khi Tống Huy Hoàng đưa menu qua, anh lắc đầu có ý không cần.

Khi đã giải quyết xong, người phục vụ đẩy đến trước mặt anh một ly rượu không rồi đổ vào đó thứ chất lỏng màu vàng óng. Hoàng Quang Lỗi giơ chén rượu lên, hả hê uống một hơi hết hơn nửa chén, giọng điệu sau đó cũng có phần mãn nguyện.

Thể chất trời sinh của Hoàng Quang Lỗi là ngàn chén không say, loại rượu nhạt này đối với anh mà nói thì cũng giống như nước lã, cho dù uống nhiều cũng không sợ.

“Mừng cậu đã thăng chức.” Tống Huy Hoàng cụng ly với anh, lịch sự uống một ngụm.

“Mừng cậu đã phát tài.” Hoàng Quang Lỗi phóng khoáng hơn, ngửa đầu uống ừng ực hết nửa ly.

Người phục vụ lại đem đến cho anh một ly rượu khác đầy hơn, ly thứ nhất như nước giải khát, về sau tốc độ uống rượu lại chậm hơn.

Anh quay đầu nhìn người bạn tốt, “VẬY còn chuyện tin tức chuyển nhượng công ty cậu cũng xử lý xong rồi?”

“Đã xong từ mấy tháng trước.” Tống Huy Hoàng cười. “Đã lâu rồi chúng ta không nói chuyện phiếm.”

“Thì thế.” Bọn họ nhiều lắm cũng chỉ hỏi thăm được đôi ba câu qua điện thoại, nếu tính kĩ thì trong mấy tháng qua cũng không gặp mặt nhiều. “Rõ ràng lần này tớ bị ông chú ông bác cầm nắm kĩ quá rồi.” Hoàng Quang Lỗi cắn răng.

“Sao thế, không phải đã thăng chức sao?” Tống Huy Hoàng nhấp một ngụm rượu.

“Chính vì thăng chức nên mới vậy. Trong vòng hai tháng ngồi lên cái ghế trưởng phòng nghiệp vụ còn chưa nóng đã bị điều đi qua hành chính; nói dễ nghe là ‘Mọi ngõ ngách bên nghiệp vụ cháu đã hiểu rõ rồi, giờ qua chơi đùa bên hành chính đi’, rồi tháng sau sẽ sai tớ đến văn phòng ông ta làm với cái tên là ‘trợ lý đặc biệt’ chứ thực chất là làm khổ sai ‘vừa làm vừa kiếm ăn một cách cao cấp.’”

Tống Huy Hoàng cười khê, “Thảm tiên sinh thật sự là đã coi trọng cậu rồi!”

“Coi trọng cái gì? Là chú Thẩm không có suy nghĩ! Thế mà lại tới vỗ vai tới bảo con gia đình ông ‘chỉ không ở đây’ rồi bảo tớ ‘chuẩn bị tâm lí’. Đây, có thể làm ăn ngay trong gia đình mình được không?”

Chú Vương đối với cái thai song sinh kai thì càng không thể, đang rất tức giận hai đứa con quý báu kia, nhìn xem cả hai cùng xinh đẹp như tiên lại rất ăn khớp với bà thím rắc rối đó...Sax, chuyện bắt đầu rồi. Ngh nói hai người đã hùng hồn tuyên bố rằng, sau này lớn lên muốn làm nông dân trồng chè, mỗi ngày sẽ cho bà mẹ uống những lá chè ngon nhất.

Ông anh họ Tất của bà chị ôn hòa thì lại không có khả năng, chính chuyện bên Anh Quốc bọn họ còn không xong; mà anh họ chị dâu thì lại còn quá nhỏ!

Có nhầm không? “Hậu sinh văn bồi” không phải là để dạy bảo như vậy, OK? Bọn họ muốn giao toàn bộ cơ nghiệp cho anh tiếp quản?

“Mấy chú bác anh họ chị họ kia cũng chẳng tốt đẹp gì!” Hoàng Quang Lỗi tức giận nói.

Tổng Huy Hoàng cười to, vỗ thật mạnh vào vai anh.

“Đừng! Hiện tại tớ phải công tác chứng ngại của người ta nữa đấy.” Hoàng Quang Lỗi tức giận hất tay anh ra.

Tổng Huy Hoàng vừa cười vừa lắc đầu một hồi lâu có ý bảo như trẻ con, đột nhiên thở dài thành tiếng.

“A Lỗi, vậy mà chúng ta đã đi tới được đến đây!”

Suy nghĩ một hồi, Hoàng Quang Lỗi cũng cảm thấy bùi ngùi.

“Đúng vậy!”

Đã từng là hai đứa trẻ gây yếu lại bị xa lánh, một người là “con của cô dâu ngoại tịch”, còn một người là “kẻ trộm ăn cắp đồ chơi”, hai người đều ở ngoài lề giữa một đoàn thể, vậy mà bây giờ cũng đã đi đến ngày hôm nay!

Không dám nói là có cái gì đó ‘công thành danh toại’, nhưng tương lai của hai người cũng được coi là sáng sủa rực rỡ.

“Tiểu Tương mang thai rồi.” Đột nhiên Tổng Huy Hoàng nói.

“Thật hay giả vậy?” Hoàng Quang Lỗi nhìn anh với ‘ánh mắt khác xưa’. “Chúc mừng.”

“Cậu biết không? Gần đây tớ hay nghĩ một chuyện, tại sao tớ lại yêu cô ấy?” Tổng Huy Hoàng xoay xoay chén rượu trong tay, suy nghĩ nói.

Nếu đổi lại là người khác, nghe tám phần câu chắc sẽ nghĩ tình cảm giữa hai người bọn có biến cố, Tổng Huy Hoàng chuẩn bị chạy trốn. Nhưng mà bạn bè của Hoàng Quang Lỗi không phải là giả dối, nếu A Hoàng nói suy nghĩ tại sao cậu ta lại yêu Trần Cửu Tương, vậy thì thật sự cậu ta cũng chỉ suy nghĩ vì sao đã yêu Trần Cửu Tương mà thôi.

“Thật ra tớ cũng rất nghi ngờ, một cô gái tựa như mẹ của khi lại –”

“Này!”

“Tớ xin lỗi.”

Tổng Huy Hoàng ném cho anh ánh mắt khinh bỉ, chính bản thân cũng từng không muốn cậu ấy chọn cô bạn Âm, thà anh chịu Tiểu Tương yêu dấu còn hơn. Không biết thế nào, nhưng hai cô gái đó đem so sánh với nhau, ít nhất Tiểu Tương còn giống người bình thường.

Âm đồng học tròn vài năm gần đây, quả thật là so với thời đi học thì đã bớt khủng bố đi một ít, nhưng mà bởi vì Tổng Huy Hoàng đã quen cô từ khi “Còn khủng bố”, cho nên mới có so sánh như vậy. Nếu để cho người bình thường gặp cô, bất luận thế nào thì Âm đồng học cũng cách tiêu chuẩn “khỏe mạnh, bình thường” rất xa.

Có một lần A Lỗi rất tự hào nói, hiện tại anh đã sống cùng với cái người đã bình thường hơn, nhưng khi Tổng Huy Hoàng đến xem, dù thế nào thì anh vẫn thấy bạn Âm thật ra – vẫn rất Âm.

“Tớ hỏi cậu, làm sao cậu lại yêu cô bạn Âm đó?” Đột nhiên Tổng Huy Hoàng hỏi.

Hoàng Quang Lỗi sửng sốt.

“Làm sao lại yêu ư? Cũng không biết tại sao nữa, nhất định là do cô ấy luôn ở đây!”

“Chỉ có một nguyên nhân vậy ư? Thiên hạ nhiều con gái đến vậy, bên cạnh cậu còn nhiều hơn nữa, so với cô ấy thì con gái đẹp cũng rất nhiều, tại sao cậu chỉ yêu có mình cô ấy?”

Vậy là Hoàng Quang Lỗi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Dòng suy nghĩ của anh bắt đầu từ lúc năm tuổi, rồi từ đó chảy thẳng về phía trước, chảy tới hiện tại bọn họ đã hai mươi tám tuổi, rất nhiều ý nghĩ mờ nhạt cũng được nhớ lại, giờ đây từng việc đều bị khơi dậy.

“Tớ phát hiện ra phát lạc ý đức đúng là có chút đạo lí. Thời thơ ấu cái gì cũng giao cho ông ta, giờ nghĩ lại, chúng ta đã có rất nhiều quyết định, đúng là thời thơ ấu có quan hệ rất lớn.” Anh cười khổ.

“Hử?”

“Cậu còn nhớ không, mới trước đây chúng ta là hai đứa trẻ nhỏ gầy, cho nên luôn bị đứa nhỏ tên “Đầu hổ” gài đó khinh thường không?”

“Có.”

“Cái tên đầu hổ đó so với lúc còn nhỏ đã cao lớn hơn, bên cạnh lúc nào cũng có chân tay, chúng ta ở trong phạm vi này cũng đã coi là người rất uy phong rồi. Lúc ấy có mấy nữ sinh lớp bên cạnh đều xem hấn như anh hùng mà tôn thờ, suốt ngày ở bên hấn chạy tới chạy lui – !” Đột nhiên Hoàng Quang Lỗi vỗ mạnh vào trán.

“Làm sao thế?” Tống Huy Hoàng không kìm nổi phải liếc xéo.

Hoàng Quang Lỗi đã nghĩ ra!

Anh đã nghĩ ra tại sao cho đến tận bây giờ anh không hề thích nữ sinh giống Hoa Viên Viên! Bởi vì cô làm cho anh nhớ tới cái người luôn ở bên cạnh Đầu Hổ, là một tiểu cô nương xinh đẹp ngạo mạn lúc nào cũng nhìn anh bằng nửa con mắt.

Cho nên anh mới chạy trốn cái người bên cạnh nhân vật làm mưa làm gió này. Cho dù anh đã có bộ dạng cao khỏe cường tráng, đồng thời cũng biến thành nhân vật làm mưa làm gió, anh vẫn như cũ không hề thích cái kiểu nữ sinh như vậy.

Khi so sánh bọn họ, tiểu nữ quỷ hoàn toàn kì quái hơn hấn.

Cô nhát gan, nhút nhát, dễ bị ăn hiếp, trên phương diện nào đó mà nói thì rất giống anh của trước đây.

Tuy rằng thời trung học anh đối với cô rất hung tợn, nhưng thật ra trong tiềm thức của anh chan chứa ý nghĩ bảo vệ trước sự yếu đuối của cô, anh muốn cho cô hiểu – cậu phải dũng cảm đứng lên! Chỉ cần cậu dũng cảm đứng lên thì người khác sẽ không ăn hiếp cậu nữa. {Qin: Khụ...cái ý nghĩ này của anh Lỗi là từ lúc trung học nên Qin để cái đại từ dùng ám chỉ chị Âm là ‘cậu’}

Lúc ấy anh cũng không hiểu được cuộc sống khổ sở mà Âm Lệ Hoa không hề tạo ra, giống như đó chính là cuộc sống mà cô ấy đã chọn. Ngay lúc đó anh đã tự nói với chính mình, thật ra hồi thơ ấu Hoàng Quang Lỗi là một người rất ghê gớm.

Bởi vì như thế, nên anh đối với Âm Lệ Hoa luôn luôn có một phần tình tứ đặc biệt, luôn có ham muốn chiếm giữ như là “Ngoại trừ tôi ra không ai được bắt nạt cô ấy.”

Bởi vì như thế, nên vô tình cô đã chiếm lấy cả ý nghĩ của anh, khiến anh khi ở giữa một đám người trang điểm xinh đẹp, chỉ nhìn thấy mỗi một mình cô.

Đột nhiên Hoàng Quang Lỗi nở nụ cười.

“Hết thấy điều này là âm mưu, người nào đó mới năm tuổi đã âm mưu rồi.” Anh cảm thán vỗ vỗ vai người bạn chí cốt, “Từ lúc năm tuổi, cô ấy đã có âm mưu khiến cho tớ chỉ có thể yêu một mình cô ấy.”

Tống Huy Hoàng mơ mơ hồ hồ bối rối, cũng không phải là hiểu lắm.

“Cậu thì sao?” Hoàng Quang Lỗi hét lên rồi hớp một ngụm bia.

“Cũng không khác cậu mấy, chỉ có điều không phải bắt đầu từ lúc năm tuổi.” Tống Huy Hoàng than nhẹ. Cô gái đầu tiên đã đối đãi nhiệt tình thật sự với anh mà không có điều kiện, chính là Trần Cửu Tương.

Trên phương diện nào đó mà nói, Trần Cửu Tương đã giải cứu anh, không những khi bọn họ gặp đám lưu manh học đường kia, mà là từ nhỏ đến lớn anh không thể nào xua đi được cái cảm giác tự ti này.

“Cô ấy à...” Hoàng Quang Lỗi lắc đầu.

Hai người đàn ông cùng hít thở dài, rồi liếc nhau – đều nhin không được mà bật cười.

“Mẹ Trần có nói có một năm hai bọn cậu trở về đã ghé thăm mộ của Hoa Viên Viên?” Tống Huy Hoàng lái chủ đề sang chuyện khác.

Anh không trả lời, chỉ hừ một tiếng.

“Tớ còn nghĩ là cậu đã nhớ tới người không đứng dậy được này.” Tống Huy Hoàng hiểu kì nói.

“Cậu còn nhớ trước đây chúng ta thường hẹn nhau đi vào nhà ma để tăng lòng can đảm không?” Sắc mặt của Hoàng Quang Lỗi đã ‘âm tình bất định.’

“Đương nhiên là còn nhớ.” Lúc ấy cái mà hai đứa trẻ khờ dại nghĩ đến là, chỉ cần bọn chúng không sợ quỷ thì cũng không cần phải sợ Đầu Hổ.

“Khi đó tớ còn nói, tớ muốn chứng minh trên thế giới này không có ma quỷ!”

“Cho nên?” Tống Huy Hoàng nhướn cặp mi thanh tú lại.

“A Hoàng.” Anh đau khổ vỗ vai người bạn tốt. “Trên thế giới này đúng là có quỷ.”

Tống Huy Hoàng cười to.

“Trời ạ! Chuyện thú vị như vậy mà bấy lâu câu không kể, hai chúng ta đã không gặp nhau trong bao lâu? Đúng là thiếu suy nghĩ!”

“Bởi vì tớ muốn quên mau chuyện đó càng tốt.” Hoàng Quang Lỗi thở dài, sau đó đem chuyện của Hoa Viên Viên ra nói.

“Bị quỷ bám? Thật hay giả?” Tống Huy Hoàng cảm thấy kho tin.

“Tin tớ đi, nếu đổi lại là năm năm trước, có người nói với tớ là thế giới này có quỷ, tớ nhất định cũng sẽ có phản ứng giống cậu bây giờ.” Hiện tại anh đã biết, trước đây bọn anh xông xáo vào nhà ma chưa chắc là không có quỷ, bởi vì đại khái chúng rất giống với tiểu nữ quỷ, liều mạng từ một nơi bí mật gần đó xông ra quát, “Nóng quá nóng quá! Đứng lại đây!”, sau đó cầu nguyện cho tiểu tử thối này rồi chạy đi.

Vất vả ấy người rồi, chủ nhân của nhà ma, tôi không có ý đâu. Hoàng Quang Lỗi thật lòng sám hối.

“Trời ơi...vậy là nửa đời còn lại của cậu đã tuyệt luân?” Tống Huy Hoàng cười khê, vẫn không dám tin.

“Tớ thật sự tình nguyện không muốn ‘tuyệt luân’, thật đấy.” Hoàng Quang Lỗi thở dài N lần.

“Cậu vẫn có thể lựa chọn!” Tống Huy Hoàng cười mãi.

Hai người đàn ông im lặng một lúc...

“...Hình như không có.” Một lúc sau, Hoàng Quang Lỗi nói.

Tống Huy Hoàng cười cười, vỗ bờ vai anh, “Tớ cũng nghĩ vậy.”

“Cậu có không?”

Tống Huy Hoàng suy nghĩ một lát, rồi đến lượt anh thở dài. “Hình như cũng không.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.”

Hai người họ cùng nhìn nhau rồi phá lên cười.

Đương nhiên bọn họ có lựa chọn. Bọn họ có thể chọn buông tay, sau đó bỏ đi, nhưng mà –

Trên thế giới này làm sao tìm được tiểu nha đầu nào lại vừa đáng yêu vừa đáng giận như thế chứ?

Quên đi, có lẽ cứ nên cam chịu số phận thôi!

Hai người cùng nâng cốc, hai bên đều uống cạn hết li, không hối hận vì lựa chọn đó.

“Này, cậu mau kết hôn với Trần Cửu Tương đi!”

“Ừ. Đúng rồi, nghe nói Trần Cửu Hân và Thạch Đan Kỳ cũng đã đi đăng kí rồi.”

“Cho nên hai người kia đều phải ra ngoài?”

“Có thể nói là như vậy, để làm gì?”

“Tạ ơn trời đất...”

Kết thúc

“Nhất định có chỗ nào đó không thích hợp.....”

Âm Lệ Hoa buồn rầu lắm bà lắm lắm.

Một đôi mắt đen láy nhanh như chớp ở trong lòng nhìn về phía cô.

Đúng vậy, cô đã làm mẹ rồi.

Cô và Hoàng Quang Lỗi đã có cùng nhau một đứa con tám tháng tuổi, cho nên, nghi hoặc của cô cũng giảm co mất tám tháng.

Đứa trẻ trong lòng không khóc cũng không làm nháo loạn, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Nhìn kỹ khuôn mặt đứa trẻ này, không hề có sắc hồng nhuận giống quả táo như những đứa trẻ bình thường, ngược lại còn xanh trắng xanh trắng, cặp mắt kia sâu tới nỗi không thấy đáy con ngươi đen, giống như vô tận không chứa chút cảm xúc, làm cục cưng này thoát nhìn vô cùng..... Âm trầm.

Cục cưng này, nếu trong mắt các bậc cha mẹ bình thường thì nhất định sẽ trở nên rất đáng sợ, làm người ta tưởng bị mắc phải căn bệnh kỳ quái nào đó, nhưng dù sao cha đứa trẻ này cũng là một lão thần, không đáng lo.

“Ha ha, giống như em mới gần đây thôi mà!” Anh nói xong liền yên vui ôm lấy đứa nhỏ ngồi chơi.

Đúng là giống cô trước đây, nhưng.....

“Nhất định là có lỗi gì đó.....” Cô thì thào tự nói.

“Ê, bình sữa để ở chỗ nào?” Người cha ôm đứa bé mặc tã lót xuất hiện trước cửa.

Đúng, đây chắc chắn là một lỗi lầm – thứ nhất.

Phụ nữ trong gia tộc cô, không phải ai cũng đều chỉ sinh được một đứa con sao? Vì sao cô lại sinh ra bào thai sinh đôi?

A Lỗi cũng khẳng định di truyền trong gia tộc anh không có ai có bào thai sinh đôi, Âm Lệ Hoa càng khẳng định gia tộc mình không có.

“Vậy, vì sao lại có hai đứa.....” Cô nghĩ mãi không ra.

“Oa oa, ô..... Oa oa, nằm úp sấp nằm úp sấp, oa.” Đứa trẻ trong lòng Hoàng Quang Lỗi kia kêu khóc a a âm ỹ muốn uống sữa.

“Ngoan nào, cha thương, cha yêu nhất là tiểu quý đầu.” Vị vú em kia thấy thế liền nhanh chóng chạy vào nhà bếp lấy sữa nóng.

Âm Lệ Hoa lại cúi đầu nhìn đứa con lại trong lòng mình.

Cặp ngươi đen kia vẫn như cũ không hề mang chút cảm xúc nào.

“Không đúng, không chỉ như vậy.....” Còn có điểm khác là lạ.....

Tổ tiên của cô theo lý thuyết sẽ còn phải sinh toàn nữ trong suốt tám đời sau, dù sao từ trước tới giờ gia tộc đều thuộc thể âm truyền thân, mỗi một đời lại ra một người nữ.....

“Đúng, chính là người này!” Âm Lệ Hoa cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng.

Vậy, vì sao đứa trẻ này trong lòng cô, lại là con trai?

Sắc mặt trắng xanh kia cũng nghiêm lại, cùng cô nhìn nhau thật lâu, sau đó thật sự cảm thấy nhàm chán rồi, bèn thử vờ ngáp hòng nhắc nhở mẹ mau đưa nó đi ngủ.

“Này, chưa đến giờ đã làm Tiểu Quang buồn ngủ rồi hả?” Cha đứa nhỏ tay còn cầm bình sữa tiến đến, sau đó lại dùng tay kia bế đứa trẻ còn lại lên bước vào phòng ngủ.

Vì sao cô chẳng những ngoại lệ sinh hai đứa, hơn nữa đứa kế thừa thể chất của cô lại là con trai?

Điều này rất kỳ quái! Vô cùng kỳ quái!

“Nhất định có chỗ sai lầm!” Mẹ hai đứa trẻ khẳng định nói.

“Ha ha, oa nằm úp sấp nằm úp sấp, kéo kẹt khanh khách, ha ha.....”

“Hoa tối nhỏ nhỏ ngoan đáng yêu nhất, con chính là tiểu bảo bối làm cha con tối tâm tối can nha.” Hoàng Quang Lỗi cực kỳ yêu cái miệng cười sáng lạn như ánh mặt trời kia, nhìn không được cúi đầu ăn vụng vài miếng đậu hũ.

Hơn nữa, con gái của cô lại kế thừa dương khí trần lửa của cha nó, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Nóng quá a..... Rất nóng, rất nóng.....” Âm Lệ Hoa vội vàng ôm con trốn vào một góc.

Khi hai cha con nhà kia ở gần nhau, cũng quả thực là khổ hình đối với hai mẹ con cô! Họ thật sự là kim quang lóe lóe, dương khí ngàn vạn a!

Nhất định là có lỗi lầm!

“Làm gì có cái gì không đúng? Em ngạc nhiên ở chỗ nào chứ.” Hoàng Quang Lỗi bắt mắt liếc mắt một cái nhìn hai mẹ con họ, quay đầu dỗ con gái bảo bối, “Hoa nhỏ nhỏ, chúng ta đến phòng ngủ bên cạnh đi, không cần để ý đến mẹ và anh trai, nha?”

“Ha ha, ha ha a.” Bé gái xinh đẹp cười tươi như một quả táo chín đỏ. Hai gò má bé đỏ bừng, hai tròng mắt sáng ngời, khi cười còn lộ ra hai chiếc răng nanh vô cùng đáng yêu, bất cứ kẻ nào nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tựa thiên sứ này, đều đã nhìn không được say lòng vì cô.

Đây là con của cô nhé, con của cô không nên có tỏa sáng như thế?

Nhất định là có chỗ nào đó bất thường rồi ——

Cô cúi đầu nhìn đứa con, đứa nhỏ lạnh lùng liếc nhìn đứa bên cạnh cửa một cái rồi sau đó nhắm mắt lại, như là ngay cả nó cũng không chịu nổi ánh sáng quá độ chói mắt kia.

Tiếng cười khanh khách từ mục tiêu kia truyền tới, làm cho người ta không thể bỏ qua dương hỏa hừng hực.

Cô ngủ cùng với người đàn ông mang dương khí đã thành thói quen rồi, nhưng lúc đó là trước khi có đứa con kia. Vốn đã có một ông mặt trời lớn rồi, giờ lại có thêm một ông mặt trời con, cái sức nóng này vốn không phải là năng lực của người phàm.

“Con trai ta, sau này con lớn rồi, khi mua nhà chuyển ra bên ngoài, mẹ có thể đi theo con có được không?” Cô tha thiết hỏi. “Mẹ cam đoan sẽ không cãi nhau với con đâu đâu...”

“Này.” Trên đầu truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Á, bị nghe thấy rồi sao. Tại sao lại có lỗi tai thính thế? Không phải là đang chơi cùng con gái sao?

Âm Lệ Hoa bị thăm nói với đứa con: “Không được phàn nàn.... Con chỉ cần ở với bố con đến lúc trưởng thành là tốt rồi...còn mẹ phải ở cùng bố đến hết nửa đời còn lại...”

Hừ! Dường như có người nào đó đang rất tức giận.

Sau khi sinh hai đứa trẻ, dường như toàn bộ năng lượng của cô đã truyền cho hai tiểu quỷ này nên khí của cô đã lại u ám. Nhưng mà cô là Tây Thi trong mắt của người yêu, cho nên dù thế nào chồng cô vẫn thấy cô đáng yêu.

Một lát sau, trong phòng rốt cuộc cũng im lặng, mặt trời con uống xong sữa rồi, lại được ông mặt trời cha cưng chiều nên cảm thấy rất hài lòng, cuối cùng cũng nhắm mắt lại ngủ trưa.

Âm Lệ Hoa vỗ vỗ đứa nhỏ trong lòng ngực. Đứa con sau khi uống sữa ăn no, vẫn như vậy không khóc không ồn ào, tự nhắm mắt lại ngủ.

Hoàng Quang Lỗi từ trong phòng đi tới đến bên người cô, nhìn khuôn mặt xinh đẹp với hàng lông mi dài của đứa con.

Anh nhe răng cười, bàn tay to mơn trớn trên hai má trắng nhỏ, khóe miệng của đứa nhỏ đang nhắm mắt hiện lên một ý cười mơ hồ.

Tay ba ba thật to, trong ngực cũng thật to, ôm lấy đúng là rất thoải mái, Tiểu Quang cũng thích ba ba.

Nhưng mà...

“Oa!” Cuối cùng cũng khóc rồi. Người ba ba thật nóng.

“Này!” Bàn tay thon dài bỗng quất một cái. “Tên tiểu tử này, dù thế nào thì bố cũng là bố con, tốt nhất là tập thói quen ở gần bố sớm đi.”

Anh gõ gõ lên cái mũi của đứa con. Mũi nó nhăn lại một chút, không để ý tới anh tiếp tục ngủ.

“Sữa bột uống hết rồi.” Âm Lệ Hoa âm u lạnh nhạt nhắc nhở.

“Để anh đi mua.” Hoàng Quang Lỗi đứng lên sờ sờ cái túi ở quần. “Chìa khóa xe của anh để đâu rồi nhỉ?”

Người mẹ còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Quang đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chú vào cái tủ năm đầu dựa vào tường.

“A, tìm được rồi!” Ba ba nó nhìn theo hướng đó nên đã tìm ra chìa khóa xe. “Cám ơn con, con trai ta, bố sẽ quay về ngay.”

Người đàn ông cao lớn trắng kiện huyết sáo, cả người toàn phát ra Dương Quang đi ra ngoài.

Âm Lệ Hoa nhìn người chồng đã đi xa, lại nhìn đứa trẻ trong phòng sinh.

Một lúc lâu sau, tiếng nói mang theo khí u lạnh bay ra.

“Con à, nhớ kĩ, sau này con ở trong vườn trẻ, nếu có đứa bạn nào tìm không thấy xe điều khiển...ngàn vạn lần không được tìm giúp bọn nó...ngàn vạn lần không được, biết không? Bằng không sẽ sinh ra cái chuyện rất khủng bố này...”

Đôi mắt tối như mực của đứa con lại mở ra, tựa hồ tràn đầy ý cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-dong-hoc>